

Фредерик д'Оналия

Буря над Прованс

*Любов, семейни тайни
и Вражди под небето
на Прованс*

enthusiast

ФРЕДЕРИК Д'ОНАЛИЯ БУРЯ НАД ПРОВАНС

Превод: Силвия Колева

chitanka.info

В сърцето на Прованс две враждуващи фамилии водят истинска война. Ревност, лъжи и алчност създават смъртоносен водовъртеж...

Тридесет и няколко годишната Алесандра Арну живее в Буркина Фасо, където управлява местния клон на семейната козметична фирма — „Ла Провансал“. След смъртта на баща си тя е далече от Франция и не може да следи какво се случва в родината ѝ. Когато се завръща в Прованс за рождения ден на своята майка, тя е шокирана, когато разбира, че брат ѝ съзнателно е водил предприятието към фалит. Тя не знае, че зад кулисите семейство Гарбиани — враг на Арну от години — дърпа конците на бизнеса. Защо е цялата тази омраза между Гарбиани и Арну?

Когато във фабриката е извършено убийство, сблъсъкът между двете семейства достига крайната си точка. Убитият е млад журналист, който, под претекст, че пише статия за богатите фамилии в региона, е бил по следите на грандиозна схема за измами и пране на пари. Кой е убиецът? Братът на Алесандра? Мариус Гарбиани? Или е замесена трета фамилия? И във вихъра на всички тези събития дали Алесандра ще успее да спаси предприятието, завещано от баща ѝ, и репутацията на своето семейство и да се радва на спокойствието и любовта, които така отчаяно търси.

1.

Алесандра остави Батист да кара взетата под наем кола от летището в Марсилия, която бе поръчала предварително. Беше уморена. Двамата току-що бяха прекарвали една седмица в Париж след десетмесечен престой в Буркина Фасо. Батист бе провел важна среща с главния редактор и същевременно директор на седмичника, за който работеше. На нея двамата бяха направили равносметка на текущите събития, а Алесандра се бе срещнала с водещи фигури в света на козметиката, отговарящи за три извънредно важни продукта, както и с четирима дизайнери на опаковки. Освен това не бе устояла на изкушението да пообиколи магазините. Вечерите бяха също толкова заети и оживени, колкото дните, а нощите — твърде къси. Батист я бе запознал с приятелите си, повечето от които бяха журналисти. Всички имаха неизчерпаем запас от анекдоти. Разказваха ги с увлечение, а когато и те свършеха, се надпреварваха да споделят невероятни изживени от самите тях случки.

Когато самолетът се приземи на летището в Маринян, стомахът ѝ внезапно се сви и тя изпита необяснима тревога. Така бе при всяко завръщане. Само че този ден болката бе по-силна, по-осезаема.

— Нещо не е наред ли? — попита я Батист и я погали по бузата.

— О, не, не, напротив. Ще ми мине. Прости ми, но откакто почина баща ми, постоянно се боя от срещите с близките ми.

Не лъжеше, но и този път не му разказа какво ѝ бе казала Сафиату преди три месеца в Бобо-Диуласо и не му призна, че всъщност думите на гадателката предизвикваха най-много страх в душата ѝ. Спомни си какво се бе случило точно когато самолетът „А 320“ спусна колесника си и колелата му докоснаха пистата. И си даде сметка, че оттогава не бе успяла да прогони от съзнанието си резкия глас, който монотонно и напевно редеше: „Четирима мъже ще умрат, когато се завърнеш във Франция“. Противно на всякакъв здрав разум, това бе една от причините да отлага на два пъти отпътуването си. Разбира се, тя не вярваше в „магьоснически предсказания“. Но все пак

се смути, когато Сафиату ѝ каза „че сред тях нямало да бъде високият бял мъж, с когото тя, Алесандра, правела туй-онуй“, а че „щели да умрат един възрастен мъж и трима млади“. Бе прибавила, че около тях витаели силни ухания, и бе уточнила, че са „ухания от нейния роден край“. Тогава Алесандра я бе запитала дали познава тези мъже, но Сафиату ѝ бе отговорила простичко: „И четиримата — в твоя край“. Алесандра бе прогонила от съзнанието си случката, както човек прогонва лошите сънища, но тя се връщаше в паметта ѝ всеки път, когато заговореха за завръщане в Солт^[1], където бе люлката на семейството ѝ, където самата тя бе родена и прекарала детството си и почти целия си досегашен живот.

Щяха да пристигнат след час. Току-що бяха пресекли Карпантра. Пейзажът се бе променил. Лозята и градинските насаждения, отделени от високи редици кипариси, бяха отстъпили място на местности с варовикови скали, храсталаци и дъбови гори. Завоите следваха един след друг. Навлязоха в планината Люберон. Батист не говореше. От една страна, бе съсредоточен в шофирането, но от друга, искаше да прояви уважение към мълчанието на Алесандра, защото чувстваше, че е необичайно нервна. Отдаваше го на факта, че се канеше да го представи на семейството си и по този начин да оповести официално тяхната връзка. Той не се боеше от този момент, напротив — чувстваше се щастлив.

Пейзажът увеличаваше магията на прекрасния момент. Батист не познаваше този край на Франция. Занаятът му на репортер го бе отвел в стряскащо количество страни и колкото и да бе парадоксално, той познаваше по-добре от родината си Мексико, Боливия, Китай, Русия и още много, много други държави. На 37 години откриваше Прованс. Бе роден в Страсбург и бе завършил журналистика в Париж. Седмичникът, за който работеше, от седем години го изпращаше да отразява войни в целия свят или да прави разследвания за фирми, чиито седалища най-често се намираха близо до Париж. Един ден, предвид опита му на известен репортер, го бяха изпратили на специална мисия в Буркина Фасо и там се бе запознал с Алесандра. За да не напуска Африка, тъй като по този начин щеше да се отдалечи физически от младата жена, бе постигнал споразумение с вестника си да остане на континента и бе хукнал да пише материали в Того, Нигер и в Кот д'Ивоар, където не липсваха горещи точки и актуални теми.

В Буркина Фасо Алесандра делеше времето си между сдружението за трайно развитие в Бобо-Диуласо, фирмата за внос и износ в Уагадугу и биологичната преработка на масло от карите^[2] — на осем километра южно от столицата на старата Горна Волта. Там преди петнадесет години баща ѝ Франсис бе построил фабрика за обработка на орехи от карите, с цел да разшири дейността на семейната фабрика за сапуни в Солт. Алесандра, която и преди смъртта на основателя ѝ вече бдеше над този филиал на фирма „Ла Провансал“, тъй като брат ѝ Жулиен отказваше да напусне Франция, го бе развила значително.

Не бе напускала Буркина Фасо от срещата си с Батист и сега се безпокоеше какво ще намери при пристигането си у дома. Бе доверила на партньора си, че счетоводителят на „Ла Провансал“ ѝ бе сигнализиран за сериозни неприятности с две банки и за това, че снабдителите се оплакали за качеството на някои доставки. Батист не ѝ бе задал никакви въпроси, тя бе споделила тези неща с него по своя воля. Двамата се обичаха, но си даваха трезва сметка, че тази силна любов може всеки момент да се прекърши. Алесандра се съмняваше, че Батист предчувства дълбоката драма, която бе попарила живота ѝ. Не бе готова да му я разкрие, защото подобна стъпка я плашеше, а и искаше да е сигурна, че ще успее да му поднесе фактите хладнокръвно, без да попада в капана на прекалените обяснения. В противен случай силната ѝ чувствителност можеше да хвърли нежелана сянка върху откровеността.

Алесандра се връщаше в Солт, тъй като след три дни майка ѝ щеше да отпразнува шестдесетия си рожден ден. Франсоаз Арну бе организирала малко тържество в семейното имение „Ванс“. Искане да събере всички, които наистина обичаше. Всъщност малко хора, помалко от двадесет, сред които двете ѝ деца и внучката ѝ Жустин. Налагаше се Алесандра да потисне страха, който ѝ бе вдъхнала Сафиату, въпреки че той не я напускаше нито за миг и в момента я разтърсваше от глава до пети. Не бе в характера ѝ да попада в плен на каквото и да било вълнение и да не успее да се овладее. Та тя бе директор на предприятие, работещо на два континента! Поръчките затрупваха създаденото от нея сдружение. Идваха от Мароко, Южна

Африка, Гвинея, Канада. Бе горда, че е успяла да вземе на работа двеста жени, които по този начин запазваха традициите на предците си и неписания монопол върху маслото от карите, а и осигуряваха поминъка си. Не бяха принудени да се изселват в Кот д'Ивоар, за да изхранват семействата си. Алесандра се занимаваше и с тамошното училище, а също и с малкия диспансер — и двете построени от баща ѝ. От дълго време живееше на африканска земя и въпреки това все още имаше не малко неща, които я притесняваха: нравите, обичаите, вярванията или неувереността как трябва да постъпи, ако иска да засегне деликатно някой практически въпрос. А и начините, чрез които работничките намираха решения в заплетени ситуации, все още честичко я объркваха и тя „губеше ориентация“. Бе ѝ се наложило да научи тяхната представа за йерархия, тяхната скала на ценностите, техните приоритети и да не се впечатлява, че при най-малката трудност те викаха магьосник, както в Европа хората тичаха до аптеката. С тази разлика, че аптекарят не гадаеше бъдещето, а само продаваше лекарствата, предписани от лекарите.

Сейта, една от надзирателките във фабриката, бе завела Алесандра при братовчедка си Сафиату. Тя живееше в селце край пътя за Рападама. Сафиату, жена на около петдесет, не особено ведра и усмихната, ги прие в един сенчест кът на грамадния си двор, където тук-там се търкаляха очукани тенджери, два допотопни котлона и няколко грамадни глинени гърнета с различни цветове. Сафиату ѝ бе показала никому непознат начин за промиване на орехи от карите — нейна тайна, която Алесандра бе успяла да приложи в производството. Маслото от карите, което имаше невероятни качества, можеше да отвори път към нови пазари. В края на демонстрацията Сейта бе изчезнала и тогава Сафиату бе завела Алесандра в едно от помещенията на къщата и я бе настанила върху странна дървена пейка, която се оказа неочаквано удобна. Сафиату също бе седнала, както бе с костюма си „за гости“, върху шарена постелка направо на земята и бе разпиляла шепя жито. И пред странния поглед на жената Алесандра се бе почувствала като малко момиченце...

— Мога да спра климатика и да отворя прозореца, ако искаш да подишаш въздуха на твоя роден Прованс — предложи Батист. — Като

че ли не плуваш в собствени води...

Неспособна да проговори, Алесандра кимна в знак на съгласие. Постави ръката си върху ръката на Батист и лекичко я стисна. В колата се промъкна горещ въздух, напоен с много миризми — смесица от зелената свежест на дъбовете, затоплената от слънцето почва и благоуханен букет от лавандула, хвойна, червена мащерка, лавър, розмарин. От време на време към галещия сетивата коктейл се прибавяше и натрапливият аромат на кипарисите. Алесандра затвори очи. Още от най-ранно детство баща ѝ я бе научил да разпознава характерните ухания на всеки растителен вид. С течение на времето обонянието ѝ се разви и изостри, а накрая стана толкова точно и безпогрешно, че тя вече притежаваше качествата на „истински нос“. Само че съдбата бе взела друго решение за нея...

Младата жена потъна с наслада в приспивната песен на щурците от две близки долчинки, които сякаш си говореха нежно помежду си и си разменяха послания. Звуците и уханията я успокояваха и я обвиваха в защитните си вълни. Внезапно миризма на камфор заличи всички други и Алесандра разбра, че са пристигнали. Лавандуловите поля се простираха пред тях в съвършена симетрия и в късния юнски следобед разпръскваха ореол с цвят на индиго — също толкова замайващ и опиващ, колкото и уханието им.

— Е, виждал съм снимки, но действителността е много по-впечатляваща! — възкликна Батист, спря колата встрани от пътя и слезе. Алесандра последва примера му, обиколи колата и го прегърна.

— Щастлива съм, че мястото ти харесва. Притежаваме няколко поля с лавандула. Ще ти ги покажа.

— Уханието е силно, диво, дълбоко, замайващо, обсебващо. Омагьосва, но и освежава. Човек се чувства пречистен само като гледа пейзажа и вдишва въздуха.

Батист не помръдваше от мястото си и не вярваше на очите си. Имаше вид на дете, което вижда за първи път морето. Притисна силно Алесандра в прегръдките си и я целуна продължително. Тя видя сълзи в очите му, радостни сълзи. Притисна главата си към рамото му. Далечният шум на мощен мотор прекъсна очарованието. Двамата се качиха в колата, но преди да потеглят, изчакаха да ги задмине автомобилът, чийто мотор бяха чули отдалеч — последен модел

ферари. Движеше се доста бързо за тази местна магистрала, позната като извънредно опасна.

— Измъкнахме се от неприятности. За щастие пътуваме в наета кола и той изобщо не ме позна — възкликна с облекчение Алесандра. — Това е Мариус Гарбиани. Двамата с татко никак не се разбираха. Ще ти обясня по-късно... дълга история. А и ще ни развали прекрасния следобед.

След доста завой се показа селцето Солт, кацнало на върха на наподобяващи укрепление скали. Червените керемиди на къщите сякаш покриваха лилаво-синята равнина, в която, гледана отвисоко, се редуваха поля с лавандула и огромни правоъгълници изкласили жита. Пътят лъкатушеше между два рида скали, вдясно се извисяваше Мон Ванту.

Алесандра помоли Батист да намали скоростта. Показа му огромно маслиново дърво, чиято сребриста корона закриваше грамадна постройка.

Тя прошепна със заглушен от вълнение глас:

— „Ла Провансал“, фабриката за сапун на татко. Не спирай. Жулиен сигурно е там, а не искам да виждам никого от семейството ми до утре. Татко създаде това предприятие. То бе целият му живот и истинското му дете. Не се занимаваше особено с нас и едва когато започнах да работя с него, осъзнах онази страст, която му вдъхваше живот и която той ми предаде...

Алесандра избухна в ридания. Не му бе разказвала как бе умрял баща ѝ. А и Батист никога не бе я питал нищо. Бе добил известна представа за нещата, разлиствайки архивите на вестниците, докато се подготвяше за интервюто си с Алесандра. Така че много добре разбираше защо раната ѝ не бе излекувана. Продължи да кара бавно колата, с очи, вперени в пътя, за момента неспособен да я утеши, защото не знаеше за какво точно трябва да я утешава... Разбираше, че се нуждае от утеха не само за смъртта на баща ѝ преди пет години, но и за нещо по-страшно от нея.

— Завий наляво, поеми по тесния път. Там е — успя да каже на пресекулки Алесандра и се опита да се усмихне. — Малко странен начин да ти пожелае „добре дошъл“ у дома, нали? Отвън къщата не е кой знае каква, но като влезем, ще видиш, че в нея човек се чувства добре — обясни тя, като си изтриваше сълзите с опакото на ръката.

Алесандра слезе от колата, за да отвори високата двукрила входна врата с красиви железни решетки. Къщата приличаше на къщите, които бе забелязал отдалеч. Покривът бе застлан с римски керемиди, а стените — изградени от камък с леко златист оттенък, характерен за този район на Франция. Типичен провансалски дом наред голяма градина, чиято красота се подсилваше от гигантско смокиново дърво и четири палми. Непокорни розови храсти не просто пълзяха, а буйно се катереха чак до покрива на къщата по цялата фасада и я покриваха плътно с яркочервените си цветове. Капаците на прозорците с цвят почти като листата на смокинята бяха широко разтворени.

Батист доближи колата до входа и изключи двигателя, а Алесандра се втурна в градината. Той не я последва, а свали багажа и зачака да го повика. Внезапно се почувства като натрапник в живота на младата жена. Може би това се дължеше на постройката, около която, въпреки скромния ѝ вид, витаеше дух на охолство и разкош... Той вече се бе изненадал веднъж от начина, по който Алесандра бе наредила дома си в Угадугу. В него нямаше нищо излишно. Бе обзаведен с всичко необходимо, за да се чувства човек добре и да не му липсва нищо. Преобладаваше бледозелената гама, но тук-там, на специално подбрани места, неочаквано избликваше някое ярко петно, уж мацнато небрежно, но всъщност — с много усет и стил, за да подчертае още повече изтънчеността на нюансите.

Алесандра имаше слабост към букетите от много и различни цветя и сега той си обясняваше причината. В Прованс белият цвят просто се губеше в електрическите искри, излъчвани от неизброимите нюанси на синьото, в безкрайното многообразие на зелените разцветки, в огненото сладострастие на червените тонове, в нежната и деликатна настойчивост на розовите пастели, в изненадващата дълбочина на бежово-жълтия фон. Да, и в Африка цветовете „крещяха гръмогласно“, но обилната влага ги правеше тежки, вяли и сладно отпуснати, а тук мистралът изсушаваше всичко по пътя си и така даваше пълна свобода на цветните вибрации, които насищаха въздуха с острите си като сабя ухания.

— Няма ли да влезеш?

Алесандра бе наплискала лицето си с вода и бе навлякла мишосива роба, която бе препасала с красив колан на разлети лилави и оранжеви ивици. Нямаше и следа от тъгата ѝ. Приблужи се почти свенливо до Батист и взе два сака, а после му подхвърли през рамо:

— Заповядайте в странноприемницата. Ако господинът си даде труда да влезе, ще покажа на Негово благородие стаята му. А ако господинът има нужда от нещо, трябва само да позвъни...

После избухна в смях, като забеляза несръчното поведение на Батист. Тогава той остави на земята двата куфара, тя последва примера му и пусна двата сака и двамата се хвърлиха в прегръдките си.

— Любов моя! — прошепна ѝ той в ухото. — Обичам те. Не се тревожи. Тук съм.

— Знам — отвърна тя и отговори на целувката му.

Ако до ушите им не бе стигнал натраплив шум, Батист щеше да я поведе към голямото канапе в хола, за да се любят.

— Това е Розлин — успокои го Алесандра. — Привършва с вечерята и после си тръгва. Скоро ще бъдем сами. Хайде, ела.

Двамата се изкачиха по красиво каменно стълбище с парапет от ковано желязо, създадено през осемнадесети век. Подът на входното антре, на хола и на площадката на първия етаж бяха покрити с прекрасни старинни плочи. Алесандра отвори една от четирите врати на първия етаж и те влязоха в просторна, щедро огряна от слънцето стая. Тапетите бяха на тънки бели и златисти райета, а леглото и двете широки кресла бяха застлани с фина памучна покривка с цвят на слонова кост. Същите на цвят и от същата материя бяха и пердетата, които заедно със строгия скрин от маслиново дърво завършваха мебелировката и придаваха на стаята невероятна изтънченост.

— Слизам при Розлин — каза Алесандра. — Имам да уреждам с нея доста неща. Банята е ей там. Ти си у дома си.

После нежно го целуна по бузата, слезе тичешком по стълбите и влезе в кухнята.

— Добър ден, госпожице. Как мина пътуването?

— Прекрасно.

— Пригответе каквото ми поръчахте по телефона. Ще сложа масата на терасата. Съобщиха, че след пет-шест часа ще нахлуе мистралът, така че се възползвайте и се радвайте на гледката дотогава. Ако бурята е така силна, както последния път, ще трябва да се затворят

всички врати и прозорци. Впрочем не ми казахте колко време ще останете. Питам заради покупките...

— Ще заминем след десет дни — отговори Алесандра.

— Толкова скоро?! А, трябва да ви кажа нещо... Вчера телефонът не спря да звъни. Също и днес. Както се уговорихме, не съм го вдигала. Никой не знае, че сте тук. Дори госпожа Франсоаз. А брат ви Жулиен е в Марсилия. Струва ми се, от цяла седмица. Поне така ми каза Леон и по тази причина той имаше възможност да идва тук, за да оправи малко градината. Защото не е необходим на господин Жулиен във фабриката. Сготвих ястията, които ми заръчахте. Трябва само да ги стоплите. Е, вие си знаете. Ще дойда утре сутринта.

Звъненето на телефона прекъсна думите ѝ. Алесандра не вдигна слушалката и направи знак на Розлин да не се тревожи. Нямаше желание да потъва в действителността. Искаше ѝ се да задържи блаженото си безтегловно състояние, завладяло я в промеждутъка между пътуването и предстоящите събития, както и леко замайващото мечтателно настроение, което я защитаваше от външния свят, за да се наслади на първата си вечер у дома с Батист. Трябваше ѝ време, за да събере силите си, които щяха да ѝ бъдат необходими да посрещне изпитанията. Те все още не бяха придобили конкретни очертания, но тя предчувстваше, че ще се появят съвсем скоро. О, не... Не вярваше в магьосниците и техните предсказания, но имаше силно развита интуиция и умееше да разчита посланията ѝ. А сегашното предчувствие бе доста силно и наподобяваше онова, което я бе завладяло вечерта преди смъртта на баща ѝ. И ето че днес подобно бодване в сърцето ѝ пречеше да се отдаде изцяло на радостта, че е довела Батист на мястото, където бе прекарала детството си.

— Изглеждате угрижена — забеляза Розлин, докато попиваше капки вода от мивката. — Познавам ви, нещо ви тревожи.

— О, не, Розлин... Всичко е наред, кълна ти се!

Не лъжеше. Бе безкрайно щастлива, защото се бе завърнала у дома. И както винаги, Розлин бе поела грижата за нея в свои ръце. А и Батист бе тук. Да, наистина, ако освободеше съзнанието си от отвратителното безпокойство, всичко щеше да бъде наред. Телефонът звънна отново. Алесандра рязко изтръгна кабела.

— Спокойно! — възкликна тя, като погледна право в очите леко изненаданата Розлин.

— Ще ви се обадя на мобилния, ако има нещо, което трябва да знаете.

— Както обикновено.

— Ако нямате повече нужда от мен, тръгвам си.

— До утре, Розлин. Благодаря ти за всичко.

Алесандра взе от хладилника бутилка шампанско, сложи я в кофичка с лед и я постави върху сребърен поднос, застлан с кърпа от бродирана батиста. После прибави две високи чаши и отнесе всичко в обраслата с орлови нокти беседка. Забеляза Батист, който се любуваше на гледката от прозореца на стаята си. Беше се преоблякъл и спокойно пушеше цигара, потънал в почти хипнотично съзерцание на околността. Тя отвори бутилката и шумът от отскачането на тапата го накара да подскочи. После радостно ѝ извика: „Идвам!“ и се спусна стремглаво по стълбите.

Седна на пейката до нея, вдигнаха пълните си чаши и се чукнаха. И двамата бяха щастливи, но по различни причини. Алесандра бе на тридесет и две години и за първи път през живота си вземаше решение да поеме по един и същ път с мъж. Дотогавашният ѝ опит се изчерпваше с не много на брой връзки (всяка от които бе оставила в устата ѝ горчив вкус и неизменно — гняв, а някои — дори чувство на отвращение към самата нея), но все пак те бяха достатъчни, за да разпознае истинската любов. Батист бе женен в продължение на две години за една журналистка, за която не можеше да се каже, че бе вярна съпруга. В тяхната професия не липсваха предразполагащи случаи. Не трябва да се забравят и самотните вечери, честият емоционален срыв след разтърсващи събития, когато човек се нуждае от утеха. По време на брака си с Вероник Батист никога не се бе поддавал на изкушенията, но си бе дал ясна сметка, че повечето от колегите му познаваха отблизо съпругата му. Взе решение повече да не я дели с тях и се разведе. Същата година получи авторитетна награда. Прие я като заслужена компенсация за любовното си разочарование. От този момент се отдаде изцяло на професията си. Само работа и работа, за предпочитане — колкото може по-опасна. Като например злополучната мисия в Афганистан, където загина един от приятелите му — репортер като него. Тогава директорът на вестника му нареди да

зарече рискованите репортажи и го изпрати да напише статия за производството на масло от карите в Буркина Фасо, като му препоръча да бъде колкото се може по-напорист. „Тъй като тази търговия стана доста плодородна — обясни му той, — мъжете вече искат своя дял в нея, а откакто свят светува, това си е «запазена област» за жените.“ Бе го посъветвал да се свърже с Алесандра Арну, която щяла да му окаже нужното съдействие, и заедно с нея да проследи всички етапи от производството на прочутото масло — от уреда за бране на орехите до сипването на маслото в гърнета. Бе добавил също, че ценят много госпожица Арну, но и че има неколцина неприятели именно заради настойчивата ѝ битка жените да не изпускат от ръцете си производството на това „ново злато“, използвано вече по цял свят в козметиката и в хранителната промишленост. Така интересът на репортера се събуди още преди да се срещне с бъдещата си героиня, и той веднага пожела това да стане час по-скоро.

Батист прокара ръка през рамото на Алесандра и я привлече към себе си.

— Къщата ти ми харесва много. Не си я представях така и не очаквах, че е толкова... уютна. Имам чувството, че винаги съм живял тук.

— Това е *моята* къща — обясни Алесандра. — Утре ще видиш къщата на родителите ми — импозантно здание на сред парк с площ повече от хектар. Никога не съм се чувствала добре във „Ванс“. Мисля, че така е и с Жулиен, въпреки че се върна да живее там заедно с дъщеря си Жустин след развода си. Майка ми се грижи за малката. Тя е на шестнадесет години и изживява труден период. Опитах се да ѝ помогна, само че Жустин не ме обича. Мисля, че е заради неуважението ми към майка ѝ. Причината не бе омраза на зълвата към „добрата снаха“, нито пък ревност, просто я смятах за глупачка. Цел на живота ѝ бяха парите, тоалетите, бижутата. Брат ми е доста щедър по природа, а тя се възползва максимално от любовта му към нея и от щедростта му. Само че бе ненаситна и доста бързо си даде сметка, че Жулиен не притежава приказното богатство, на което бе разчитала. Тогава реши, че ще намери нещо по-добро другаде. Е, слава богу, отървахме се от нея. Жулиен не е кой знае колко добър баща, отстъпва за всичко на дъщеря си, както постъпваше и с бившата си съпруга. Не

е особено щастлив, нито пък удовлетворен от живота. Така че има много извинения за поведението си...

Погледът на Алесандра се помрачи. Батист напълни отново чашите с шампанско. Тя изпи своята бавно и въпреки че ѝ се искаше, не се осмеляваше да повдигне една болезнена тема.

После заговори отново с малко пресилена радост.

— Когато татко бе още тук, и аз си имах апартамент във „Ванс“. След смъртта му предпочетох да се преместя и купих тази къща. На път за фабриката, всяка сутрин минавах оттук. Тогава къщата бе почти разрушена. Един приятел архитект ми помогна да си представя разпределението на помещенията и да разширя кухнята. С наследството, което получих след смъртта на татко, успях да наема работници. Сама направих единствено обзавеждането. И домът ми стана такъв, за какъвто бях мечтала.

— Къщата има страхотно очарование. Притежава обаяние, което не може да се изкаже с думи. Ами този твой приятел, архитектът, какво стана с него?

— Той бе приятел на татко. Познава ме от осемгодишна. Отдавна се възхищавам на таланта му. Той реставрира няколко красиви къщи в Люберон и построи ултрамодерни вили по крайбрежието — между Тулон и Каси. Ама ти да не би да ревнуваш?!

Алесандра остави чашата си на масата и пламенно целуна Батист.

— Не си ли гладен?

— Признавам, че...

— Розлин ни е приготвила агнешко бутче с розмарин, а тя е страхотна готвачка! Няма друга като нея. А за предястие ще хапнем пълнени тиквички. Заредила е хладилника със сладолед. Само че на мен ми се иска друг десерт!

Батист поиска да я задържи, но тя се изплъзна. Той я последва зад къщата чак до малка, надвиснала над двора тераса. Слънцето се канеше да залезе, а щурците се бяха отдали до забрава на песента си. Пред вълшебната гледка бе сложена красива маса.

— Седни, аз ще сервирам.

— Разпредели задачите.

— Не, ти си мой гост. Пък и само трябва да сложа ястията на масата.

Вечерята бе превъзходна. Падна нощта и въпреки че терасата се осветяваше от поне десет лампи, Алесандра запали великолепен сребърен свещник, който гордо царстваше в средата на масата.

— Ще се обадя на мама утре малко преди обяд, а ще идем да я видим преди вечеря. Малко се страхувам. Трябва да отида и във фабриката. Ще видя дали ще набера смелост.

— Ти се разбираш добре с майка си и брат си, нали?

— Ами виж... майка ми се държи, сякаш всичко е наред. Щом обаче се появи някакъв проблем, се измъква като щраус. А що се отнася до Жулиен, никога не съм наясно какво точно трябва да кажа или да направя, за да не се почувства наранен. Има комплекс за малоценност, свързан с мен. Непрекъснато ми казва право в лицето, че не харесва властния ми характер. Властна ли ме намираш?

— Зависи какво имаш предвид под *властна*. Вярно е, че когато ходиш някъде или когато обясняваш своята гледна точка, го правиш със самочувствие и лекота, а те могат да притеснят хора, които не притежават твоята самоувереност, твоего умение да убеждаваш всички около теб и твоята харизма.

— Мисля, че брат ми ревнува заради моя успех. А след смъртта на татко това стана още по-очевидно. Признавам, че никога не съм напълно спокойна. Все имам чувството, че готви нещо зад гърба ми, за да докаже, че е по-силен. Освен в случаите, когато изпада в криза, и тогава го обхваща желанието да руши и да срина всичко.

— Предприятието е стабилно. А това, което създаде в Буркина Фасо, го укрепи още повече. Няма от какво да се страхуваш.

— По принцип — не, но понякога имам усещането, че аз и близките ми принадлежим към категорията „Скъпо семейство, мразят те“. О, прости ми, не трябваше да споменавам това пред теб!

Алесандра знаеше, че Батист бе изгубил семейството си при самолетна катастрофа в Сент-Одил преди двадесет години. Баща му, майка му и двете му сестрички се връщали в Елзас след престой при баба му по майчина линия във Вилфанш-сюр-Саон. Семейство Кавано се качили на самолета — полет 148 за Страсбург. Денят бил понеделник, 20 януари 1992 година. Както всеки ден Батист гледал новините по телевизията. Те били изцяло посветени на катастрофата на „Еърбъс 320“. Не реагираше, докато не чул да казват: „Страсбург...“ Тогава побързал да отиде у най-добрия си приятел Жереми Стобер.

Бащата на Жереми вече бил опитал да научи нещо повече, но напразно. Прекарвали цялата вечер пред телевизора, сменяйки канал след канал. Семейство Стобер изключвали неизбежното и успокоявали Батист. Но когато нощните рубрики започнали да разпространяват първите снимки от мястото на катастрофата, Батист разбрал, че цялото му семейство е загинало. Между останките от разбития самолет съзрял кукла и я разпознал. С нея често си играела едната му сестричка. Усетил студени тръпки, които никакъв огън не би могъл да прогони. Господин Стобер заминал за летище Енцхайм в Страсбург, а когато се върнал към три часа сутринта, потвърдил ужасната трагедия...

— Искаш ли кафе?

— Не. Не мърдай, не прави нищо. Искам просто да подремна тук.

— Ами моят десерт?

— Сладоледът е прекалено студен.

— Ама че си!

Двамата станаха и се отправиха към къщата, като се смееха весело. Батист я хвана за ръката и я примъкна в стаята. Алесандра бе оставила мобилния си телефон да се зарежда и пътьом погледна кой я бе търсил. Имаше само съобщение от майка ѝ, която питаше в колко часа ще отиде при нея на другия ден, и още три съобщения от някой си Ян Салк, журналист от „Еко дю Миди“. Искаше спешно среща с госпожица Арну.

— Как ли е научил номера на мобилния ми телефон? — попита тя Батист. — Познаваш ли го?

— Не — отговори Батист и взе телефона от ръцете ѝ, а после го изключи. — Не ми пука кой е Салк.

— И все пак как е научил номера ми? — повтори Алесандра.

— Просто си е свършил работата.

Батист разкопча роклята ѝ, която се плъзна на земята, и коприната нежно изшумоля. За минута-две Алесандра потъна в размисъл и първоначално не реагира, но не след дълго отговори на милувките на мъжа, който я обгръщаше с ръцете си.

[1] Селцето Солт, мястото на действието в романа, наистина съществува и се намира в Прованс, департамент Воклюз. Истинското селце Солт е известно с празниците на лавандулата и много фестивали. Всички останали споменати градове, планини, местности и др. също са с истинските си имена и с истинските им природни характеристики. — Б.пр. ↑

[2] Или маслото от ший е приготвяно от африканските жени в продължение на векове за разкрасителни и кулинарни цели, а днес присъства в почти всеки козметичен продукт и спа процедура. Маслото се добива по ръчна технология от ореховите ядки на дървото карите (Мангифолия), свещено за жителите на Африка. Наричат го „женското злато“, защото извличането му с усърдния труд на африканките осигурява голяма част от приходите в селските райони на континента. — Б.пр. ↑

2.

— Не, не и не! Отказвам интервюто! И нека най-напред изясним — кой ви даде номера на мобилния ми телефон?

Очевидно Алесандра едва успяваше да запази спокойствие, въпреки че продължаваше да слуша внимателно събеседника си.

— Брат ми ли? Ами в такъв случай защо не интервюирате него? Вижте какво, сега е девет часът сутринта, а денят ми е доста натоварен. Изпратете ми всичко, което вече ми казахте, на електронната поща и когато намеря миг свободно време, ще прочета писмото ви.

После натисна червената слушалка.

— Този тип ми досажда.

— А кой е той? — попита Батист. Беше на терасата, където вече бе наредил масата за закуска.

— Онзи журналист от „Еко дю Миди“. Казва, че пише материал за семействата, които управляват важни за областта предприятия. Жулиен и мама не са искали да отговорят на въпросите му и понеже аз съм главният изпълнителен директор, очевидно е решил да се лепне за мен. Е, ще ти разкажа накратко какво ме попита. А пък онзи малоумник Жулиен му е дал номера на мобилния ми телефон!

Батист сложи ръце върху раменете на Алесандра, а после погали дългите ѝ кестеняви коси.

— За Ян Салк ли става дума? Същият, който вчера ти остави съобщение?

— Да. Но за момента искам да ме оставят на мира. Има кафе, хляб, кифли, портокалов сок. А Розлин ни е донесла и невероятно домашно сладко. Прегърни ме. Този тип направо ме изнерви... Типично за Жулиен... Стоварва всичко върху мен, не поема никаква отговорност, а после разправя, че съм била цербер...

— Знаеш ли какво ще направим? Най-напред ще закусим на спокойствие, после ще отворим електронната поща и ще прочетем писмото на журналиста. Ще потърся в интернет какви статии е писал,

а после ще се обадя на Жан Перо — директора на „Еко дю Миди“. Познавам го от петнадесет години. Ще уредя нещата. И отсега нататък аз ще бъда вашият човек за връзки е медиите, госпожо главен изпълнителен директор!

Батист захапа филия, която бе намазал обилно със сладко, и с пълна уста успя да каже:

— Страхотно! Тази Розлин е съкровище. Да се храни човек у вас, е истинско пиршество.

Алесандра избухна в смях. Батист се правеше на шут, за да я успокои. Тя въздъхна дълбоко, отпи глътка чай и се отпусна.

— Щастлива съм, че си тук. Не ти казах досега, но откакто кацнахме на летището в Маринян, имам лошо предчувствие. Ето защо обаждането на този журналист ме притесни доста. Ще се наложи да разговаряме за татко, за миналото... А нямам никакво желание. Това, че майка ми е отказала интервюто, е съвсем логично. Защото тя никога не се е занимавала с фабриката за сапун, въпреки че броят акции, които притежава, не е за пренебрегване. Но що се отнася до Жулиен, постъпката му не е нормална. Под претекст, че след развода е объркан и неуравновесен, отказва да се занимава с неща, които го притесняват.

— Не се тревожи. Всичко ще мине добре. Не си сама.

— Знам, но не искам той да ме откъсне от щастливите мигове, които преживявам.

Камбаната на селската църква отмери десет удара.

— Трябва да се обадя на мама. Почивай си, нямаме бърза работа.

Тя го целуна по устните, но Батист усети, че мислите й вече бяха другаде. Довърши закуската си, раздига масата, а после седна пред лаптопа си. Намери без особена трудност това, което търсеше. Ян Салк бе плодовит и очевидно добре платен журналист. Бе публикувал материали на много теми — добре структурирани, обосновани, подкрепени с документи, а въпросите, които задаваше в интервютата си, бяха логични и уместни. Батист се обади в „Еко дю Миди“ и поиска да говори с Жан Перо. Както очакваше, получи много добри отзиви за журналиста и научи, че от три години редовно пишел за вестника. Перо му обясни, че е невъзможно да направят пълна поредица за икономиката на областта, без да включат в нея фабриката за козметични продукти „Ла Провансал“. Още повече че разширяването на дейността ѝ под ръководството на Алесандра в Буркина Фасо щяло

да покаже динамиката на местните предприятия, които се развиват и извън страната. Батист му каза, че може да разчита на тях за статията, и двамата се уговориха да обядват заедно през следващата седмица в Марсилия, където бе редакцията на вестника.

Върна се на терасата и зачака Алесандра. Тя не се забави. Бе облечена в бежов ленен панталон и дълго сако в тон с панталона, а под него се показваше копринен корсаж, който бе специално подбран, за да подчертае красотата на невероятна старинна африканска огърлица. Алесандра изглеждаше ослепително.

— Мама ни очаква към шест вечерта. Казах ѝ, че няма да вечеряме с нея. Стори ми се, че изпита облекчение.

— Успях да говоря с Перо. Ще обядам с моя стар приятел, след като интервюто приключи. Можеш напълно да се довериш на Салк.

— Ще бъдеш ли с мен по време на интервюто?

— Не, това не е прието между професионалисти. Но не се тревожи. Ще бъда наблизко. Съгласна ли си да те посети?

— Да, нека дойде тук. Най-подходящо е да го посрещна на терасата. А сега ще те разведа из Солт и нашите поля с лавандула.

* * *

— Това не е моя работа! Ти трябва да намериш решение! — изригна като вулкан Мариус Гарбиани и продължи да крещи по залепения до ухото си мобилен телефон. — Очаквам резултати срещу парите, които ти давам. Ако пък си въобразяваш, че ще продължа да плащам на треньор, чиито футболисти по време на мач се оплитат като пилета в кълчища, лъжеш се. Изчезвай, и то бързо, веднага!

Гарбиани гневно затвори телефона, натисна газта на божественото „Ферари-4“, за да чуе още веднъж рева на двигателя, преди да го застави да млъкне. Въздъхна дълбоко (и тази въздишка всъщност изрази удоволствието му), като с наслада галеше кожения волан. После с мъка се измъкна от колата, защото тя изискваше от притежателя си гъвкавост, която възрастта му бе унищожила. Изправи се и се отдалечи на пет-шест крачки, за да обхване с поглед новата си придобивка — истински разкош с митично червен цвят, чиято решетка на радиатора бе украсена с не по-малко митичния изправил се на

задните си крака кон. Деловият мъж се бе разнежил и се наслаждаваше на символа на своя успех. Мощността на автомобила бе в чудесна хармония с гнева на притежателя си — черта на характера, която не го бе напуснала още от младежка възраст. Единствено тръпката, която усещаше, когато дванадесетте цилиндъра се втурваха напред, успокояваше постоянното му желание да доминира. Приемаше подобен абсурд — да го размекне една машина, но никога не би приел това да направи човешко същество. Удоволствието, което изпитваше, докато бе в изящния болид, съчетано с удовлетворение от живота и чувство за сигурност, надминаваше всичките му очаквания. Потри със задоволство ръцете си. Бе възтържествувал над всички. Никой в областта, с изключение на двама парижани и един руснак, не притежаваше подобно съкровище.

Мариус Гарбиани бе малко над шестдесетте и бе напълнял съвсем леко. Бе среден на ръст, с посребрени кестеняви коси и честно казано, бе симпатичен. Суровите му сини очи гледаха лукаво, а чувствената му уста бе постоянно изкривена в гримаса на досада. Стойката и лицето му изразяваха агресивност и всички наоколо предугаждаха, че тя би се проявила при най-незначителния повод. Човекът просто обичаше да дава простор на гнева си, а яростните му изблици бяха чести и силни като бури. Гневът бе средство да разклати психиката на противниците му, които сериозно се затрудняваха да различат истинското му раздражение от показното.

Гарбиани бе начело на холдинг, който държеше монопола по събирането и обработването на отпадъците в Прованс, а към холдинга бе прикрепена мъглява върволица от фирми с най-разнородна дейност. Страстен любител на футбола, той бе собственик на „Рейсинг д'Авиньон“ — клуб, който играеше в първа дивизия. Гарбиани често спонсорираше и състезания по голф, и тенис турнири. Цялата тази дейност бе в услуга на амбициите му и му бе дала възможност да се промъкне във всички среди, а и до известна степен, по един или друг начин — да ги контролира.

Мариус Гарбиани имаше окаяно детство. Беше живял най-напред в Карпантра, а после и в Солт — в дървена колиба в границите на селцето. Баща му бе кантонер и изпиваше нищожната си надница в компанията на майка му. На 12-годишна възраст Мариус вече събираше всичко, което хората изхвърляха. Работеше заедно с един

стар вехтошар на име Габриел Анкис. Деляха залька си в продължение на цели осем години. Когато Габриел почина, за голяма своя изненада Мариус се оказа наследник на доста пари, които ортакът му бе поверил на един нотариус. С тях си купи първо един камион, а после още два. Зае се с битовите отпадъци, като използва момента, когато общините започваха постепенно да се освобождават от тези си задължения, поверявайки ги на частни предприемачи. Ето как той — човекът, към когото жителите на Солт се отнасяха с презрение или в най-добрия случай — със снизхождение, се превърна в опасен и ловък делови мъж, който постепенно иззе тази дейност не само в селата и околните градове, но и в пазарите в Марсилия, Ница и Тулон. Е, трябваше му малко време, за да откупи мястото си сред най-знатните кръгове в областта, и от този момент нататък стана важна личност.

Мариус Гарбиани влезе във вилата, проектирана за него от известен архитект от Бандол. Бе особено горд с нея, още повече че тя бе обект на много статии в списания за обзавеждане по цял свят. Бе разположена на изхода на Горд. Два хектара парк защитаваха постройката от бетон, стъкло и стомана, която се срастваше с околния релеф. Сградата бе с доста изчистени линии и се разпростираше на три нива, без това да смути пейзажа. А от терасата на първия етаж, където се намираше басейнът с преливник, се откриваше необхватна за окото гледка към долината на абатство Сенанк. Техниката господстваше навсякъде благодарение на гениално изобретена система за осигуряване безопасността на къщата — входната врата, вратите на всички помещения, щорите на прозорците, телевизорите и лампите „отговаряха“ на гласа на господаря на дома или на щракване с пръсти.

Икономката Магда бе побързала да отиде в хола още като видя на контролния екран в кухнята, че порталът се отваря. Начаса бе приготвила питието — чаша дванадесетгодишно уиски „Лафройг“, което господарят ѝ пиеше веднага щом се прибереше. Тя знаеше, че вместо да ѝ каже „добър ден“, ще започне да ѝ крещи да не го безпокои и че после щеше да я залее с лавина заповеди, някои от които си противоречаха.

— Отивам в кабинета — отсече Гарбиани и не каза и дума повече.

Магда бе изненадана от спокойствието на господаря си. Отдаде го на новата му кола. През повечето време той се държеше като малко момче, като лошо малко момче. Тя не се страхуваше от него и може би по тази причина бе най-отдавнашната му прислужница. Беше наясно, че в детството си той бе страдал от липса на обич. Знаеше всичко за този период от живота му и го жалеше. След смъртта на госпожа Гарбиани бе поела задълженията на икономка. Не му противоречеше, бе послушна и покорна, но никога не проявяваше сервилност. Впрочем Гарбиани умееше да бъде щедър, и то — някак неочаквано. Когато синът на Фернан, един от градинарите, претърпя сериозна злополука с мотора си, той плати настаняването му в най-добрата клиника, а след това — и скъпите процедури от възстановителната терапия, продължи да му плаща и надницата, когато след три месеца парите от здравните осигуровки секнаха, и не престана чак докато младежът — вече баща на две малки деца — се възстанови напълно. Отпуската му по болест продължи цяла година.

Гарбиани повика сина си по вътрешната линия. Когато Морган влезе в кабинета, с едната си ръка баща му си играеше с плота за управление на камерите за наблюдение, а в другата държеше чашата с уиски.

— Малката Арну се е върнала. Ще трябва да атакуваме братчето ѝ начаса, защото може да рухне пред сестра си и да ѝ признае всичко.

— Искаш да кажеш, че Алесандра се е върнала?

— Франсоаз Арну ще празнува шестдесетия си рожден ден вдругиден. Така че дъщеричката е дошла за празника. Там ще са всички важни клечки.

— Ти поканен ли си?

— Не се прави на глупак. Знаеш много добре, че никога не са ме канили, нито пък някога ще ме поканят. Впрочем все ми е тая. Ще ги съсия напълно, а това наистина е много, много по-забавно.

Морган не бе глупак и бе напълно наясно, че на баща му не му беше „все тая“. Винаги го бе боляло, че не е част от близкия приятелски кръг на това старо семейство от Солт. Самият той също страдаше от този факт, но по друга причина. Интересуваше се само и единствено от Алесандра и би направил всичко за нея. Наистина младата жена винаги се бе отнасяла сърдечно към него, но същевременно го държеше на разстояние. А ето че настъпваше момент,

когато подготвяният от баща му мръсен удар по семейство Арну най-сетне щеше да я хвърли в ръцете му.

— Поемам контрола над „Вантиве“, вече е решено. Моментът настъпи. Жулиен е в свършено неизгодна позиция и ще приеме всичките ми условия, а и ще бъде особено доволен, че го измъквам от ръцете на „наследницата“, както я нарича обикновено. Можеш да задвижиш нещата.

— Вече съм го направил.

Мариус погледна сина си с известно възхищение, което обаче се примесваше с доза подозрителност и недоверие.

— Работата е там, че един от членовете на съвета на директорите във „Вантиве“ създава спънки — заяви Морган.

— Кой точно?

— Кристиан Ботие.

— Къде мога да се срещна с него?

— На игрището за голф. Прекарва там почти цялото си време. Предложих му да направим заедно една обиколка, за да поговорим, но той отхвърли предложението ми, под претекст, че сакатата ми игра не била достатъчно основание.

— О, ще се погрижа за него.

— Ами че ти не си по-добър от мен!

— Може би пържолите, които изяждам, са повече от топките, които изстрелвам върху онази зализана ливада, но въпреки това той няма как да не чуе какво му говоря в бара на клуба. Няма да снобее дълго. Ще му покажа няколко документа, които ще го направят смирен и послушен.

— Оставям те да действаш, никак не одобрявам тези методи.

— Не искам подобно нещо от теб...

Да провали „Ла Провансал“, бе последната битка, която Гарбиани си бе набелязал като цел. Вече нямаше какво да доказва, искаше само да се наслади на отмъщението си. Чрез „Вантиве“ щеше да проникне в капитала на фирмата и да придобие мажоритарния пакет акции. Така всичко, което притежаваха семейство Арну, щеше да бъде негово и тогава Франсоаз щеше да дотича при него.

— Ще отпразнуваме това, синко! Да вървим в ресторант „Каплонг“^[1]. Между другото, малката Арну се е върнала у дома с някакъв мъжкар. Запознала се с него в Африка. Изглежда, нещата са

сериозни. Успокой се, не е чернокож, а някакъв неопитен младок. От журналистическия бранш. А! По повод кретени като него, дето обичат да си врат носа навсякъде... Днес ми се обадиха от „Еко дю Миди“. Пишели материал за големите семейства в областта. Искам да си с мен, докато давам интервю за вестника.

Морган бе пребледнял като платно. Досега Алесандра бе имала само епизодични връзки, които не го тревожеха особено. А сега, изправен пред това неочаквано препятствие, стисна здраво зъби.

— Ама че физиономия! За Алесандра ли се тръшкаш? Не си го слагай на сърце... Когато разбере в каква безизходица е скъпият ѝ брат и осъзнае, че вече няма никакви пари, нейният бледолик младок ще си плюе на петите.

Гарбиани натисна някакъв бутон и на един от екраните се появи Магда.

— Да, господине?

— Ще вечеряме навън.

После натисна друг бутон и голямо пано от палисандрово дърво закри екраните, придавайки на кабинета мекота и интимност, които бяха в пълен контраст с каруцарския език на собственика му.

Гарбиани бързаше да сподели със сина си тръпката, която изпитваше, щом се качеше в новия си автомобил. Що се отнася до Морган, той не обичаше каквито и да било показни крайности.

— Ще си облека друго сако. Идвам след две минути — подхвърли той.

Намери баща си зад волана на ферарито — наслаждаваше се на ръмженето на мотора, чийто шум оглушаваше цялата долина.

— Между другото, как мина мачът? — попита Морган, като се настаняваше до баща си.

Едва бе успял да затвори вратата, и Гарбиани бясно потегли.

— Аматьори! Сган от некадърници! Заслужават само да ги рита човек в задника. Казах ти да ми намериш връзки в областта на културата. Изглежда, че в момента хората обичат театъра и операта и ходят доста по музеи. Сигурно на онези в културата им трябват пари... Борели ми каза, че им били отрязали напълно субсидиите.

— Срегнах се с директора на фестивала в Авинон и с директора на музикалните празници в Оранж. Зависи с кой политически кръг искаш да се сближиш.

— Не ми пука за политиката! Майната ѝ. Искам просто да гледам хубави жени и да си плакна око̀то.

— Тогава ти трябва фестивалът в Авинон. Понякога там идват филмови звезди. Само че ще се отегаваш до смърт в театъра.

— Ти ходил ли си вече там?!

— Да — отвърна Морган.

Но не каза на баща си, че всеки път, когато Алесандра отиваше на някой спектакъл от фестивала, той я следваше неотлъчно. До миналата година тя не бе изпуснала нито едно представление.

— Доста хора ходят там — поде отново разговора Морган.

И като видя слисаното изражение на бащиното си лице, продължи иронично:

— Ще се разнообразиш след контактите си с футболистите. Вече няма да е нужно да крещиш по трибуните на стадиона.

— И какво ще ми донесе това разнообразие?

— Почит и зачитане от страна на общинските съветници, на избраниците на департамента, на твоя приятел Борели, на областния управител, включително и на министъра на културата, чиято кожа ще спасиш, тъй като вече няма бюджет. Ще си осигуриш и признателността на артистите, пресата, първенците, с една дума — на всички. Ще присъстваш на премиерите. И така нататък. Ти обичаш всички тези неща.

— И колко мангизи ще ми струва тази дреболия?

— Пет милиона евро.

Гарбиани се умълча и не проговори чак до ресторанта.

* * *

Жулиен Арну бе под душа от доста време... Испитваше нужда да измие тялото си от обилната лепкава пот — резултат от лудориите му с Матилд, а също и мозъка си, задръстен от проблеми, които нямаха разрешение за момента, а на всичкото отгоре бяха затрупвани от нови, които изникваха непрекъснато и не им се виждаше края. Надяваше се,

че Матилд ще го измъкне от безизходицата, в която бе затънал. Тя бе направила всичко по силите си — с характерната си нежност и със сръчност, каквато бе срещал единствено у професионалистките. След като се любиха, му бе направила шварц кафе, каквото умееше да прави само тя и не разкриваше тайната си. После бе отишла на работа, като на тръгване за пореден път го бе посъветвала да се види с психотерапевт.

Бе се запознал с младата жена веднага след развода си. Тя работеше като медицинска сестра в болницата на Карпантра, където бе завел дъщеря си Жустин, след като бе паднала от велосипеда си и бе ударила доста лошо коляното си. Тя ѝ бе оказала първа помощ, а на другия ден, когато Жулиен дойде да вземе забравените рентгенови снимки, за да ги покаже на семейния лекар, Матилд бе дежурна. После всичко стана по възможно най-естествения начин. Матилд харесваше Жулиен, защото се любел добре — поне така казваше тя. Не ѝ бе нужно нищо повече. Не му задаваше никакви въпроси и си живееше своя живот, в който Жулиен на практика нямаше никакво значение. Апартаментът ѝ бе весел като самата нея и съвсем непретенциозен. Там той се чувстваше добре и когато бе на ръба на поредната нервна криза, се случваше да прекарва в него цели дни — като в убежище. В такива случаи казваше на близките си и на служителите във фабриката, че отива в Марсилия.

Матилд бе пълна противоположност на бившата му съпруга Каролин. „Властна жена“ — бе му подхвърлила един ден младата медицинска сестра, като се шегуваше нежно с него. С две думи бе охарактеризирала цялата му драма. Жулиен бе под властта на баща си, на сестра си и по фатално стечение на обстоятелствата си бе намерил жена, която му бе стъпила на врата. Задушаваше се и постоянно носеше в себе си усещане за провал, а откакто Реми, по-големият му брат, почина, започна и да лъже. И го правеше с удоволствие. Когато се случи нещастieto, Реми бе на единадесет години. Тогава баща му пренесе върху Жулиен надеждите си, но той не отговори на очакванията му. Цял живот го преследваше една и съща сцена. Бе на шестнадесет години и работеше във фабриката по време на лятната си ваканция, когато Франсис Арну студено заяви пред един от надзирателите, че надеждният човек в семейството е Алесандра. На Жулиен му се бе приискало да изчезне някъде начаса, но го възпря

споменът за съсипаното от мъка лице на майка му пред ковчега на Реми. Жулиен никога не бе притежавал нито силата, нито волята да се отърве от този призрачен спомен, който невидимо, но постоянно владееше съзнанието му.

Бракът му се оказа пълен провал. Жена му напусна семейното жилище, без да загатне с нещо намеренията си. Двадесет и четири часа след като тя си бе тръгнала, Жулиен получи писмо от някакъв адвокат в Безансон, че Каролин Дорсел, по мъж Арну, иска развод. Шокът от постъпката ѝ и неразбирането на причината бяха еднакво силни. Оттогава бяха изминали осем години. Бе се върнал да живее при родителите си, за да осигури грижи и любов за детето си. По онова време малкото момиченце и баба ѝ се разбираха чудесно. Но откакто навлезе в пубертета, Жустин стана доста агресивна и опасна, при това — по твърде извратен начин. Баща ѝ не оставаше безразличен към нервните ѝ кризи и обляното ѝ в сълзи лице, към внезапните ѝ изблици на гняв, които бързо прерастаха в истерия. Той отстъпваше винаги, защото смяташе, че така компенсира липсата на майка ѝ. Трябваше да заведе дъщеря си на консултация при психотерапевт. Матилд непрекъснато му даваше този съвет, но той нямаше сърце да го направи. Най-вече не му се искаше Жустин да научи за връзката му с Матилд. Тя ревнуваше от всичко, искаше баща си само за себе си, но това не ѝ пречеше постоянно да го обсипва с ругатни. Една вечер, когато се държеше особено гадно, в очите на Жулиен се появиха сълзи. Жустин ги забеляза, но само се изсмя, а смехът ѝ бе жесток и изпълнен с презрение.

Откакто баща му почина, Жулиен бе поел управлението на фабриката. Оказа се слаб ръководител и лош мениджър. На два пъти Алесандра му бе препоръчала да „смени курса“ и да промени поведението си. А от десет месеца насам, откакто тя бе заминала за Африка, се бе оставил на течението и бе обединил капитала на семейното предприятие с този на групировката „Вантиве“ — производители на перилни препарати. Подготвяше това предателство отдавна и тайно, като фалшифицираше подписа на Алесандра. С новия акционер Жулиен бе разработил в „Ла Провансал“ серия синтетични парфюми — в пълен разрез с политиката на баща му и сестра му.

Бе спрял производството на есенциални масла, като постепенно прекратяваше контактите си с доставчици на цветя, маслини, дървесни

кори и пренебрегваше поръчките на известните парфюмеристи. Впрочем групировката „Вантиве“ в момента имаше трудности. Преди седмица директорът ѝ го бе уведомил, че ще се оттеглят от общия бизнес с „Ла Провансал“. Как щеше да обясни ситуацията с „Вантиве“ и всичко останало на Алесандра утре? Още повече че адвокатът бе дал ясно да разбере на Жулиен, че рискува да влезе в затвора за подправяне на чужд подпис и използване на документи с фалшиво съдържание.

Облече се, без да бърза, излезе от апартамента, където обаче възнамеряваше да се върне по-късно, и се качи в колата, която бе паркирал на улицата. Включи двигателя, натисна някакъв бутон и почака, докато гюрукът на фолксваген голфа се отвори. После се отправи към фабриката. Не искаше да се срещне с майка си, а още по-малко — с дъщеря си. Утрешният ден щеше да е ужасен. Помисли дали да не се самоубие. Никой нямаше да го оплаче, нито дори Матилд. Бе наясно, че я дели с други мъже. Впрочем този факт му бе безразличен. Всичко му бе безразлично. Все пак имаше още един коз — един вид последна битка за спасяване на честта, с който щеше да създаде проблеми на Алесандра. А що се отнасяше до майка му, бе открил една никому неизвестна тайна за нея, така че просто щеше да я изправи лице в лице със собствената ѝ съвест.

Жулиен натисна педала за газта. Щеше да залъгва сестра си, докато се подпишеше договорът с Гарбиани. После бомбата щеше да избухне.

---

[1] Реномиран ресторант и хотел близо до Авиньон. — Б.пр. ↑

3.

Батист отиде до двукрилата входна врата, за да посрещне Ян Салк, и го отведе на терасата, където го очакваше Алесандра. Салк дойде на секундата — точно в девет часа. Когато разпозна Батист Кавано — един от идолите си в професията, се изненада. Младежът бе мургав, нисък и набит. Държеше се непринудено, но не прекалено свободно. Прояви извънредно голяма любезност към Алесандра, чиято красота го посмути.

— Искате ли кафе? — попита Батист.

— О, не бих искал да ви притеснявам...

— Шварц или еспресо?

— Шварц — отговори Ян Салк.

Батист донесе поднос със сребърен комплект — кафеварка и захарница, а също и две чашки от фин порцелан.

— Аз ще пия еспресо! Ето, оставям ви — каза той през смях и пътьом целуна Алесандра по бузата.

— Жан Перо е казал на господин Кавано, че ще пишете и за Мариус Гарбиани и неговата дейност по събирането на боклука — започна разговора младата жена, — че сте запланували също така много други статии, а именно за Виктоар Лескюр дьо Монтобан и нейната империя, също и за Евлин и Марсиал Мартело, новите собственици на фабриката за щамповани платове на Алексис Бастид, а струва ми се, се каните да пишете и за лозята и виното на господин Алу. Това ли е всичко?

— Да. Приготвяме специален подлистник на съботно-неделното издание. Петте репортажа ще излязат едновременно в събота. Оставете ми само вие и господин Гарбиани.

— Мога ли да прочета какво сте написали за останалите?

— Не, от професионална и етична гледна точка това е невъзможно. Но за сметка на това, след като съм готов със статията за „Ла Провансал“, ако желаете, можете да прочетете написаното и да нанесете промени. Моят директор няма да има нищо против.

— Госпожа Дьо Монтобан, семейство Мартело и Жорж Алу прочетоха ли предварително материалите ви за тях?

— Не. Довериха ми се.

— Е, добре, аз обаче бих искала да прочета какво сте написали. Да започваме.

Въпросите на Салк бяха предимно за факти около основаването на фабриката за сапуни и развитието ѝ през изминалите оттогава тридесет години, за автентичността на съставките, използвани при производството на козметични продукти и спазването на провансалската традиция. Алесандра обясни колко строги са правилата на биологичното земеделие и начина, по който тя ги прилага както във Франция, така и в Буркина Фасо. Заяви, че следва правилата, създадени от баща ѝ, и че работи напълно в неговия дух. Спомена, че за съжаление Франсис Арну не е могъл да види невероятния разцвет на производството, създадено в Африка.

— Баща ви е загинал при нещастен случай. В пресата тогава нямаше подробности. Бихте ли ми разказали нещо повече сега?

— Не бих искала да засягам тази тема, защото тя касае личния ми живот — отвърна Алесандра, която се почувства зле. — Ще отговоря на въпросите, които се отнасят до професията ми. За мен е болезнено да се връщам към трагичната смърт на баща ми. Ще ви бъда задължена, ако почетете паметта на индустриалеца, новатора и хуманиста Франсис Арну, без да споменавате обстоятелствата около смъртта му. Ако нямате повече въпроси, можем да приключваме.

— Последен въпрос, ако ми позволите. Как виждате бъдещето?

— Ведро.

Очевидно Алесандра нямаше желание да говори повече.

— Бихте ли споделили с читателите на „Еко дю Миди“ нещо повече? Брат ви Жулиен Арну, отказвайки интервюто, все пак ми спомена за нова козметична линия, която ще създадете с фирмата си в Африка, но чиято продукция засега не възнамерявате да пускате на пазара с емблемата на „Ла Провансал“.

Думите на журналиста сякаш удариха Алесандра право в стомаха и сърцето ѝ се сви. Запази мълчание няколко минути с надеждата, че Салк няма да забележи състоянието ѝ. Какво ли още бе измислил Жулиен?

— Засега това е само проект. Все още не сме планирали датата на дерматологичните тестове. Във всеки случай, дори всички продукти да идват от Африка, то ноу-хаут е изцяло дело на „Ла Провансал“. Брат ми обича да избързва. Понякога твърде много. Настоявам да не споменавате нищо по този въпрос.

Батист не бе далеч и си даде сметка за внезапната промяна в тона на Алесандра. Побърза да отиде при тях с кафеарката в ръце.

— Още малко кафе? Току-що го направих.

— О, на драго сърце — каза Алесандра с признателна усмивка.

— Не бих искал да злоупотребявам с гостоприемството ви...

— Значи да? — усмихна се Батист, като намигна приятелски на Салк.

— Да. Кафето е прекрасно. А, още една подробност, ако позволите. Чисто техническа. Трябва да ви снимам. Харесва ли ви тук, на терасата?

— Пред пълзящия розов храст — побърза да каже Батист, преди Алесандра да успее да отговори.

Тя отиде на посоченото от Батист място и Ян Салк направи много снимки. После постави в лаптопа си картата на фотоапарата, качи всички снимки и двамата избраха най-хубавата.

— След няколко дни ще ви изпратя материала си по електронната поща. Публикацията е предвидена за края на следващата седмица. Остава ми само интервюто с Мариус Гарбиани. Имам среща с него утре, малко преди обяд.

— Значи вече нямате нужда от мен и мога да ви оставя сами? — попита Алесандра.

После изчака отговора и се измъкна незабелязано. Едва се съдържаше да не се обади на брат си, за да излее гнева си. Каква игра играеше той? Ето че тревогите отново превземаха живота ѝ. Строполи се на дивана в салона, взе една възглавница, присви се и я притисна към корема си, като я държеше и с двете си ръце. Несъмнено Жулиен ѝ създаваше трудности. Само че не бе предвидил, че с посредничеството на Батист Ян Салк щеше да ѝ даде да прочете материала за „Ла Провансал“ и по този начин тя щеше да види черно на бяло изявленията му, преди статията да излезе. Явно Жулиен си отмъщаваше. Но за какво? Той имаше сериозен дял във фабриката, широко поле за действие и доста свобода. А тези неща съвсем не бяха

за подценяване. Алесандра бе обещала да не му се меси. За сметка на това тя имаше своето поле на действие в африканския клон. За развода му пък нямаше никаква вина. Помагаше му, с каквото можеше.

— Но защо, за бога? — питаше се с недоумение тя.

После захвърли с всичка сила възглавницата на другия край на хола.

— Мразя, когато не мога да разбера нещо.

Алесандра си говореше сама на себе си. Бе готова да заплаче. Качи се в стаята си, навлече джинси и туника, обу еспадрили. През прозореца видя, че Салк излиза през входната врата. Слезе стремглаво по стълбите и изтича при Батист.

— Ела да се поразходим. Трябва да се успокоя.

— Какво има? Всичко мина добре, а освен това момчето е много симпатично.

— Не ме притеснява той. Ще ти обясня — каза Алесандра. — Мисля, че положението е сериозно. Имам нужда от съветите ти.

Времето бе прекрасно, а въздухът — вече доста топъл. Двамата стигнаха до края на градината, отвориха портичката и тръгнаха по една обсипана с камъчета пътечка, която се губеше в обрасла с храсти местност — напълно характерно за земите в Южна Франция. Лекият бриз донасяше силно ухание на лавандула, Батист бе прегърнал Алесандра през кръста, а тя се притискаше до него. По бузите ѝ се стичаха сълзи, които младата жена не изтриваше. Бе нагодила крачките си към крачките на Батист и двамата вървяха в синхрон. Той се спря, обхвана раменете ѝ и я притисна до себе си, а после нежно изсуши с устни сълзите ѝ.

— А сега ще ми кажеш какво те мъчи. Мисля, че ще ти подейства добре. Предпочитам да знам някои неща преди срещата с майка ти след малко. Никога не съм те разпитвал при какви обстоятелства е починал баща ти. А скоро след като се запознахме, ти ми каза, че и единият от братята ти е починал. Отпусни се, не си длъжна да спазваш хронологията на събитията, нито пък да следваш някаква логика. Само говори. Ти знаеш всичко за живота ми, а аз не знам дори заглавието на книгата, в която е описан твоят живот. Не съм чел дори първата глава. Прости ми, че съм толкова откровен. Аз съм на „чужд терен“, предстои ми да се запозная със семейството ти.

Страхувам се да не проявя несръчност, а преди всичко искам да ти помогна.

— Благодаря — прошепна Алесандра. — Знам това.

Двамата продължиха разходката си ръка за ръка. Алесандра се отправи към дълга отвесна скала и двамата опряха гърбовете си на нея. Известно време съзерцаваха великолепната гледка — небесната синева отразяваше синкаво-лилавите оттенъци на лавандуловите поля.

... Била на седем години, когато някакъв безотговорен некадърен шофьор убил брат ѝ Реми. Никой не видял какво точно се случило, никой не успял да види и колата. Разследването се влачило години наред. Франсис Арну пуснал в ход всичките си връзки и познанства. И въпреки това не открили виновника. Изправен очи в очи пред отчаянието на родителите, един полковник от полицията решил да бъде откровен и споменал за протекция по високите етажи на властта. Франсоаз Арну никога не простила на съпруга си, че не отишъл да вземе навреме сина им, който прекарал следобеда у един приятел. Но точно тогава го задържало събрание във фабриката, което се проточило. Реми помислил, че баща му го е забравил, и решил да се прибере пеша. Франсоаз тръгнала да го пресрещне, но се наложило да остави колата си в началото на селцето, тъй като навалицата била блокирала пътя... Зяпачите стояли като ударени с гръм пред малкото телце, простряно на шосето. Никой не забелязал Франсоаз, която си пробила път през тълпата любопитни. Щом познала сина си, надала страховит вой и припаднала. Реми бил нейният любимец или поне се превърнал в такъв след смъртта си. От този ден нататък тя започнала да изпитва упорита омраза към съпруга си и постоянно го обвинявала, че той е виновен за смъртта на детето им. Поведението ѝ било жестоко, още повече че Франсис бил определил Реми за свой наследник. Като първороден син, според традициите, той трябвало да поеме кормилото на фабриката. При тези обстоятелства Франсис Арну намерил убежище в работата си. Разработил нова линия козметични продукти, а после извършил необходимите проучвания и разширил производството ѝ в Африка, където намерил и клиентела. Това бил просто начин от време на време да се отделя от мястото на трагедията и от ада, в каквото се бил превърнал бракът му. А Франсоаз често се усамотявала

в стаята на момчето си и била единствената, която се осмелявала да влиза там... Днес, 24 години по-късно, тя все още ходела в стаята на Реми. Единствената разлика била в това, че вече не го правела всеки ден. Нито майка им, нито баща им помислили за мъката на Алесандра и Жулиен, които били загубили брат си. Алесандра не могла да забрави погребението на Реми. Майка им не присъствала, защото семейният лекар я натъпкал с толкова успокояващи, че спала почти три денонощия. Алесандра и Жулиен се озовали сами на гробището с баща си. Стояли ужасени и почти обезумели пред зейналата яма на семейната гробница. Гробът бил затрупан от цяла планина бели цветя и Алесандра се задушавала сред тълпата, изпълнила малкото гробище на Солт. Бутали се в нея, без да помислят нито за нейната участ, нито за участта на Жулиен. Като се върнали у дома, двете деца се уединили в едно скривалище в дъното на парка, което Реми бил построил за тримата. Чак късно пред нощта баща им ги намерил там.

Няколко години по-късно Алесандра разбрала какво е изправило един срещу друг родителите ѝ и се опитала да налее малко разум в главата на майка си, но се сблъскала единствено с упорито и свирепо мълчание. Тогава Алесандра потърсила опора при баща си, който бързо пренесъл всичките си надежди върху нея вместо върху Жулиен, който пък се интересувал само от живопис. Алесандра завършила химия и съвсем естествено започнала да помага на Франсис при създаването и производството на козметични продукти. Жулиен завършил криво-ляво търговия и се занимавал с управлението на фабриката, въпреки че над него тегнел деспотичният контрол от страна на баща му. Когато Алесандра решила да продължи делото на баща си в Буркина Фасо, Жулиен тъкмо се бил оженил и затова отказал да участва в „африканското ѝ приключение“.

— Двамата с Жулиен се разбирахме много добре, когато бяхме деца, но ми се струва, че като не му позволи да се запише в Академията по изобразително изкуство, татко го подложи на голямо унижение. Винаги се е отнасял твърде сурово с него. На Жулиен му липсваше обич. Реши, че татко предпочита мен. Не пожела да разбере, нито пък направи опит да осъзнае истината: че всъщност татко бе отчаян. Искаше син, който да поеме „Ла Провансал“, но му се наложи да се задоволи с дъщеря. А после пък жена му Каролин наля масло в огъня. И дори след развода си Жулиен не се опита да се сближи с мен.

— А ти не направи ли опит да се сближиш с него?

— Напротив! Разбира се, че направих много опити, но той бе издигнал стена помежду ни. Смъртта на баща ми трябваше да му донесе облекчение, но не се случи нищо подобно — той се затвори още повече в себе си. От една страна, Жулиен искаше да управлява всичко, но от друга — работата във фабриката не му харесваше... Призвание, изпълнено с противоречия. Пропилян живот.

— Прекаляваш! — извика Батист. — Та брат ти е млад. Ще се оправи.

— Почакай да се запознаеш с него и пак ще си поговорим. Бих искала да споделиш с мен какво впечатление ти е направил. Кой знае? Може пък да му вдъхнеш надежда и един разговор с теб да му се отрази добре. Мама изобщо не му помага. За нея ние просто не съществуваме. Да се поразходим ли още малко?

Двамата тръгнаха отново по пътеката, която след лек завой се спусна надолу към долчинката.

Не разговаряха.

Батист бе твърде развълнуван от драмата, която младата жена току-що му бе разказала, а Алесандра бе по-развълнувана и от него, защото сега ѝ предстоеше да му разкаже най-драматичната част: вината ѝ за смъртта на баща ѝ.

— Имах връзка с един млад ветеринарен лекар от Буркина Фасо — изстреля тя внезапно с глух глас. — Въпреки че баща ми работеше с африканците, по манталитет си бе колониалист и не се бе отърсил от старите си привички. Не знам как бе научил за връзката ми, но една вечер се стигна до обяснение между нас. Упорствах и го наричах „расист“ и „егоист“. Идваха ми наум най-обидните думи по негов адрес. Татко не искаше да ме виждат с чернокож. Казваше, че руша репутацията му, че дискредитирам преговорите, които води в Африка. Добави, че ако още веднъж чуе нещо по този въпрос, фирма „Ла Провансал“ щяла да се лиши от моите услуги. Поведението му бе необяснимо, тъй като той се държеше нормално с всички африканци, с които се бяхме сближили и с които той работеше. Един ден, късно следобед, Жак ван Врутен, един белгиец, с когото баща ми още с пристигането си бе завързал приятелски отношения, дойде с предложение татко да го придружи до областта Тенкодого, до езерото Багре. Пет слона — мъжкарите — току-що били разрушили

водопроводите за питейна вода на някакъв почти завършен хотелски комплекс. Татко предложи да ида с тях. Излетяхме на разсъмване с една чесна, пилотирана от самия Ван Врутен. Татко бе доста навътре в нещата и наскоро бе предложил да бъдат изградени още два контролни поста за наблюдение на слоновете в областта. На първо време трябваше да се изчисли размерът на пораженията и да се обезопаси отново периметърът на хотелския комплекс, като се инсталират помощни защитни съоръжения, за да не могат тези животни да приближават водоемите. Въпреки изключителния характер на експедицията, баща ми не ми проговори по време на пътуването. А когато пристигнахме и той разбра за уговорката ми да се срещна там с моя ветеринар, изпадна в ярост. Жак ван Врутен се опита да го успокои. Освен това му каза, че слоновете са все още в района на водоема и имаме сериозен проблем. Животните бяха на своя територия. Бе сухият период на годината и слоновете, които си бяха присвоили водоизточника, се намираха наблизо, за да го защитават от всякакви пришълци. Включително и от хората. Баща ми не виждаше и не чуваше нищо. Чувстваше се още по-унижен, защото не съумяваше да потисне гнева си и да се овладее. Смяташе, че съм го предала, поставяйки го пред свършен факт, при това — пред свидетели. Внезапно облак прах замъгли хоризонта. Земята под краката ни затрепери. Тримата пазачи грабнаха пушките си. Татко не разбра какво става и продължи да върви напред през храстите. Двата ветеринарни лекари и Ван Врутен нададоха предупредителни викове, но те бяха удавени от оглушителния шум, който вдигаха животните. Бях вкаменена от ужас. Пазачите стреляха, но слонът падна върху баща ми, който почина на секундата, премазан от тази петтонна маса. Батист, аз съм виновна за смъртта на баща си.

Гласът на Алесандра бе глух, а чертите на лицето ѝ се бяха изопнали. Не искаше да плаче, защото сълзите нямаше да помогнат...

— Това е ужасяващо стечение на обстоятелствата — проговори Батист с усилие и потънал в дълбок размисъл, повтори: — Ужасяващо стечение на обстоятелствата.

Разказът на Алесандра се покриваше с онова, което бе чел в пресата. В статиите не се споменаваха нищо за чувствата, свързвали младия ветеринарен лекар и Алесандра. Изводът на журналистите,

отразили трагичната случка, бе същият, какъвто той бе направил току-що: ужасяващо стечение на обстоятелствата.

— Диаго ми обясни, че слоновете се разтревожили от вълните, излъчвани от гневния глас на баща ми. За тях това било сигнал за агресия. Някой си присвояваше техния водоизточник. По същия начин биха постъпили, ако срещу тях се бе изправил бивол, лъв или което и да е животно. Повече не видях Диаго. Той почти светкавично замина за Южна Африка — веднага след скромната церемония, организирана в Уагадугу, преди тялото на татко да бъде репатрирано във Франция.

— Как реагира майка ти?

— Дойде да ни посрещне на летището в Марсилия. Придружаваше я кметът на Солт. Когато поставиха пломбирания ковчег в погребалната кола, тя ми направи знак, че иска да остане сама там.

— А Жулиен?

— Не дойде. Аз се качих в колата на кмета, който бе близък приятел на баща ми. Майка ми пожела още един път да остане насаме със смъртта. Не й пукаше какво изживявам. Не каза, че аз съм виновна за трагедията, въпреки че й описах всички обстоятелства по нещастия случай. Тя се рееше в нещастията, съзнанието й неотлъчно потъваше в него и я опиваше така, както алкохолът опива други хора. Сама. Съдбата ставаше все по-жестока. Бе се „опаковала“ в нездраво достойнство и нито за миг не сваляше този своеобразен траур — още от смъртта на Реми... Що се отнася за Жулиен, той смяташе, че аз съм предизвикала трагедията, понеже винаги съм правила всичко на своя глава и съм се мислела за силна и непогрешима.

— Лесно е да се каже! Извини ме, но не съм забелязал това досега — възрази Батист.

— Ето, сега вече знаеш всичко. Държах да продължа делото на баща ми в Буркина Фасо, въпреки че понякога ми е твърде тежко. Но му дължа това. За да почета паметта му, за да бъде горд с дъщеря си. Той щеше да те хареса. Най-жестокото нещо за мен е да понеса факта, че той умря, защото аз го разочаровах.

— Така е виждал той нещата. Ти не си извършила никакво...

— Той си умря разочарован, казвам ти. Не ми разрешиха да видя тялото. Сигурна съм, че лицето му или по-скоро онова, което е останало от него, все още е изразявало гняв. Не знам дали сега се е

успокоил и дали някога ще се успокои и точно това ме мъчи най-много.

— Успокоил се е. Сигурен съм в това. Човек е безсилен срещу съдбата си...

— Жак ван Врутен се държа великолепно. Зае се с всички формалности. А щом те приключиха, аз се завърнах във Франция. Бе странно да пътувам в същия самолет, който пренасяше ковчега на баща ми — все едно, че бе допълнителен багаж. Искаш ли да се прибираме?

* * *

Заради скоростта роклята на сини райета, с която бе облечена Жустин, се развяваше на вятъра и разкриваше дългите ѝ загорели крака чак до ханша. А Жустин Арну не се притесняваше ни най-малко. Бе на шестнадесет години и знаеше, че е красива. Че мъжете я желаят. Бе свикнала с внезапния блясък в очите им. Виждаше как погледите им проследяват извивката на тялото ѝ над гъвкавата ѝ талия, когато ги задминаваше по улицата, и усещаше трескавата им възбуда. Злоупотребяваше с това. Но сега, въпреки прекрасния юнски ден, Жустин бе в отвратително настроение. Баща ѝ бе отказал да ѝ даде триста евро джобни пари, под предлог, че вече ѝ е дал петстотин преди две седмици. Би могла да поиска сумата и от баба си, но тя пък бе твърде заета с подготовката на празника. Момичето си бе набелязало една рокля в моден бутик в Карпантра и не можеше и дума да става, че няма да си я купи. Искаше да я облече за шестдесетия рожден ден на баба си, но главната ѝ цел бе да вбеси баща си. Той нямаше да се осмели да каже нищо пред гостите. Щеше да изпадне в криза чак след като всички се разотидат. На Жустин изобщо не ѝ пукаше. Много отдавна крясъците и заплахите на баща ѝ не я плашеха.

— По дяволите! — възкликна ядосано, като видя червения сигнал за липса на гориво.

Нямаше достатъчно бензин, за да отиде при Клемантин. Спря на бензиностанцията на входа на Солт, напълни резервоара и се позабавлява с настойчивия поглед на някакъв пътник. Обърна му гръб и се наведе повече, отколкото бе необходимо, за да вдигне портмонето си, което бе изпуснала нарочно. Хвърли поглед в огледалото за обратно

виждане. Лицето на оня тип бе пурпурночервено. Старчок поне на тридесет години. Жустин отиде да плати на касата, свали каската си и разтърси прекрасната си руса коса, за да подлуди окончателно „старчока“, който бе застанал зад нея. После рязко се извърна, сложи отново каската си, която се отърка грубо в лицето на „дъртака“. Не се извини, възседна отново мотоциклета, натисна газта и потъна в улиците на селцето, където живееше приятелката ѝ Клемантин.

— Благодаря, ти си ми като сестра. Ще ти ги върна след три дни. Оня мръсник баща ми... Неговото не се губи. Ще го съсия. Знам къде са гадните му пари.

Гневът на Жустин бе утихнал. Очите ѝ вече не гледаха втренчено, защото кроеше план.

— Ама сериозно ли мислиш, че няма риск? Та той ще извика полицията — каза Клемантин, която направо трепереше пред решителния вид на приятелката си.

— О, малко вероятно е да извика ченгетата. Затънал е в нечестни сделки.

— Откъде знаеш?

— Следя го. Намерих в кабинета му скривалище, където държи странни документи. Има неща във фабриката, които не са чисти, също и някои от продуктите. О, ще го накарам да си каже всичко. Майка ми го мамеше както си иска. Сега се смята за много силен, тъй като леля ми е в Африка. Само че и тя ще го смачка. Нея пък изобщо не мога да я дишам.

— Да, но все пак, когато тръгнеш да крадеш... — прекъсна я Клемантин. — Слушай, ако не можеш да ми ги върнеш до края на седмицата, мога да почакам. Имам малко пари в спестовна каса. Нямам никакво желание ти да...

— Не. А и ще проверя дали Манюел ме обича толкова, колкото твърди. И така, майка ти ще ни закара ли, както се уговорихме?

— Да, да — отвърна Клемантин, малко изплашена от поведението на Жустин и от откритието, че приятелката ѝ няма никакви скрупули.

Малко преди „Ванс“ Жустин видя нисана със затъмнени стъкла — модел „Кашкай 4 x 4“ на Манюел, паркиран в локалното платно,

покрай каменната ограда на имението. Приятелят ѝ бе на деветнадесет години. Млад сутеньор, прекарал вече шест месеца в затвора. Красиво момче с атлетично тяло, силен загар и черни като кехлибар коси. Дългите му извити мигли придаваха на погледа му чувственост, подсилвана от красиво изваяната му уста, която обаче рядко се разделяше с вулгарна гримаса. В жилите му течеше циганска кръв. Жустин го обичаше заради това, което бе в действителност — човек, престъпил реда и закона. Не бе споделила нито с баба си, нито с баща си за приятелството си с Манюел, а и те нямаше да го одобряват повече от Клемантин, която се боеше от него. Жустин се подиграваше с приятелката си и се наслаждаваше на връзката си с него — парлива и скандална. Девойка от заможната провансалска буржоазия излизаше с виден бандит, при това — бандит с размах. Това бе нейният начин да отмъсти на баща си, който нямаше нито авторитет, нито амбиции, а още по-малко — размах.

— Без малко да си тръгна — подхвърли ѝ Манюел, като се наведе през отвореното стъкло на колата.

— О, ще ти се наложи да почакаш и още. Трябва да занеса всички тези пакети вкъщи.

— Няма ли да ме целунеш?

— След малко... Ако все още имам желание — отговори Жустин през смях.

После прекоси една от алеите на имението и влезе в сградата. Появи се след петнадесет минути. Манюел ѝ помогна да прибере мотора в едно скривалище до пътя, което бе направил специално за возилото. Жустин се качи в колата и го целуна страстно. Манюел подкара колата. Караше толкова бързо и толкова добре! Двамата летяха по посока Малосен.

Младежът живееше в малка къщичка, скрита в почти непроходима дъбова гора, близо до Сен-Базил. Когато бе е него, Жустин се чувстваше като героиня от приключенски филм. Тя дърпаше конците на действието и участваше в опасностите на живо.

Правиха любов върху покрития с плочи под най-голямата стая. Манюел я облада властно, но и с деликатност, която винаги я изненадваше. Тя се подчиняваше на желанието му, на фантазиите му и на еротичните му видения. После, все още замаяна от любовните им

лудории, седна гола на един стол. Запали цигара и си дръпна дълбоко няколко пъти, докато гледаше как Манюел навлича джинсите си.

Не след дълго започна да му обяснява какво очакваше от него. Извади от чантичката си плановете, които бе начертала, и му ги подаде. Той ги прегледа и после промърмори недоволно:

— Но това все пак е баща ти!

— Биологичният ми баща — възрази Жустин, като го измерваше с поглед. — Значи не ти стиска, а?

— Не става въпрос за това дали ми стиска, или не — каза Манюел и повтори няколко пъти: — Става въпрос за баща ти!

— О, ясно... Значи не ти стиска. Само си се хвалел. Не си извършвал обири, нито пък някога си разбивал каси и никога не си бил в затвора. Всичко е било лъжа и измама. Празни приказки.

— Жустин...

— Вече не съществуваш за мен. Отведи ме у дома, ще се оправя сама. Страхливец, който се прави на бандит. Ето какво си ти.

Отговори ѝ плесница. От силата на удара очите на Жустин плувнаха в сълзи.

— Е, сега доволна ли си?

Объркана, Жустин не отговори. Досега никой не бе вдигал ръка да я удари. Бузата ѝ гореше. Изпитваше силна болка. Но все пак го погледна право в очите и повтори:

— Страхливец!

Отправи се към банята, взе си леден душ и се облече. Поуспокоена, се върна в стаята, взе чантичката си и тръгна към вратата. Но преди да излезе, Манюел я дръпна за ръката.

— Пусни ме! Причиняваш ми болка!

Но той не я пусна, а я привлече към себе си.

— Напомних ти, че става въпрос за баща ти. В края на краищата, това не ме интересува. В моето семейство...

— Та ти нямаш семейство! — изрева Жустин.

— Влез вътре.

Завлече я в стаята и я принуди да седне. Настани се до нея и разтвори плановете на фабриката. После с тон, който не търпеше никакво възражение, я подкани да говори:

— А сега ми обясни какво имаш предвид.

Жустин му изложи набелязаната от нея стратегия точка по точка. От време на време той я прекъсваше с по някой и друг въпрос, а тя незабавно му отговаряше.

— Значи утре вечер?

— Да. Всички ще са на рождения ден на баба ми.

— Значи ти имаш семейство? — пошегува се с нея Манюел.

Жустин го погледна с ярост. Той я взе в обятията си и устните им се сляха в дълга целувка.

— Не се безпокой. Това ми е занаятът.

* * *

Колата се движеше бавно. Топлият въздух нахлуваше вътре през отворените прозорци и донасяше опияняващото ухание на ранното лято.

Алесандра и Батист се наслаждаваха на пейзажа, омайвани от песента на щурците, която обаче не заглушаваше шума от мотора.

— Намали. Точно след завоя е — каза Алесандра.

Две каменни колони придържаха висока врата от ковано желязо с възхитителни извивки и показваха, че тук е главният вход на имението. Колата се плъзна по една алея с кипариси. Тя водеше към грамаден павиран двор, в който имаше няколко достолепни чинара. Гъсто обсипаните им с листа корони скриваха червения покрив и част от внушителната, но изящна сграда, построена в далечния осемнадесети век. Над импозантната двукрила врата от орехово дърво гордо стърчеше изящно гравирани фронтон, а елегантен балкон с накъдрени като дантела перила сякаш тичаше пред двата високи прозореца на първия етаж.

Батист паркира колата пред дълга постройка, малко встрани от голямата сграда, до бял „Ситроен“ С3. Алесандра пое дълбоко въздух и слезе. Отвори багажника, извади няколко пакета и се отправи към трите каменни стъпала пред входа. На прага се появи Франсоаз Арну.

— Добър ден, мамо — каза Алесандра и я прегърна. — Представям ти Батист.

— Госпожо... — почтително наведе глава Батист.

— Очарована съм да се запозная с вас. Ценя ви отдавна, защото ви познавам от статиите ви. А сега имам възможност да опозная и автора им.

Алесандра бе невероятно учудена от това встъпление, направено съвсем намясто. Не ѝ бе известно майка ѝ да се интересува от текущите събития. В такъв случай сигурно бе направила проучвания... Освен ако тази любезност не бе просто фасада.

— След едно тъй дълго отсъствие имаме много неща да си кажем. Влизайте. Оставете си нещата. Ще прием аперитива си в градината. Времето е толкова хубаво...

Батист се изненада, когато видя Розлин, която се суетеше около една красиво наредена маса и трупаше върху нея красиви блюда с леки закуски.

— Вече сте се запознали с Розлин, така че няма да ви я представям...

Франсоаз бе произнесла тези думи със сърдечност, която бе част от характера ѝ, но при все това се усмихваше насмешливо и в очите ѝ проблясваше лека ирония. Очевидно одобряваше Батист.

— Жулиен не е тук тази вечер. Доколкото разбрах, имал някаква важна среща в Марсилия. Жустин ще се появи скоро, поне така се надявам. Тревожа се за това дете. Има приятели, които не ми харесват, а баща ѝ я оставя да прави каквото си иска. Както обикновено. Розлин я е виждала много пъти с едно момче, което, как да ви кажа, е... същински негодник. Поразпитах няколко добре информирани лица. Вече е бил в затвора, а още няма двадесет години. Обясних на Жустин, че като създава проблеми на баща си, ги създава и на мен. Извинете, че разкривам пред вас семейните ни тревоги, Батист, но ще се съгласите, че те са основателни...

— Мамо, реших, че това ще ти хареса — каза Алесандра, като ѝ подаде един пакет, за да прекъсне словоизлиянията ѝ, които така добре познаваше.

Франсоаз Арну разтвори пакета, опакован в дебела амбалажна хартия, и извади кутия от бамбук. Отвори я и видя пълен комплект накити — гердан, обеци и гривна от абаносови перли, инкрустирани със сребро, а между тях се мъдреха керамични мъниста в различни зелени нюанси. Накитите очевидно бяха доста стари и спокойно можеха да намерят място в някой музей. Франсоаз Арну остана за миг

с отворена уста пред това великолепие, което нямаше нищо общо със златото, пръстените с диаманти или сапфири, които носеше обикновено.

— Ще трябва да сменя предвидения си за утре тоалет, ако искам да нося тези накити. Искам да ти окажа тази чест, а и да покажа на всички колко успешни са инвестициите ни в Африка. Достатъчно одумваха баща ти, когато се втурна в това начинание... Някои дори стигнаха дотам, че предрекоха края на „Ла Провансал“. Ти ми доказваш, че не са прави, а това ме прави безкрайно щастлива... Благодаря и на двама ви, доставихте ми огромно удоволствие.

Целуна Алесандра, а после се обърна към Батист, когото също целуна.

— Простете ми, че си позволявам тази свобода — каза му тя, — но все пак вие сте част от семейството. Утре ще ви представя на всички като бъдещ зет. Имаш ли някакви възражения, Алесандра?

Алесандра поклати глава. Майка ѝ бързаше, а това не ѝ бе присъщо. Може би интуитивно усещаше, че Батист е стабилен мъж, на който можеше да се разчита. Вероятно около Жулиен имаше някакъв сериозен проблем, а може би и с предприятието нещата не бяха наред...

— Ще бъдем осемнадесет души. Дъщерята на Розлин и племенницата ѝ ще ѝ помагат за подготовката и посрещането на гостите. След малко ще започнат да редят масите. Радвам се на този празник. А във вашето присъствие, Батист, виждам щастливо предзнаменование. Мога да ви наричам Батист, нали?

— Моля ви, наричайте ме така — отговори Батист, облекчен, че майката на Алесандра го прие толкова лесно.

Франсоаз Арну се бе съгласила да бъде център на вниманието единствено за да покаже пред гостите си колко задружно е семейството — е, поне това, което бе останало от него... Тя си даваше сметка, че дъщеря ѝ носеше цялата фабрика на раменете си. Батист все още не можеше да прецени каква бе ролята на Жулиен, който очевидно не се радваше на особената благосклонност на майка си. А Батист би се закълел, че не се радваше и на доверието ѝ. Алесандра никога не бе засягала този въпрос пред него. Изведнъж атмосферата му се стори твърде потискаща. Е, може и да драматизираше малко нещата.

Подобно напрежение имаше във всички семейства, особено когато се набъркваха и финансови интереси.

Беше най-дългият ден на годината, небето бе истински синьо, щастието изглеждаше тъй близко — човек само трябваше да протегне ръка, за да го улови. Алесандра бе ослепителна, изглеждаше спокойна и щастлива. Сипа си сама уиски, а Батист никога не я бе виждал да пие уиски. Започваше да добива впечатление за нещата и внезапно го завладя предчувствие, че се мъти някаква драма.

4.

Колата на Жулиен — голф кабриолет, излетя през широко отворената желязна врата и изчезна от контролните екрани в кабинета на Мариус Гарбиани. Синчето Арну бе на колене, а „Ла Провансал“ приличаше на килнал се настрани кораб. Корабокрушението бе неизбежно. Гарбиани ликуваше. Победата му бе близо. Бе дал няколко дни за размисъл на малкия Арну, преди да го попритисне. Само че Жулиен нямаше да успее да спаси нищо. Защото Гарбиани щеше да докара семейство Арну до фалит, а после да купи предприятието за едно евро — символично, както си му е редът. И така щеше да унищожи потомците на Франсис. Бе поканил Жулиен в седем сутринта, за да сподели закуската си с него и с Морган. Не разбираше защо Морган се бе омел нанякъде след първата си чаша кафе. Щеше да му поиска обяснение по-късно.

Погледна снимката, която царствено сияеше на централно място върху бюрото му. Млада жена му се усмихваше. Завинаги. От вечността. Бе починала преди четири години. Отнесе я рак на гърдата. Каквото и да разправяха, винаги бе обичал Флоранс. Тя бе негова съпруга в продължение на четиридесет години. Никога не бе изневерила на дълга си и бе свършена майка на единствения им син. Въпреки че наистина я обичаше, я бе мамил с безброй любовници. Беше избрал този начин на живот, за да укроти бесния гняв, който го гризеше отвътре и до днес. Дори не си спомняше повечето от тези жени. Освен една... Веднага отпъди образа, който му причиняваше страдание. Не беше мъж, който се разнежва и се самосъжालява. Никога не бе имал в какво да упрекне Флоранс, може би защото тя не му противоречеше никога и за нищо. Бе го подкрепяла безотказно — с нежност, упоритост, искреност. Впрочем тя единствена бе в състояние да усмирява неудържимите му гневни изблици, които го обземаха често. Флоранс му бе дала обичта и закрилата, от които бе напълно лишен в детството си. Чак когато се разболя, Мариус разбра какво значение в живота му имаше тя.

Морган приличаше на нея в много неща. Гарбиани взе снимката в рамка и я целуна продължително. Нямахше да свикне, че вече я няма. Усети, че му се завива свят, стегна го гърлото и той едва потисна риданията си. Звъненето на телефона го изтръгна от унеса и мечтите по миналото. Беше Морган.

— Да, синко?

— Нали няма да забравиш журналиста от „Еко дю Миди“ след един час?

— Доведи ми го при басейна. Измъкна се доста бързо преди малко...

— Имах работа.

— И семейство Арну са част от работата ти.

— Късно снощи ми дадоха сведения за този тип от „Еко“ и исках да уточня някои неща преди срещата.

— Има ли някакъв проблем?

— Не. Всичко е наред.

Гарбиани затвори. Студенината на Морган винаги го объркваше малко. Не я усещаше насочена конкретно към себе си. Отдаваше я на отговорностите му в холдинга, където изпълняваше длъжността финансов директор, а също и на мъката му. Синът му бе безутешен след смъртта на майка си, а Мариус никога не бе чул да си има приятелка. Дори му се струваше, че жените не го интересуваха. Бе наел детектив, за да се убеди, че и мъжете не го вълнуваха. Мариус не намираше самотата му за нормална. Трябваше да поговори по този въпрос със сина си веднага щом въпросът с откупуването на фабриката се уреди...

Някакъв призрак накара екраните да потрепнат. Ян Салк влезе в собствеността на Гарбиани, яхнал мотопеда си. Мариус забеляза, че е мощна машина — „Ямаха“. Наблюдаваше движенията на журналиста и с известно нетърпение чакаше да свали каската си. Увеличи лицето му. Малко над тридесет, напълно непознат младеж, чиито движения издаваха спокоен характер. Перо го бе предупредил, че не е начинаещ. Проучваше старателно всичко каквото имаше на разположение преди интервюта и никога не импровизираше. Гарбиани видя, че Морган отива да го посрещне. Натисна няколко бутона и проследи как двамата

отиват към басейна. Орели, племенницата на Магда, чието задължение бе да посреща гостите, стоеше почтително. Ян Салк дори не я погледна, макар че си струваше. Гарбиани включи звука, за да чуе разговора им. Никой не бе в течение на тази допълнителна екстра, дори синът му.

— Господин Мариус Гарбиани не е ли у дома? — попита Салк.

— Тук е, тук е, не се безпокойте — каза Морган с широка усмивка, — но нали знаете, че хората, които са най-близо до мястото на срещата, закъсняват най-много.

— А вие ще присъствате ли на интервюто? — проучи Салк, без да покаже и най-малък признак на смущение или безпокойство.

— Да, ако ми позволите.

— Разбира се, за мен ще е удоволствие. Всъщност можем да започнем, като поговорим малко за вас. Учили сте в Бъркли, а вашата специалност са международните финанси, нали?

— Да.

— И това позволи през последните четири години холдингът да разшири дейността си в Антилите, Таити, Квебек, а също и в много европейски страни.

— Точно така — потвърди Морган. — Кафе, чай, какао?

— Кафе, ако обичате.

Морган направи едва доловим знак на Орели и тя побърза да им сервира кафе.

— Във Фор дьо Франс^[1] срещу вас се води дело за корупция. Какво бихте казали за това обвинение?

Мариус Гарбиани изключи микрофона, натисна синия бутон и върху мониторите се спусна плътна щора, която ги скри напълно.

— И този е като останалите. Рови ли, рови! — изрева той гневно, докато излизаше от кабинета си.

Не му хареса въпросът на Ян Салк, особено в този момент. Би предпочел журналистът да го посети в деня, когато вече можеше да обяви купуването на „Ла Провансал“. Само че директорът на вестника бе категоричен: поредицата статии трябваше да излезе преди 15 юли, с други думи — преди началото на фестивалите. Морган ловко отклоняваше въпроса, нямаше как другояче — в края на краищата той бе „под обстрел“. С пъргава крачка Гарбиани изскочи на терасата и буквално смаза в ръката си подадената му от Салк ръка, спокойно пое

чашата кафе, която Орели му поднесе, и отпи, без да бърза. После подхвърли с най-любезен тон:

— Очертава се хубав ден. Простете ми за закъснението, но съм сигурен, че разговорът ви с Морган е бил доста полезен.

— Благодаря ви, че ме приемате и че ми отделяте от ценното си време. Тъкмо питах сина ви за процедурата по делото му за корупция в Мартиника.

— То е прекратено, защото обвинението не разполага с никакви доказателства. Вашият директор Жан Перо ми спомена, че статията ви ще бъде посветена на икономическото развитие на нашия край. Значи всички ние трябва да се придържаме към тази тема. Кралят на отпадъците, нали така ме наричат колегите ви? Така че, слушам ви...

В думите на Гарбиани нямаше и грам ирония, нито пък оттенък на заплаха, но природната му властност изключваше всякаква възможност за разискване.

— Вашето предприятие фигурира в националния регистър и заема трето място сред предприятията от този сектор в областта. Според официален доклад обаче оборудването на вашия завод за горене на отпадъци е с малко поостаряло оборудване и в атмосферата се отделят газове, които не са в съответствие с новите стандарти ISO.

— Нашият завод за рециклиране и обработка на отпадъци дълго време служеше за пример в цяла Европа. Чрез горенето на отпадъците в него се икономисват годишно шестдесет и три хиляди варела петрол. Парата, която произвеждаме, осигурява отоплението на осем хиляди жилища. Остатъците от пречистването след изгаряне на домакински отпадъци, които не сме в състояние да рециклираме, представляват едва четири процента от годишния тонаж. А това ни поставя някъде малко над златната среда от гледна точка на европейските нормативи. Нашите инженери работят непрекъснато по обновяването на инсталациите. Имаме амбицията да изпреварим следващите стандарти. И вие като мен сте наясно, че онези проклети технократи в Брюксел винаги закъсняват с една дължина.

— Значи бихме могли да си зададем въпроса дали и Брюксел не се нуждае от контрол — добави Салк през смях.

— А, значи сте съгласен с мен. Получавате червена точка. Технократите ровят навсякъде, а обвиняват предприятията, които в края на краищата осигуряват средствата. Непрекъснато ни притискат с

изисквания за промени, които струват скъпо и нямат край, а после кръщят до небето, че безработицата се увеличавала.

— Всъщност еколозите се тревожат за състоянието на сметищата и депата за отпадъци.

— Ами че еколозите непрестанно се тревожат за нещо... Човек би казал, че това е целта на живота им, че иначе ще умрат... Работим непрестанно и по безопасността на този сектор. Никъде няма риск, равен на нула — нито в депата за опасните отпадъци, нито пък за всеки от нас. Аз мога утре да се удавя в басейна си, вие пък може да катастрофирате с мотора си, щом си тръгнете оттук. В нашите фирми даваме работа на пет хиляди души. Първата ни грижа е да бдим над тяхната сигурност. Но не може навсякъде всичко да е идеално.

— Е, да, но все пак околната среда...

— Ами че опазването на околната среда е наш приоритет, защото я освобождаваме от всякакъв вид отпадъци, които са дело на нашите съграждани и промишлеността на страната ни. Чистачите никога не са се радвали на добро име. Като награда за работата си са получавали единствено презрението на населението. Говоря като познавач... Влязох в занаята, като висях отзад на боклукчийската кола, когато бях само на дванадесет години. Надявам се, че този факт фигурира във вашите архиви...

— Разбира се. И затова искам да разговарям с вас именно за вашия достоен за подражание успех.

— Мога ли да ви оставя да си говорите? — попита Морган.

Баща му кимна с глава в знак на съгласие. Младият Гарбиани се сбогува със Салк и се оттегли. А Мариус Гарбиани заразказва за своето детство и юношество и за това как си пробил път, въпреки враждебността на известните и богати семейства в Солт и околността, чиято слава той надминал...

— А това далеч не е краят! — добави той.

— Имате още планове?

— Ще говорим отново след месец. Сега е малко рано да ги споделя.

— А в кой сектор?

— Тъкмо ще имаме повод да се видим. А сега, ако позволите и ако нямате още въпроси...

— Бих искал да поговорим и за „Рейсин д’Авиньон“ — отбор, в който сте вложили много пари и чиято дейност следите отблизо. Само че резултатите им през този сезон не бяха на висотата на очакванията ви. Смятате ли да смените треньора?

Изведнъж Мариус Гарбиани стана по-словоохотлив. Футболният клуб на Авиньон бе любимата му играчка. И той като негов собственик можеше да говори за грешките и проблемите на отбора, както и за успехите му. Бе му забавно и се разтоварваше на воля, надувайки главата на Салк. А когато заизрежда футболистите, заприлича на очаровано дете. После внезапно прекъсна тирадата си с едно нетърпящо възражение: „Ще ви изпратя“.

— Оставих си раницата в хола — каза извинително Салк.

Гарбиани повика Орели и я накара да донесе раницата. А после тръгна с журналиста по алеята с дърветата и отиде с него чак до входната врата, където бе паркиран мотоциклетът му. После погледа как ямахата се отдалечава и се замисли. Нещо в това интервю не му харесваше, но пък младежът му бе безкрайно симпатичен. Изтегна се на един шезлонг до басейна. Оная история с корупцията бе приключила. Нямаше как журналистът да се зарови в мъглявината от фирми, създадени от Морган там. „Еко дю Миди“ нямаше на разположение техника и средства, за да направи задълбочено проучване по темата. Местният ежедневник все пак не бе „Уошингтън поуст“, а и Ян Салк не бе журналист от ранга на Боб Удуърд или Карл Бърнстийн^[2]. Махна с ръка, за да прогони мислите си, сякаш отпъждаше нахална муха.

Морган дойде при баща си по бански и скочи в басейна надолу с главата.

Плуваше с огромна енергия, която приличаше на силно раздразнение. Сигурно бе надушил нещо и му се искаше да се поуспокои, преди да изплюе камъчето. Мариус познаваше добре сина си. Вероятно се бе случило нещо твърде сериозно, за да взима подобни предпазни мерки.

— Разтоварваш се, а? — Гарбиани попита сина си през смях.

Не получи отговор. Дори му се стори, че маховете на Морган станаха по-шумни и по-чести. Младият мъж излезе от басейна, поотърси се от водата и се просна на един шезлонг до баща си.

— Проблем ли имаш, синко?

— Да — промърмори Морган, докато се опитваше да успокои дишането си.

— Сериозен ли е?

Синът кимна.

— Не бързай. Лошите новини могат да поизчакат.

После натисна един бутон от портативната уредба до басейна и Орели се появи начаса.

— Портокалов фреш и уискито ми. Впрочем направо донесете бутилката.

— Прерових раницата му. Намерих там една флашка и проверих съдържанието ѝ. Всъщност, нищо интересно. Все пак се обадох на Матийо от „Еко дю Миди“, който знае паролата на компютъра му. А той намери доста сведения, включително и за „Вантиве“.

— Неприятни?

— Няколко доказателства. Добрал се е до някои елементи от веригата. Наистина има още доста работа, ако иска да намести пъзела и да опише всичко. Е, на практика на този етап не може да използва материалите за статията си, но някъде може да вмъкне онова, което знае за „Вантиве“.

— Ще накарам да спрат статията.

— Не.

— Имаш картбланш, синко.

Вперил поглед в долината Семанк, Мариус Гарбиани отпи с наслада от любимото си уиски „Лафройг“, а Морган изпи на един дъх портокаловия фреш, облече хавлиения си халат и влезе във вилата.

* * *

Междувременно Жулиен се бе върнал във „Ванс“ и трескаво крачеше из стаята си. Вече бе сигурен, че „кралят на боклука“ ще откупи „Вантиве“ и ако изчакваше, то бе, за да се наслади до насита на отъмщението. Отъмщаваше на бащата чрез сина... Жулиен не се гордееше много със себе си, но в края на краищата кой му бе помогнал? Никой. Утре Алесандра щеше да направи ревизия на счетоводните сметки, поръчките, доставките, производството. А той се чувстваше като малко момче, което очаква наказанието си. Тя щеше да

забележи, че счетоводният баланс не съответства напълно с цифрите, които ѝ бе изпратил в Уагадугу, щеше да научи и че Осин Бенмалек, дясната ръка на Франсис Арну, който след смъртта му бе поел ръководството на лабораторията, бе подал оставка преди седем месеца. А също и че повечето от доставчиците се бяха оттеглили и че химическите съставки на продуктите бяха взели връх над биологичните.

— Ами ако ѝ кажа истината и всичко друго? — питаше се Жулиен и рязко се спираше напред стаята. Като деца бяха много близки. И двамата страдаха, след като Реми си отиде. След трагедията Жулиен не само се почувства сам и изоставен, но и смазан от мисията да закриля сестра си. От най-малкия се превърна в най-големия. Ролята никак не му отиваше, още повече че Алесандра се бе проявила като силна личност и малко го плашеше. Тя винаги бе бляскава в училието, докато той креташе някъде около средата, а понякога и под нея. Женитбата не му помогна никак. Нито пък реши проблемите му. Алесандра мразеше жена му и не го криеше. Трябваше обаче да признае, че малката му сестричка винаги бе нежна и мила с него, проявяваше дори майчинска грижа. Смъртта на баща им обаче не ги сближи. Алесандра изпитваше вина, а той недоумяваше защо, тъй като тя никога не му се бе доверила. А и той не я насърчи нито веднъж. Алесандра чувстваше огромна мъка, а колкото и странно да бе, самият той смяташе, че след като Франсис Арну вече го няма, ще му поолекне малко... Само че се случи точно обратното. А когато Алесандра взе решение да продължи бащиното си дело в Буркина Фасо, той трябваше да поеме ръководството на „Ла Провансал“ и това тутакси го отдалечи от свободата, към която толкова се стремеше. „Тя няма да прояви никакво разбиране“ — заключи примирен Жулиен.

За щастие, петнадесетина дни преди пристигането на сестра му във Франция, той бе успял да разреши един особено важен проблем. След прилагането на нова европейска норма повърхностно активните вещества^[3] от типа АРЕО^[4], които влизаха в състава на синтетичните парфюми, бяха забранени поради рисковете от замърсяване на околната среда.

„Ла Провансал“ притежаваше склад с такива суровини, който Жулиен изпразваше дискретно чрез поръчките на фирма „Вантиве“, като подправяше датите на производство. А печалбите от тези му

действия далеч не бяха за пренебрегване. По този начин той поддържаше равновесието в трезора. Само че оттеглянето на „Вантиве“ слагаше край на този удобен начин да разкара нежеланите суровини и да печели добре. Бе се отървал от повърхностно активните вещества, които бяха скрити в подземията на фабриката. Помогна му неговият приятел от началното училище Антонио Медейрос, който събираше изхвърлените от жителите на Солт обемисти предмети на боклука за сметка на кметството и от време на време помагаше за доставките на „Ла Провансал“ Жулиен се бе погрижил предварително да постави повърхностно активните вещества в стари варели за лавандулови есенциални масла и грижливо бе изтрил надписите върху метала.

На работниците, които му помагаша при товаренето, обясни, че така разчиствал място за нови суровини. Бе намерил едно ненаблюдавано и неконтролирано бунище малко преди Гренобъл, на около седемдесет километра от Солт, където изпразни камиона. Това се случи в деня X, когато Жулиен и Антонио изчакаха настъпването на нощта, за да се отърват от досадния товар. И то след като се убедиха, че наоколо няма жива душа. На връщане Жулиен се сети, че не бе преброил варелите и не бе сигурен дали бяха разтоварили точно двадесет и три.

— Надявам се, че не сме изтърсили някой варел по пътя — обезпокои се той.

— Не се безпокой — бе му отговорил Антонио. — Целият товар бе стегнат с ремъци, а и поставих защитна мрежа, която е задължителна.

Жулиен бе толкова увлечен в мислите си, че не чу вратата да се отваря. Внезапно се озова лице в лице с дъщеря си. Не реагира веднага, а я погледна слисано.

— Сам ли си говориш вече? — подхвърли му тя.

— Нали не възнамеряваш да се появиш така на рождения ден на баба си?! — възкликна той.

— Не ти ли харесва тоалетът ми? — престори се на учудена Жустин и отпусна върху рамото си тънката презрамка на роклята си.

Бе кацнала върху обувки с 12-сантиметрови токчета и носеше рокля от червена дантела, която не скриваше нито една анатомична подробност от тялото ѝ. А и с русите си коси, които падаха като водопад от едри къдрици върху раменете ѝ, и с нестандартния грим, който подчертаваше зелените ѝ очи, приличаше на Долитате от модните списания. Жустин си даде ясна сметка, че баща ѝ е силно притеснен. Затова седна на леглото, кръстоса крака и зае похотлива поза.

— Възбуден си, нали? Ами че аз съм ти дъщеря!

— Ти си напълно побъркана!

— Значи не те възбуждам?

— Излез веднага и върви да се преоблечеш — изкрещя Жулиен въвн от себе си.

— Ще се преоблека, ако поискам. Само че не искам.

— Излез оттук! — изрева той.

Жустин не се помръдна. Силно разгневен, баща ѝ се хвърли върху нея и сграбчи роклята ѝ. Чу се сухо „храс“ и роклята се скъса.

— Боклук нещастен! Вече не си ми баща! Мразя те! — изкрещя Жустин, хвана раздраната си рокля и излезе от стаята. Чу я, че изрича купища ругатни по негов адрес, които изведнъж прекъснаха. После чу гласа на майка си, която питаше какво става. Естествено, щеше да вземе страната на внучката си и да я защити. Това бе вече прекалено. Жулиен нахълта в стаята на Жустин, без дори да почука. Момичето седеше в едно кресло, превито на две, за да прикрие голотата си, и хълцаше.

— Как се осмеляваш да се появиш така пред майка си? — подразни го Франсоаз Арну.

Тогавя той осъзна, че е гол до кръста, обут само в панталона от костюма си, бос, несресан и небръснат. Както винаги, обстоятелствата бяха срещу него. Гневът му все още не бе преминал напълно и той каза:

— Виждаш ли как се е облякла внучката ти? Ако въобще може да се каже, че е облечена. Възнамерява да облече тази рокля на рождения ти ден и да се появи в този вид пред роднините и приятелите ти... Нима ще я подкрепиш? А може би дори ще я насърчиш?!

Жустин продължаваше да плаче, но без да се престарава особено. Баба ѝ изрази известна изненада и като че ли наистина си даде сметка

за вида на младото момиче. Гримът на Жустин се бе размазал и по бузите ѝ се стичаха черни рекички, червилото нямаше линия, а изглеждаше наплескано върху устните ѝ, дантелите се спускаха на парцали и оголваха гърдата ѝ.

— Признавам, че не си особено елегантна, скъпа! Наистина ли мислеше да ме зарадваш, като се появиш в този тоалет на празника ми, или пък напротив — искаше да ме натъжиш? Знаеш, че винаги те подкрепям, когато баща ти греши, но в случая той е прав. Давам ти половин час да ми покажеш какво очарователно момиче си, което при това изпитва обич към баба си. Ще се видим след малко, миличка.

Жустин хвърли изпълнен с омраза поглед към баща си, който извърна глава. Франсоаз Арну помълча малко, а после се обърна към сина си:

— Гостите ще бъдат тук след час.

— Тъкмо се обличах, когато тя нахлу, без да почука, в стаята ми, облечена като същинска проститутка. Направих ѝ бележка за тоалета ѝ. Започва вече адски да ми писва от капризите ѝ. Щеше ли да ти е приятно да се появи в този си вид пред всички?

— Разбира се, че не. Но сега не е моментът да уреждаш отношенията си с дъщеря ти. Поканих младия Матис Гранже, сина на аптекаря в Горд. Хубаво момче, учи киноизкуство в Париж. Не познава Жустин, но ще разчитаме на него да я усмирява през цялата вечер. Каниш се да облечеш белия си костюм, ако съдя по панталона ти?

— Да.

— Благодаря. Много го харесвам, а и ти отива.

— Мамо...

— Да?

— Нищо.

Жулиен се повъртя насам-натам и после се огледа продължително в едно огледало. Какво бе направил, че да има такава дъщеря?! Какво зло бе сторил, че да му се струпат всички досадни неприятности върху главата по едно и също време? Бе уморен, съсипан, напълно смазан. Искаше му се да заспи, да не мисли за нищо, да не вижда никого. Да поспи... Да заспи... Една кола се зададе по алеята с кипарисите. Алесандра и приятелят ѝ... Да заспи... Той си наля водка с лед и за да се разбуди, се пъхна под ледената вода на душа. Само че и след като излезе от банята, продължи да изпитва

непреодолимо желание да спи. Този път не се опита да се пребори с него...

Не след дълго дочу приглушен шум. А после и далечен глас, който питаше: „Тук ли си, Жулиен?“. Отново чу приглушен шум и името си... Събуди се внезапно и този път чу данданията навън. От рождения ден?

— Идвам — извика той.

— Мога ли да вляза? — попита Алесандра.

— Влез.

Жулиен лежеше на леглото, а върху слабините си бе метнал хавлиена кърпа. Обърканата Алесандра го погледна и попита:

— Не си ли готов?

— Заспал съм. Има ли вече хора?

— Чакаме само теб. Мама се разтревожи. Вече изпихме аперитива и ще сядаме на масата. Жустин не пожела да се качи при теб, за да види защо се бавиш. Сигурен ли си, че си добре?

— Да, да. Само да се облека. Как мина пътуването?

— Много добре. Батист е тук и няма търпение да се запознае с теб. Наистина ли нямаш нужда от нищо?

— Идвам.

Алесандра затвори вратата и остана сама в коридора. Бе силно объркана. Струваше ѝ се невъзможно да е изтекло толкова време, откакто Жулиен я изпрати на летището в Маринян преди десет месеца. Брат ѝ бе отслабнал. От пръв поглед ставаше ясно, че е силно изнервен. Слезе да успокои майка си и забеляза, че Жустин се опитва да долови нещо от разговора им, докато в същото време слушаше един красив младеж, който веднага се набиваше в очи с дългата си кестенява коса, прибрана на опашка.

Вечерта бе прекрасна. Бели и розови цветя примесваха аромата си с уханията на градината. Приборите от сребро и кристалните чаши разпръскваха хиляди искри. Облаците на небето кокетно се къдреха над оранжевия фон на залязващото слънце.

— Да не би да ти е скучно? — попита Алесандра Батист, хвана ръката му и здраво я стисна.

— Къде е брат ти?

— Почти бе заспал. Невероятно, нали?

Сътрапезниците заеха местата си. Жулиен влезе, облечен в белия си костюм. Бе обул босите си крака в меки бели обувки от шевро. Не носеше риза под сакото, а само фланелка без ръкави, която подчертаваше тялото му, и кожен гердан, на който висеше зъб от африканска дива свиня — подарък от Алесандра отпреди две години. Кимна с глава на всички и седна срещу майка си в другия край на масата. Спрелите за миг разговори се подновиха. Франсоаз Арну бе настанила Батист от дясната си страна, за да подчертае, че го счита за свой зет. Младият Матис Гранже бе напълно покорен от обаянието на Жустин, която в момента се държеше като момиче от добро семейство. Беше зашеметяваща с плътно прилепналата по тялото ѝ смарагдовозелена рокля, която разкриваше само ръцете ѝ. Бе вдигнала косите си във висок свободен кок, за да подчертае дългата си грациозна шия. Носеше три реда перли, които Франсоаз Арну ѝ бе подарила за шестнадесетия ѝ рожден ден. Алесандра не бе пожелала да ги носи, въпреки че бяха на прапрабаба ѝ. Жулиен се усмихваше подчертано весело и усмивката му скриваше блуждаещия израз на очите му.

Спусна се нощта. Лампите и обсипаните с електрически крушки дървета пръскаха мека светлина върху терасата. Храната бе прекрасна, вината — опиващи. Гостите разговаряха весело. Само Жустин гледаше често гривната си, която всъщност бе ръчен часовник, и все поразсеяно слушаше какво ѝ говори съседът ѝ по маса. Розлин сервира десерта — лека желирана торта с лавандула и мед и порция малини. Шампанското в чашите пръскаше златисти искри. Специална маса бе обсипана с подаръци за Франсоаз Арну, които тя отиде да отвори, след като гостите ѝ пожелаха в хор „Честит рожден ден“.

— Поговори с Жулиен, докато помагам на мама да разопакова подаръците — прошепна Алесандра на ухото на Батист. — Той не в нормалното си състояние. Сигурно има грижи с тази хипарка Жустин и може би сърдечни проблеми с някоя лекомислена шантавелка, която е забърсал бог знае къде.

* * *

Часът бе един през нощта, когато Манюел проникна в двора на „Ла Провансал“. Ключът от портала, както и ключът от кабинета на баща ѝ, които Жустин му бе дала, паснаха идеално. Бе дошъл от Солт пеша, изминал бе поне километър. Когато наближи фабриката, обу калцунни върху маратонките си, сложи гумени ръкавици на ръцете си и маска на лицето си с дупки за очите и устата. Беше спокоен. В края на краищата това си бе рутинна работа. Спря за миг на двора, за да се ориентира, и веднага откри административната сграда вляво. Изкачи се по стълбите до първия етаж. Лунната светлина нахлуваше през прозорците и чертаеше широки сребристи ивици, така че той вървеше без капка колебание. Третата врата вдясно водеше към кабинета на Жулиен Арну. Дотук всичко съвпаднаше с начертаните от Жустин планове. Вратата на библиотеката се отвори послушно като предишните. Манюел намери скривалището в стената, зад четвъртия ред класьори. Сега оставаше само да натисне едно копче вляво на стената, за да отвори вратата на тайника.

Жустин му бе казала да вземе всичко, каквото намери вътре — пари, документи... Той сложи съдържанието в раницата си, подреди разместените класьори и затвори скривалището. Така всичко си дойде на мястото. Както го бе заварил.

Бе тичал вече няколкостотин метра, когато дочу шум на мотор и скоро видя блясъка на мощни фарове, които сякаш метяха пътя със светлината си. Скри се зад храсталаците. Покрай него профуча едно „Порше Кайен“. Изчака колата да се отдалечи достатъчно, преди да продължи пътя си. Стори му се обаче, че колата бе спряла. Чу, че вратите ѝ се отварят с трясък. Един, два, три пъти... Предположи, че от нея са слезли трима души. Хукна през полето и докато тичаше, събу калцуните, свали ръкавиците и маската. Напъха всичко в раницата си. Не престана да тича бясно чак докато не стигна селото. Качи се в колата си, отпусна ръчната спирачка и пусна колата по нанадолнището на една стръмна улица, преди да запали мотора. Беше се измъкнал. Не знаеше от какво точно, но инстинктът му подсказваше, че трябва час по-скоро да се отърве от всичко, което бе откраднал. Позвъни на Жустин, която му отговори светкавично. На фона на гласа ѝ долови разговори и музика.

— Ела веднага да вземеш всичко, което ме накара да задигна — заповяда ѝ той.

— Не мога да напусна тържеството сега, ще се забележи...

— Веднага! Щом ти казвам веднага, значи веднага!

Манюел затвори телефона. С Жустин се бяха разбрали, че ще се видят в три през нощта — веднага след като празненството свърши, а баба ѝ и баща ѝ заспят дълбоко.

Жустин мислеше, че Матис наистина е сладък, защото я размиваше. Много ѝ се искаше да накара Манюел да ревнува, но от тона на гласа му разбра, че няма никакъв интерес да му се опъва. Тя се измъкна незабелязано и се качи в стаята си да се преоблече. После излезе през малката задна врата, покатери се на стената, скочи на пътя и хукна към скривалището, за да вземе мотора си.

---

[1] Фор дьо Франс — административен център на Мартиника, най-големият френски град в Карибския басейн. — Б.пр. ↑

[2] Журналистите от „Уошингтън поуст“ Боб Удуърд и Карл Бърнстийн разследват и разкриват аферата „Уотъргейт“ в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Повърхностно активните вещества (ПАВ) са голяма и разнородна категория химични съединения. Намират широко приложение в козметиката — шампоани, балсами за коса, а също и в производството на миещи препарати и дезинфектанта. Някои от тях способстват за разсейването на други замърсители на околната среда. — Б.пр. ↑

[4] Алкилфенолетоксилата (АРЕО) и техни производни. Съгласно решение на Европейската комисия, те не се включват в състава на никакви препарати и не получават екомаркировка. — Б.пр. ↑

5.

Небето бе обсипано със звезди. Шофираше Алесандра, защото Батист бе попрекалил малко с великолепното шампанско — „Дом Периньон“ от 1975 година. Годината, в която се бе родил Реми.

Рожденият ден на Франсоаз мина „безаварийно“. Госпожа Арну бе чувствителна, интелигентна и все още много хубава жена. Дълбоките рани, които ѝ бе нанесъл животът, ѝ придаваха болезнен чар и той бе развълнувал Батист. Тя не се доверяваше с лекота, затова се налагаше естествената ѝ защитна маска да се сваля бавно и деликатно. Що се отнася до Жулиен, Батист бе направо изумен от прекомерната му нервност. Блуждаещият му поглед и насилствената му веселост издаваха дълбоко обърквана душевност. Не изглеждаше доволен, че е на тържеството. Не се отегчаваше, очевидно просто не се чувстваше добре и не можеше да си намери място. Въпреки че познаваше всички присъстващи още от дете... Батист забеляза, че грижливо избягваше Алесандра, а също и Жустин. Е, нямаше да хукне да бяга, ако го заговореха, но се усещаше подобно желание.

— Питам се защо ли Жустин отиде да си легне толкова рано. Не е в стила ѝ. Още повече че малкият Матис ѝ хареса. Това момче е очарователно, при това — доста образовано.

— Забелязах, че и той не е безразличен към нея — каза иронично Батист. — Внимавай, това ще е повод за нови разпавии с племенницата ти. Ама тя наистина е гадно хлапе. Дори бих казал — леко момиче. Извини ме за откровеността. Сигурно е от шампанското... Малко попрекалих тази вечер, но все пак успях да поговоря с Жулиен. Тя наистина му създава много грижи.

— Довери ли ти се?

— Приложих в действие опита си на дългогодишен репортер. Залагам си главата, че Жустин отиде на среща с някой, който не бе поканен на тържеството.

— Фантазираш. Наистина си пил доста! — каза през смях Алесандра.

— Света вода ненапита... При това — доста извратена. Разбрах го по погледа, който ми хвърли и веднага смекчи, когато видя, че не играя по свирката й.

— Съперници навсякъде. Аз флиртувах с младия Матис, а ти с хубавата Жустин. И никой не тръгна да ревнува. Мама бе великолепна. Мисля, че вече те обича.

— Смяташ ли?

— Забелязах как те изучаваше. Ей така, между другото, без да се издава. Печелиш един рунд. Покори бъдещата си тъща, а също и бъдещия си шурей. Една грижа по-малко — провикна се Алесандра, докато слизаше от колата, и весело затанцува.

Бяха пристигнали в „Естамин“. Батист взе Алесандра в ръцете си и я целуна продължително. Бе доста топло и моравата им предлагаше меко легло. Любиха се до забрава чак до разсъмване, когато росата навлажни телата им. Хладината ги принуди да се качат в стаята. И все още имаха желание един за друг. Първите лъчи на слънцето ги завариха дълбоко заспали в страстна прегръдка.

Телефонът бе звънял дълго, когато Батист осъзна, че не го чува в съня си. Алесандра се обърна, без да се събуди, измърмори недоволно нещо, но не реагира. Звъненето внезапно спря, но след по-малко от минута се възобнови. Тогава Батист скочи и вдигна слушалката.

— Вие ли сте, Батист? — попита Франсоаз Арну. — Събудих ли ви? Трябва веднага да говоря с дъщеря си. Спешно е!

Тонът й не търпеше възражение. Батист се опита да събуди Алесандра, но тя запротестира.

— Остави ме да спя!

— Майка ти е. Казва, че е спешно.

— Не може ли да почака? — промърмори Алесандра и се зави презглава с чаршафа.

— Дъщеря ви се разсънва — каза извинително Батист.

— Кажете й да дойде веднага във фабриката. Там гъмжи от полиция.

После затвори. Батист разтърси Алесандра.

— Очевидно нещата са сериозни. Ставай, трябва да идеш във фабриката — каза Батист твърдо.

— Ама нали Жулиен е там... Той да се погрижи. Ами ако бях в Уагадугу, какво щеше да прави великият ми брат?

— Във фабриката има полицаи — подхвърли Батист.

— Какво?! И това ми го съобщава майка ми? Какво точно ти каза?

— Вече ти казах. Във фабриката има някакъв сериозен проблем и е пълно с полиция.

Алесандра се обади на майка си. Телефона вдигна Розлин.

— Там ли е мама?

— Отиде във фабриката, госпожице.

— Но защо?

— Не знам. От полицията ѝ се обадиха и ѝ наредиха да иде там веднага.

— Отдавна ли?

— Преди около половин час, госпожице.

Алесандра постави слушалката на мястото ѝ.

— Ще си взема един душ. Идваш с мен.

Заграждения с жълти ленти отклоняваха колите. Алесандра показва документите си. Един от полицаите провери дали името ѝ фигурира в някакъв списък и я пусна да влезе. Входът към двора на фабриката също беше заварден и Алесандра трябваше отново да удостовери самоличността си. Наложиха ѝ се да води преговори, за да може Батист да влезе с нея.

— Какво се е случило? — попита тя глухо.

— Не зная.

Тогаваше се насочиха към друг полицаи, който очевидно бе началник на операцията, ако се съдеше по нашивките му.

— Аз към капитан Риготие. Моля, последвайте ме.

— Мога ли да знам какво се е случило?

— Веднага ще разберете.

Три сини полицейски коли „Рено Меган“, голям бял микробус, линейката на пожарникарите^[1] и колата на доктор Валтон бяха паркирани в двора на фабриката до ситроена на Франсоаз, кабриолета на Жулиен и камионите на „Ла Провансал“.

„Четирима души ще намерят смъртта си, когато се върнеш в родината си“ — зазвуча в ушите на Алесандра гласът на Сафиату като планинско ехо, но тя го прогони. Едва се държеше на краката си, а устата ѝ беше пресъхнала. Вкопчи се в ръката на Батист. Капитанът не проговори, докато ги отвеждаше към сградите в дясната част на двора. Алесандра търсеше с очи Жулиен. Не видя нито него, нито майка си. Капитанът се отдръпна, за да им направи път, и всички влязоха в грамадното помещение с висок таван, където бяха смесителните резервоари от неръждаема стомана. На стълбата в горната част на един от резервоарите се суетяха петима мъже и две жени, облечени в бели работни комбинезони, които ги покриваха от горе до долу. Там беше и един фотограф. „Сигурно е Жулиен. Жулиен е мъртъв“ — помисли Алесандра и немощно се хвана за парапета, защото видя на земята някакво тяло.

— Ян Салк? — изкрещя Батист.

— Познавате ли го? — попита капитанът.

— Не, но дойде да вземе интервю от госпожица Арну онзи ден в дома ѝ и аз бях там. Той е мой колега.

— Познавате ли го, госпожице Арну?

— Да — заекна Алесандра. — Какво прави тук?

„Слава на бога, не е Жулиен!“, помисли си тя.

— Знаете ли за кой вестник е работел?

— За „Еко дю Миди“ — отвърна Батист.

— Сигурен ли сте? У него няма никакъв документ за самоличност.

— Напълно.

— Благодаря ви, господин...?

— Батист Кавано, главен репортер в „Евенмон“, приятел на госпожица Арну. В момента прекарвам отпуска си в Солт.

— Не можем ли да разберем какво се е случило? — попита Алесандра, която все още беше бяла като тебешир.

Според първоначалната информация младежът бил влязъл във фабриката през страничния прозорец, който по всяка вероятност е бил оставен отворен. Може би е загубил равновесие и е паднал в резервоара. Предпазната му решетка била махната и все още не бе

открита. Намерил го Либеро Арти, един от двамата служители по поддръжката, докато почиствал мецанина. Преди това бил обиколил кабинетите и не открил нищо необичайно. Според лекаря смъртта била настъпила между единадесет часа вечерта и един часа след полунощ. Аутопсията щяла да уточни подробностите.

Двама пожарникари сложиха тялото на Салк върху носилка и доста трудно го смъкнаха надолу, защото желязната стълба бе тясна. Тялото веднага бе покрито с черен найлонов чаршаф. Алесандра потръпна. „Четирима мъже... трима млади и един стар...“

В очите на Батист имаше сълзи. Според него журналистът бе убит, нямаше никакво съмнение в това... Не го познаваше, но би се закълел, че Салк не е използвал нечестни методи, когато е правел разследванията си, и че никога не би проникнал в подобно място с взлом.

— Разпитите се провеждат в залата за съвещания — заяви капитан Риготие. — Госпожа Франсоаз Арну и младият господин Арну вече са там.

Те отново прекосиха двора, точно в момента, когато линейката на пожарникарите отнасяше тленните останки на Салк в Института по съдебна медицина на Карпантра. Жулиен се приближи към тях заедно с един полицаи, който прошепна нещо на ухото на капитана. Алесандра се втурна към брат си и го прегърна.

— Търсили ли са нещо? Откраднато ли е нещо? — попита го тя.

— Нищо — отговори той лаконично.

При първата удача му се възможност Жулиен се бе втурнал в кабинета си и бе открил с ужас, че всички фактури за повърхностно активните вещества, както и някои други документи, липсваха. Нямаше ги и осемнадесетте хиляди евро, които бе отклонил и мислеше да реинвестира в счетоводството, в случай че Алесандра решише да прегледа по-детайлно счетоводните сметки и изразеше неодобрението си. Снощи всичко си бе на мястото... Напълно съсипан, той си бе наплискал лицето с вода в съседната тоалетна, а после бе отишъл отново при хората, които водеха разследването.

Не можеше да им каже нищо за обира, защото това щеше да го постави в опасно положение. Защото никой нямаше ключ от кабинета

му. А и нямаше следи от взлом. Нищо не бе разместено. Така че престъплението и кражбата бяха свързани помежду си. Налагаше се да изчака резултатите от разследването. Чувстваше непосилна умора и отвращение от живота. Искаше само едно — да иде при Матилд. Радиото, а после и вестниците щяха да раздухат случилото се, а може би вече го бяха сторили. Във всеки случай един от полицаите вече отговаряше на въпросите на четирима журналисти.

Мариус Гарбиани бе напълно способен да го накисне. Всички щяха да свържат убийството със смъртта на Франсис Арну и Реми. Тези трагедии му бяха отровили живота. Познаваше смъртта още от дете. Жулиен отново се качи в кабинета си, като остави Алесандра и Батист сами с полицаите. Взе бутилката с водка от малкия хладилник и напълни чашата си догоре. Устните, гърдите и тялото на Матилд... Само това имаше значение.

Щом влезе в заседателната зала, Алесандра видя разстроеното лице на майка си. В момента тя подписваше някакъв лист хартия, поднесен ѝ от седналия срещу нея полицай. Щом вдигна очи и срещна погледа на дъщеря си, не можа да сдържи сълзите си.

— Аз съм прокълната! — възкликна тя.

— Мамо, какво общо имаш ти с всичко това? Изобщо не си виновна — каза нежно Алесандра. — Нямах нищо общо със станалото.

— Точно това казвах на господина. Миналата седмица разговарях с този младеж по телефона. Не пожелах да отговоря на въпросите му и той разбра много добре защо. Бе извънредно учтив. Но защо е влязъл във фабриката?

— За момента не знаем нищо. Ще се наложи да остана тук с господата. Батист ще те откара във „Ванс“, а аз ще се прибера веднага щом приключим. Не знам колко време ще отнеме, но не се безпокой. Не ме чакайте за закуска — каза Алесандра.

В коридора тя се обърна към Батист:

— Мисля, че трябва да се обадиш на Жан Перо. Определи си среща с него. Покани го на вечеря днес. Доскоро.

Алесандра разказа на разследващия екип как бе протекла вечерта у майка ѝ и уточни часа, в който се бе прибрала в дома си заедно с

Батист. Поискаха подробности за Салк. Просто си вършеха работата и провеждаха най-стандартен разпит.

— За нещастен случай ли се касае, или за убийство? — попита Алесандра капитан Риготие, който влезе в залата.

— Много рано е за подобни заключения, госпожице Арну.

— И все пак имате ли някакво предположение?

— Никакво.

Капитанът поведе сам разпита, започнат от неговия колега.

— Имате ли врагове? Познавате ли хора, които искат да ви навредят? — попита я той, като я гледаше настойчиво.

— Врагове? О, не, не се сещам за такива. Попитахте ли за това брат ми?

— Да, и той ми отговори същото.

Тържественният тон на капитана смути Алесандра.

— Баща ви е починал преди малко повече от пет години. Мислите ли, че самият той е имал неприятели?

— Татко ли? Имаше доста хора, които не харесваше особено много, и те му отговаряха със същото, но чак пък да го убият... Не! — отсече тя, след като помисли малко.

— И все пак имате предвид някого? — продължи още по-настойчиво капитанът.

— Да, но... човек не може ей така, с лека ръка да сипе обвинения... Не, не. Категорично не.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

— Може да промените мнението си или да се сетите за нещо. Няма да ви задържам повече. Ще продължим да разпитваме персонала, доставчиците, клиентите, а това ще отнеме доста време. Ще ви държа в течение за хода на следствието. Довиждане, госпожице Арну. Запазвам си правото да ви се обадя, ако ми трябва допълнителни сведения. Вече обясних на господин Арну, че нямате право да влизате във фабриката до ново нареждане. Вероятно така ще бъде четиридесет и осем часа. Най-много. Времето е необходимо на специалистите, за да си свършат работата. Напълно съзнавам последиците от подобни действия върху работата на предприятието, но не мога да пренебрегна нито една следа или евентуална улика.

Алесандра веднага си помисли, че тази мярка напълно устройваше брат ѝ. Не беше кой знае колко разстроен от смъртта на младия журналист. Сякаш тази драма изобщо не го засягаше. Забеляза също, че колата на Жулиен не беше вече в двора. Бе си тръгнал, без да го е грижа какво ще стане с персонала, с нея самата. Постъпката му приличаше на бягство.

Младата жена отиде в лявото крило на сградата, където бяха лабораториите. Две жени чакаха реда си да ги разпитат. Попита ги къде е Осин Бенмалек, когото още не бе виждала. Младите жени изглеждаха смутени. Алесандра ги познаваше добре, защото бяха нейни сътруднички — Елизабет и Сандрин. Те мълчаха и на Алесандра ѝ се стори, че мълчането им продължи цяла вечност.

— Какво става тук? — учуди се тя.

Елизабет набра смелост и пое риска да ѝ отговори:

— Вече не работи тук.

— Не работи тук ли?!

— Напусна. Не... Не знаехте ли? — попита притеснено Сандрин, като видя слисването на Алесандра.

— Напуснал?! Как така?

— Не знаем. Една сутрин не дойде на работа и господин Арну ни информира, че Жан-Пиер ще го замества.

— Но Жан-Пиер не притежава неговата компетентност! — възкликна Алесандра.

Двете жени отново замълчаха. Досега не си бяха задали въпроса, защо Осин бе напуснал така внезапно.

— Благодаря — прошепна Алесандра и тръгна към стаята за почивка. Имаше нужда да изпие едно кафе. Виеше ѝ се свят. Напускането на Осин Бенмалек бе катастрофа. Нищо не бе както трябва. А на всичко отгоре бяха намерили и труп във фабриката. „Четирима мъже...“ Първият бе Ян Салк. Кой ли щеше да е следващият? Алесандра изпи на един дъх кафето си, като си опари езика. По дяволите предсказанието! Чисто съвпадение. Да, чисто и просто — съвпадение... Каква ли каша бе забъркал Жулиен? И дали майка ѝ бе в течение? Да не би Жулиен да се е отървал от Ян Салк, защото журналистът бе открил нещо в „Ла Провансал“?

Алесандра застана пред големия прозорец, който гледаше към лавандуловите поля. Беше си сипала второ кафе, но този път го пиеше

на малки глътки. Не можеше да подреди мислите си. Обзе я страх. Страх, че ще загуби всичко. Най-вече страх, че можеше да загуби Батист. Всеки път, когато в живота ѝ имаше щастлив обрат, на пътя ѝ се изправяше смъртта... Бе белязана от смъртта. Върху нея тегнеше проклятие. Нима преди малко майка ѝ не се бе провикнала, че е прокълната? Като че ли носеше в душата си грях, който не можеше да признае и който децата ѝ трябваше да изкупят...

Когато Алесандра слезе на двора, две от полицейските коли и белият фургон все още бяха там. На портала на фабриката полицаи стоеше на пост. Тя се качи в колата си и потегли към „Ванс“.

* * *

Матилд не си бе у дома. Не бе и в болницата. Жулиен караше колата насам-натам без никаква цел. Кой бе откраднал документите? Кой знаеше за съществуването им и най-вече — за скривалището? И как крадецът бе успял да влезе в кабинета му? Прозорците бяха плътно затворени. Да, много служители имаха ключове за кабинетите, но никой нямаше ключ от неговия. Сети се за Мариус Гарбиани. Не, невъзможно. После — за сестра си. Също малко вероятно. Бе накарал да сменят бравата преди четири месеца. А и този кретен журналистът да вземе да се удави в резервоар с портокалово масло... Имаше ли съучастник? И ако имаше, дали го беше зарязал? Или пък беше някой от групата „Вантиве“?

Изведнъж до неговата кола се появи друга, със затъмнени стъкла — „Нисан Кашкай 4 x 4“ — и тръгна редом с него. Той се обади на Матилд и пак попадна на телефонния секретар. Реши да се прибере във „Ванс“. Вестниците щяха да вдигнат шум до небесата след смъртта на журналиста. А това бе много лошо за всички продукти с марката „Ла Провансал“ или поне за онова, което бе останало от нея. Гарбиани щеше да се възползва от случилото се, за да се откаже от споразумението им и така да го закопае още повече. Поздравяваше се, че бе разкарал варелите с повърхностно активните вещества съвсем навреме. Разследващият екип нямаше да открие нищо, освен ако не тръгнаха да правят анализ на съдържанието на всички резервоари. Ако това се случеше, рискови бяха третият и шестият. За щастие

журналистът бе паднал във втория, който си бе съвсем наред. Жулиен се изкикоти нервно.

Клаксонът го върна към действителността. Той караше наред шосето, а колата, която се движеше редом с него преди малко, вече се бе обърнала и летеше точно срещу неговата. Той сви рязко встрани и избегна сблъсъка на косъм. Жулиен хвърли едно око в огледалото за обратно виждане. О, същата кола! Спря колата в отбивката и се опита да се успокои. В далечината вече се виждаше оградата на „Ванс“. Изведнъж забеляза Жустин, която препускаше с мотора си. Машинално погледна часовника си. Единадесет часът. Обикновено по това време тя още спеше. Дъщеря му сви наляво и влезе в имението. Жулиен подкара отново колата и бързо се озова в алеята с кипарисите. Жустин носеше джинси и блузон, също и каската си, и бе нарамила голяма чанта.

Тя рядко се обличаше по този начин. Беше пил много предишната вечер и не беше внимавал какво точно правеше тя. Ами тази кола? Имаше ли тя нещо общо с Жустин? Жулиен намали скоростта. Нямаше никакво желание да се среща с дъщеря си, особено след снощната сцена. А и бе малко вероятно тя да благоволи да говори с него. Колата не излизаше от ума му. Опитваше се да разбере чия бе тя. Мобилният му телефон звънна. Матилд бе получила съобщенията му. Била свободна от три до осем часа. Жулиен ѝ разказа какво се бе случило. Имаше нужда да поговори с нея, да я види, да я подържи в ръцете си. Бе на ръба на нервна криза.

— Доскоро — каза ѝ накрая той и натисна червената слушалка.

После избухна в ридания. Паркира колата до горичка с лаврови дръвчета и изключи мотора. Не можеха да го забележат от сградата. Вече разклатеният му свят се тресеше с всички сили. По едно време на тържеството си бе помислил, че нещата между него и дъщеря му ще се уредят. Батист му бе подчертано симпатичен. Бе съвсем различен от мъжете, с които сестра му се бе срещала досега. Стори му се, че това е добра поличба. А и Франсоаз Арну бе проявила доста голяма съобразителност, като беше поканила сина на аптекаря. Той бе успял да събуди интерес у Жустин, а и бе успял да задържи вниманието на девойката по време на вечерта... Жулиен беше готов да се закълне, че преди малко тя бе слязла от оная проклета кола... Дъщеря му дружелюбно с утайката на обществото... Само и само да му навреди!

Жулиен излезе от колата. Направи няколко крачки, за да си поеме въздух. През клоните на дърветата забеляза пред входа на къщата полицейска кола. Уплаши се. Нямаше нито сили, нито пък смелост да понесе още един разпит. Обърна се и влезе пак в колата. Щом като отново излезе на пътя, подкара колата към Карпантра. Щеше да изчака Матилд в някой бар. Не бе в състояние да подреди мислите си. Може би щеше да види нещата по-ясно след срещата си с младата медицинска сестра.

* * *

— Благодаря ви, че ми предоставихте списъка на гостите си от снощи, госпожо Арну — каза старшина Мартен. — Трябва да проверим какво е правил всеки от тях. Съжалявам, че ви карам да вършите неща, които вие бихте окачествили като оскърбление, но те са абсолютно необходими. Така постъпваме и с персонала на „Ла Провансал“, и с екипа на „Еко дю Миди“. Ще получим резултатите от аутопсията следобед и ще ви информирам начаса какво сме научили.

Беше изключително учтив. Въпросите му бяха ясни и директни.

— Според списъка, освен сина ви Жулиен се налага да разпитам и внучката ви. Това е всичко, що се отнася до обитателите на дома ви. Баща ѝ или вие самата можете да присъствате на разпита. Впрочем касае се за чиста формалност.

— Ще бъда до нея — заяви Франсоаз Арну, която не искаше да се разиграе нова драма между бащата и дъщерята пред тези чужди хора. Още повече че те бяха от полицията. — О, ето я, тъкмо се прибира.

Жустин бе спуснала краката си на земята и паркираше мотора си. Тя неволно отстъпи назад, а това не убягна от вниманието нито на баба ѝ, нито на полица.

— Жустин, скъпа, не се плаши! Имало е инцидент във фабриката и имаме нужда от теб.

— Няма да ви отнема много време — побърза да добави старшина Мартен, видимо впечатлен от чара на новата си събеседничка.

Жустин свали каската си и разтърси глава с добре пресметната флегматичност. Приблужи се до баба си и Мартен, без да бърза. Бе чула по радиото в колата на Манюел, че във фабриката е открито тяло на мъж. Манюел я бе уверил, че няма нищо общо с това. Впрочем беше й все едно. Бяха си поделили парите. Тя бе взела и документите и със зловна усмивка бе добавила:

— Ще видя дали мога да си послужа с тях, за да съспя оня глупак — моя родител от мъжки пол.

Документите в момента бяха в раницата, която тя носеше малко демонстративно.

— Побързай, Жустин. Не карай господина да те чака. Нека седнем тук, в малкия син салон.

При тези думи Франсоаз Арну влезе в къщата, а на полицая се наложи да държи известно време вратата, преди Жустин да благоволи да влезе вътре. Младото момиче дори не го погледна. Седна на една табуретка и сякаш за да я изложи на показ, остави на видно място раницата си върху една малка масичка, заедно с мобилния си телефон, който току-що бе извадила от джоба на блузона си. Придаде на лицето си израз на досада и разсеяност. Баба й я наблюдаваше малко озадачена от подобна проява на безочие, но не посмя да й каже нищо пред следователя.

— Ако обичате, разкажете ми накратко как прекарахте времето си снощи.

— Ами обърнете се към госпожа Арну — отвърна тя презрително.

— Жустин!

— Ти знаеш къде бях, така че му кажи...

— Само че аз задавам този въпрос на вас, госпожице. Разкажете ми къде бяхте между осем часа вечерта и два часа след полунощ.

— Тук, на рождения ден.

— Баба ви ни каза, че сте напуснали празника около един часа след полунощ и че никой не ви е виждал до закуската.

— Легнах си.

— Да, но все пак сте излезли от къщата, след като се връщате сега... Кога по-точно?

— Излязох към осем часа. Никой не бе станал все още. Не обичам да закузвам сама и затова отидох в Солт при моята приятелка

Клемантин. Това е всичко.

— И как е името на тази приятелка?

— Ами току-що ви го казах.

— Да, малкото ѝ име, а как е фамилията ѝ?

— Открийте го сам — подхвърли Жустин с презрителна усмивка.

После внезапно стана, събра нещата си и излезе.

— Извинете я. Трудно дете.

— А вие познавате ли тази приятелка, за която говори?

— Признавам, че не. Излизам малко, а и тя често сменя приятелките си, както и приятелите си впрочем.

— Няма да злоупотребявам повече с времето ви, госпожо. Много държа да ви благодаря за проявеното разбиране.

— Вършите си работата. Бедният младеж... Бил ли е женен? Има ли деца?

— В момента моите сътрудници проучват фактите.

След като старшина Мартен си тръгна, Франсоаз се качи в стаята на Жустин. Почука, но не получи отговор. Завъртя бравата, но вратата бе заключена. Наостри ухо и чу, че водата в банята тече. Каза си, че Жустин има нужда да се поосвежи. Поведението ѝ бе необяснимо. Щеше да разбере коя е тази Клемантин. Трудно бе да държи в желязна хватка внучката си, защото тя получаваше отлични бележки в училище и току-що бе издържала блестящо зрелостния си изпит по френски език. Така че логично бе да ѝ поотпусне малко юздите... И все пак Жустин си позволяваше твърде много, говореше каквото ѝ изнася, а езикът, който бе държала на баща си вечерта преди рождения ден на баба си, бе потресъл дълбоко Франсоаз. Щеше да поговори по този въпрос с доктор Валтон. В живота ѝ бе имало достатъчно трагедии, така че на всяка цена трябваше да предотврати заплахата, която предчувстваше, че е надвиснала над главата на единствената ѝ внучка. В грамадната кухня завари Алесандра и Батист, които помагаха на Розлин да подреди купищата измити съдове от празника.

— Такъв е целият ми живот. Започва като приказка, а после някоя неочаквана трагедия разваля всичко — каза Франсоаз, като се отпусна на един стол. — Жустин се държа безобразно с полицаия. Направо ме досрамя.

— Нищо ли не ѝ каза? — попита Алесандра.

— Искях да го направя, само че се е затворила в стаята си.

— Искаш ли чаша кафе?

— Няма да откажа. Батист, сигурно сте си изградили вече представа за нашето семейство. Смятате, че е окаяно, жалко... Само че с какво съм заслужила всичко това?

— С нищо, мамо, с нищо. Ние не носим никаква отговорност за смъртта на младия журналист.

— Ами клетите му родители? Та нали знам какво е да загубиш син!

— Розлин е приготвила студено ястие с онова, което остана от празника. Ще останем да хапнем с теб. Опитвам се да се свържа с Жулиен, но всеки път попадам на секретаря му. Не знаеш ли къде е?

— Нямам никаква представа. Никога не ми казва къде ходи и какво прави.

Обядваха под един гигантски чадър. Алесандра забеляза, че майка ѝ се бе поотпуснала от напрежението. Батист полагаше неимоверни усилия да я размива, за да отклони вниманието ѝ от мислите какви ще бъдат последиците за фабриката — щеше да пострада производството, да намалеят поръчките, а и злите езици в Солт, които вече се бяха развързали и нямаше да спрат...

— Има един човек, който сигурно и този път се радва на онова, което ни сполетя. Имам предвид Мариус Гарбиани, разбира се — каза Франсоаз. — Представи си! Имал планове за „Ла Провансал“.

— Гарбиани?! — възкликна Алесандра.

— Ами да. Жулиен ми говореше, че щял да откупи някакви акции. Нищичко не разбрах. Казах му, че докато съм жива, Гарбиани няма да припари до фирмата. Та той изкупи всичко, каквото можа, в околностите. Семейство Арну не е за продан.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, мамо.

— Ще трябва да поговориш с брат си. Между другото, забраних му да произнася това име пред мен. Но така или иначе, Батист, аз съм извънредно доволна, че сте тук в такъв труден момент. Знаете всичко за нас. Видяхте ни във възможно най-добрата светлина снощи. Празненството по повод рождения ми ден бе доста успешно. А и вие като нас сте засегнат от инцидента във фабриката, защото е свързан с ваш колега.

— Жан Перо, директорът на „Еко дю Миди“, ще дойде да вечеря с нас тази вечер в „Естамине“ — каза Алесандра. — Така двамата с Батист ще могат да си поговорят.

— Разследващият полицай ми каза, че ще уточнят някои неща късно следобед. Ще са наясно дали се касае за инцидент, или за...

Тя не довърши изречението си.

— Мамо, опитай се да си починеш. Ще мина покрай фабриката да видя какво става и ще се опитам да открия Жулиен. Не си блъскай главата заради Жустин. Тя е в разгара на пубертета. Има и по-страшни неща.

— Но това не значи, че и с нея не се случват такива неща — промърмори Франсоаз сякаш сама на себе си.

— Какво имаш предвид, мамо?

— Засега нищо. Но ще трябва да поговоря сериозно с нея.

— Мамо, трябва да поспиш малко следобед. Батист и аз ще се оправим сами с вечерята. Просто обикновен приятелски разговор.

При тези думи Алесандра целуна майка си. Батист спонтанно последва примера ѝ.

---

[1] Във Франция пожарникари отговарят на спешни повиквания, като оказват първа помощ. — Б.пр. ↑

6.

Алесандра мълчеше. Батист също не бе особено разговорлив. Мислеше за приятелката си и за осеяния ѝ с трагични епизоди живот. Чувстваше, че е безсилен да я утеши, защото за нея нямаше утеха. Бе се разиграла поредната трагедия. Бе умрял човек. Батист имаше усещането, че Ян Салк е бил убит другаде и е бил пренесен в „Ла Провансал“ със специална цел. А най-странното от всичко бе, че в статиите на журналиста за известните личности в областта нямаше нищо, което да предизвика гнева им. Приличаха на ласкателни портрети. Благодарение на опита си Батист надушваше едновременно и съмнителни сделки, и престъпления. Но защо именно това тихо селце бе станало място за уреждане на сметки? Може би престъплението не бе дело на местни хора, а на лица от деловия свят? Въпреки добродушния си вид Салк имаше остър поглед и съвсем не бе беззъб, макар че криеше хапливостта си зад детинската си усмивка... Разполагал е с някакви доказателства и дори с улики. Батист можеше да се закълне в това. Щеше да предложи на директора на „Еко дю Миди“ да направи собствено разследване за вестника. Перо не можеше да му откаже подобно нещо. А резултатите от аутопсията щяха да бъдат неговата отправна точка.

Батист погледна Алесандра. Пътуваха към „Естамин“ . Преди да се върне във фабриката, Алесандра трябваше да вземе някои папки. Поискаше да шофира, за да се съсредоточи върху нещо и по този начин да не се поддава на отчаянието си, което, макар и безмълвно, очевидно я измъчваше жестоко. Франсоаз Арну не разбираше какво става и бе рухнала психически от случилото се. Това бе напълно разбираемо. Щеше ли да помогне на децата си? А ако трябваше да вземе страна, кого от двамата би подкрепила? Алесандра или Жулиен?

— Ако обичаш, набери Жулиен от моя мобилен телефон — помоли го Алесандра. — И ако ти отговори, кажи му, че ще бъда във фабриката към четири следобед и че ще го чакам там.

Батист попадна за пети път на гласовата поща на Жулиен и този път не остави съобщение.

— Каква игра играе брат ми, Батист? Излиза, че след като съм се срещнала с журналиста, съм отговорна за смъртта му!

— О, не.

— Жулиен реагира винаги по този начин. Не поема никаква отговорност. Изключително доволен е, че неприятностите се струпват върху мен. А може да смята, че идвайки във Франция, съм донесла със себе си и лош късмет.

Пристигнаха в „Естамине“ и Алесандра паркира колата. После подхвърли:

— Ами Осин? Защо Жулиен не ме е уведомил, че си е подал оставката?! Би могъл да ми изпрати съобщение по електронната поща. Направи ли ти впечатление, че и мама не бе в течение?!

— Мислиш ли, че ще можеш да влезеш във фабриката?

— В административната част — да, но са забранили всякакъв достъп до производствените помещения и складовете, които са разположени в други сгради. Ама че ужасно положение! Имам чувството, че съм изживяла някакъв кошмар, и се страхувам да не започне отново.

— Каж ми какво да направя, за да ти помогна?!

— Опитай се да разбереш какво знае Жан Перо и виж какво може да се направи с негова помощ и ако не те затруднява — заеми се с покупките. Опитай се чрез твоите източници да намериш сведения за Ян Салк. Жулиен е отказал да се срещне с него, с други думи, желанието му да го интервюира го е направило подозрителен... Няма никаква логика... Питам се какви ли поразии е направил брат ми... Осин сигурно е знаел нещичко или поне така се надявам. Едно време споделяше всичко с мен... Е, добре, приготвям каквото ми е необходимо и тръгваме...

— Защо ли са убили Ян Салк? — разсъждаваше на глас Батист.

— Казаха, че се е удавил.

— Това твърдят за момента, но... Чуй ме, Алесандра, не трябва да поемаш никакви рискове. А когато със сигурност знаем, че се касае за убийство, ще поговоря с капитана за мерките, които трябва да вземат за твоята безопасност и за безопасността на семейството ти.

— Убийство? Така ли мислиш?

— Не мисля нищо.

Той я притегли към себе си и нежно я притисна в прегръдките си. Разбра, че и тя има подобни съмнения, но за момента действителността бе твърде сурова и бе невъзможно човек да я възприеме веднага. Трябваше ѝ малко време, за да осъзнае, че се бе случило нещо гадно, което дълго щеше да трови живота ѝ...

— Ще направя кафе.

Десет минути по-късно Алесандра слезе от стаята си в салона, а чантата ѝ бе пълна с папки. Носеше и лаптопа си.

— Кой би могъл да го убие? — попита тя, докато си пиеше кафето. — И защо? Изглеждаше съвсем безобиден.

— Следователите ще си свършат работата, а пък аз — моята. Не се тревожи твърде много. Аз съм тук.

— За щастие. Ако трябваше да се изправя сама очи в очи с тази нова трагедия, струва ми се, че щях да зарежа всичко...

— Нямахте да постъпиш така. Ти си силен човек, Алесандра.

— Да вървим, а?

Пред портала на фабриката дежуреше полицаи. А в двора все още имаше две полицейски коли. Разпитът на петдесетте служители продължаваше. Батист тръгна към складовете, а Алесандра се качи на етаж, където бяха кабинетите.

— Алис, ще бъда в кабинета на Жулиен.

— Заключен е, госпожице Арну — отговори ѝ секретарката.

— Ами тогава дайте ми ключа.

— Само господин Жулиен има ключ за кабинета си.

— Откога?

— От последното ви пътуване.

Алесандра вдигна рамене. Наистина тук имаше нещо гнило.

— В такъв случай ще работя в залата в дъното на коридора. Кажете на господин Локар да дойде при мен след половин час с отчета за миналата година и счетоводните сметки от януари досега.

След като затвори вратата, Алесандра стовари папките върху масата и включи лаптопа си. Намери телефона на Осин Бенмалек и му позвъни. Звъня дълго и дълго чака да вдигнат телефона...

— Вие ли сте, госпожо Бенмалек?

— Алесандра!

— Значи ме позна по гласа, а, Ясмина?

— Гледахме репортажа по телевизията следобед. Беше ужасно. Осин е съсипан. Предполагам, че искаш да говориш с него.

— Да, ако е възможно...

— Той е в лабораторията. Ще ида да го повикам.

През прозореца Алесандра видя как двама служители си тръгнаха. Изглеждаха уморени. Забеляза и Батист, който разговаряше с един полицай. Полицаят сочеше с пръст към земята и му показваше нещо.

— Здравей, Алесандра.

— Здравей, Осин. Ще говоря направо. Искам да те видя час по-скоро.

— На твое разположение съм.

— Ще се видим утре. Не знам кога. Зависи колко време ще съм нужна тук. Да кажем, някъде към три-четири часа.

— Как приема събитията майка ти?

— Ще поговорим утре, ако нямаш нищо против.

Осин затвори. Алесандра бе напълно объркана. Познаваше Осин и Ясмина, откакто се помнеше. Нямаха деца и я имаха за свое дете. Осин Бенмалек я бе научил на всичко, което знаеше. Бе един от най-блестящите студенти в Алжирския университет и бе получил стипендия, за да учи химия в Париж. Искаше да създава парфюми. Само че войната бе попречила на намеренията му. Наложило му се да остане във Франция и цели десет години да работи в цех за щамповане на платове в Авиньон. После се бе запознал с Франсис Арну, който му бе дал възможност да се заеме с истинското си призвание. Бе надарен с уникално обоняние, което начаса разпознаваше трите олфактивни^[1] нотки^[2] на всеки парфюм. Алесандра си спомняше как той я обучаваше и ѝ обясняваше всяка от тях.

Пред очите ѝ и досега бяха двамата с баща ѝ. Те бяха неразделни и разговаряха безкрай в лабораторията, облечени неизменно в белите си работни комбинезони. Осин поглеждаше над малките си кръгли очила с железни рамки и обясняваше на Алесандра какво да прави.

— Отвори внимателно шишенцето и после бавно го поднеси към носа си. Веднага ще добиеш първото си впечатление. То е леко и нетрайно. Това е *върховата нотка*. Следва *средната или сърцевинната нотка* — тя не е толкова спонтанна и натраплива, но затова пък по-трайна. Това е „темата“. После идва ред на *основната нотка*. Понякога тя остава импрегнирана години наред в някоя тъкан, кожа, дърво. Именно благодарение на нея човек се пристрастява към някой парфюм. Той остава в паметта му, защото ароматите, следователно и парфюмите, се запомнят завинаги^[3].

Леко покашляне стресна Алесандра и тя подскочи. Господин Локар бе застанал на вратата.

— Радваме се, че се върнахте, госпожице Арну. За съжаление...

— Благодаря ви, господин Локар. Обстоятелствата наистина са странни. Разпитаха ли ви вече?

— Да. Какво съм правил снощи. Каквото питаха и всички останали. Донесох счетоводните документи, които поискахте.

Тя ги прегледа внимателно. После ги сравни с документите, които Жулиен ѝ бе изпращал, докато бе в Африка. Нещо не се връзваше... Имаше разлика в някои редове в разходната част на отчета. Особено подозрително бе едно име, което фигурираше в отчетите всеки месец — Вантиве. Жулиен не ѝ бе изпращал документи, в които то се споменава.

— Кой е този човек? — попита Алесандра. — Някой нов доставчик?

— Не. Това е производителят на перилни препарати, който стана съдружник на „Ла Провансал“. Вие сте подписали...

— Нищо не съм подписвала. Дори не съм в течение...

— Но... господин Жулиен и майка ви са сложили подписите си до вашия...

— Я ми покажете и тези документи.

— Те са в кабинета на господин Жулиен.

— ... за който и вие нямате ключ.

— Не, госпожице.

— Естествено. И какво точно правим с този Вантиве, освен че му изплащаме дивиденди?

— Доставяме му синтетични парфюми.

— Синтетични парфюми ли?!

— Господин Жулиен...

— Не ми пука за господин Жулиен. Дайте ми книгата със списъка на доставчиците.

Алесандра попадеше от една изненада на друга. Защото разбра, че производителите на жасмин, зехтин, лавандула, тим, розмарин, хвойна, с една дума — на всички съставки на естествените парфюми, вече не работеха с „Ла Провансал“.

— Дайте ми и книгата за поръчките, ако обичате.

Аха, пак Вантиве. Каритово масло. Ето и серията козметични продукти, създавани в Буркина Фасо. Господин Локар изглеждаше притеснен. Алесандра го гледеше, без да е в състояние да проговори. Катастрофата бе пълна. Истинско бедствие.

— Виждам, че не сте били в течение. Не мислете, че представям положението в черни краски за удоволствие. Просто съм длъжен да ви кажа истината. От пет месеца имаме проблеми с трезора. Банката прие да покрие надниците и задълженията на работниците за юни и юли. Ако до края на август няма промяна, вероятно ще ни задължат да им представим баланса. Тазсутрешната трагедия не оправя нещата, освен ако, докато трае разследването, не замразят дейността ни. Защото това би ни дало малко време, за да си поемем глътка въздух.

Алесандра стоеше неподвижно като статуя. Тялото ѝ не реагираше. А разумът ѝ сякаш се давеше в плаващи пясъци.

Четиридесетте години усилия на баща ѝ бяха унищожени. Предприятието на семейство Арну произвеждаше синтетични парфюми. „Ла Провансал“ бе се превърнала в посмешище в професионалните среди! Тя стана, но бе принудена отново да седне в креслото. Краката ѝ отказваха да ѝ служат.

— Не се ли чувствате добре? Чаша вода? — предложи със заекване Локар, който бе доста притеснен.

— Да, ако обичате — проговори с неимоверно усилие Алесандра.

Жулиен я бе предал. А най-лошото бе, че бе предал и баща си. Бе фалшифицирал документи. Бе станал престъпник. Мръсник, при това — и подлец. Укриваше се, докато бурята отmine. И какво общо имаше Ян Салк с всичко това? Дали не бе открил нещо. А Жулиен...

Локар се върна с чаша вода. Отвори прозореца и седна до младата жена. Алесандра изпи на един дъх водата със затворени очи.

Надяваше се, че щом в гърлото ѝ влезе последната глътка, ще се събуди и кошмарният сън ще е свършил. А един глас ѝ нашепваше: „Четирима мъже...“. Тя простена. Локар подскочи.

— Извинете ме.

— Разбирам ви. Какво трябва да направя сега?

— Още не знам. Разчитам на вашата дискретност. Персоналът не трябва да научава нищо. Моля ви отсега нататък да докладвате само и единствено на мен и да ме уведомявате за всичко, което брат ми прави или нарежда да се прави. Това е в интерес на предприятието. Ами представителят на синдиката? Той не направи ли някакво възражение след промяната на стратегията?

— Не, госпожице.

— Благодаря ви, господин Локар.

Алесандра остана сама. Жулиен щеше да отиде в затвора. Измама. Подправяне на подпис. Фалшифициране на счетоводни документи. Щяха да му дадат най-малко пет години. А „Ла Провансал“ щеше да фалира! Внезапно изпита срам. Заради брат си, заради майка си, заради самата себе си. Какво ли щеше да си помисли Батист за семейството им?! Толкова се гордеше с успехите си в Африка, а сега всичко пропадеше, защото Жулиен бе не само некадърник, но и негодник. Упрекваше се, че докато бе в Угадугу, не бе преглеждала повнимателно документите, че не бе проверила доколко достоверни бяха слуховете за затрудненията на фабриката. Бе изцяло отдадена на щастието си, на любовта си с Батист. Бе решила, че никога вече няма да я постигне нещастие. А днес то се стоварваше върху нея като гръм върху стар дъб. Ако Батист си вдигнеше чуковете и побегнете, като разбере, че бъдещият му зет е мошеник и крадец, тя нямаше да го упрекне. Жулиен бе очернил цялото си семейство.

Вътрешният телефон звънна. За каква ли нова катастрофа щяха да ѝ съобщят сега?

— Капитан Риготие иска да разговаря с вас — чу тя гласа на Алис. — Да ви свържа ли?

— Да. Слушам ви — каза Алесандра уморено.

— Бих искал да ви видя възможно най-скоро.

— Елате веднага. Аз съм във фабриката.

— Идвам след десет минути.

— Чакам ви.

Алесандра с усилие стана от стола. Отиде до прозореца и си пое дълбоко въздух. После се върна до масата и седна отново. Бе изтощена до крайност. Напълно объркана. Съсипана. Унищожена. След четвърт час капитан Риготие влезе при нея заедно с Батист.

— Срегнахме се долу — обясни Батист.

От пръв поглед той разбра, че Алесандра не е на себе си.

— Батист, би ли отишъл да донесеш още един стол?

Нямаше нужда Батист да си прави този труд, защото Алис вече носеше стол. Капитанът изглеждаше също толкова притеснен, колкото и господин Локар. Алесандра отгатна какво са открили следователите — Ян Салк е бил убит.

— Резултатите от аутопсията показват, че Ян Салк е умрял от удавяне, но преди това е бил упоен и приспан. Донесли са го в безсъзнание до резервоарите, като очевидно са минали през прозореца. Смъртта е настъпила между полунощ и един часа сутринта вследствие на потапяне на главата във водата. Приспивателното е било вкарано в тялото около двадесет и два часа. Още не знаем какво точно е било то. Имахте ли време да помислите върху въпроса, който ви зададох тази сутрин: дали имате неприятели.

— Не, не. Нямах време да размишлявам. Извинете, но има и други неща, които...

— ... които биха могли да имат нещо общо с разследването?

— Не зная.

— Очакваме резултатите от лабораторията. Не открихме отпечатъци... Има само отпечатъци на хората, работещи в сградата. Госпожице Арну, имаме нужда от вашата помощ. Върнали сте се от Буркина Фасо преди три дни. Дали сте интервю на Ян Салк, а на другата вечер към двадесет и два часа, а може би и по-рано, той среща убиеца си, който може и да не е действал сам. Никой не е чул стъпки, но намерените следи от обувки правят предположението ми напълно правдоподобно.

— Салк ни спомена, че му предстои среща с Мариус Гарбиани. Каза ни го вчера сутринта — уточни Батист.

— Вече разговаряхме с господин Гарбиани. Срещата е била изключително сърдечна. Думите му бяха потвърдени от сина му Морган, въпреки че той е присъствал само на началото на интервюто. Господин Гарбиани-баща се е обадил по телефона на директора на

„Еко дю Миди“, за да му благодари. Господин Перо, който дойде за разпознаване на тялото, потвърди казаното от него.

— Намерихте ли документите му за самоличност? Нищо ли не е откраднато от бюро то му във вестника? — попита Батист.

— Мотоциклетът му бе паркиран на площада близо до уличката, където е живеел. Намерихме и раницата му, в която бяха личните му документи, също и една флашка, а в багажника имаше и някои други документи.

— Значи причина за убийството не е бил обир — заключи Батист.

— Очевидно не.

— А какво съдържа флашката?

— Готовите вече статии за поредицата интервюта.

Алесандра не проговори по време на целия разговор. Слушаше разсеяно двамата мъже. Думите им достигаха до съзнанието ѝ като два блъскащи се един в друг словесни потока. Брат ѝ — убиец?... Невъзможно. Мошеник, подлец, но и убиец, защото Жулиен бе разрушил семейното предприятие и така символично бе убил и баща си...

— Госпожице Арну, възможно ли е някой от конкуренцията да се опитва да ви навреди? Помислете добре. Някакво отмъщение? Имате интереси в Африка, може би там има някаква следа, която бихме могли да проверим?

— Честно казано, не виждам каква. Та аз се върнах във Франция едва преди три дни...

Алесандра замълча. Да не би убийството да имаше нещо общо с онова, което тя откри в счетоводните сметки и управлението на Жулиен? Но в такъв случай не беше ли то един вид предупреждение... А дали и Жулиен не бе в опасност? Мислите ѝ препускаха бясно. Искаше ѝ се да сподели подозренията си с Батист.

— Предполагам, че сте задали тези въпроси и на брат ми? — попита Алесандра, за да спечели време.

— Да.

— А мога ли да знам какво ви отговори той?

— Даде ми същия отговор като вас. Позволявам си да бъда настойчив, защото имаме оскъдна информация. И за да бъда напълно

откровен — не разполагаме с почти нищо. Случилото се е дело на професионалисти. Ако имате нещо, за което да се заловим...

Алесандра изживяваше нечовешки мъки. Бе напълно наясно, че не бива да хитрува, но как можеше да издаде нередностите, които бе извършил брат ѝ?

Батист я наблюдаваше. Забеляза борбата, която водеше със себе си. Не можеше да се намеси. Предугаждаше, че след като бе проверила щателно счетоводните документи, бе открила онова, от което се боеше. Впери настойчиво погледа си в нея, за да я насърчи да говори. Алесандра стана, направи няколко крачки и отиде до прозореца. В някой от кабинетите звънесе телефон, един от камионите в двора тъкмо потегляше за някъде. Алесандра стоеше с гръб към двамата мъже. Накрая заговори:

— Току-що открих някои неща, но все още не зная доколко далеч се простират последиците от тях. Така че ви моля да проявите изключителна дискретност по отношение на онова, което ще споделя с вас, защото под въпрос е работата на петдесет и трима души или, с други думи — затварянето на фабриката. Това не е шантаж, а ужасната гола истина.

После се обърна към тях. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Не седна, а се облегна на стената. Обясни им какво ѝ бе показал господин Локар, разказа как брат ѝ е подправил подписа ѝ, не пропусна и че групата „Вантиве“ е станала съдружник на фирмата. Уточни пред капитан Риготие, че за момента не подава никакво оплакване срещу брат си. Най-напред бе необходимо да се разплетат обърканите конци и да се потърси начин за спасяването на „Ла Провансал“.

Алесандра бе възвърнала спокойствието си. От нея дори лъхаше известна студенина. Сякаш току-що се бе сдобила с непобедимо оръжие, което възнамеряваше да използва, без да ѝ мигне окото.

— Не зная нищо за групата „Вантиве“, на която „Ла Провансал“ продава синтетични парфюми. Никога не сме произвеждали такива — от създаването на фабриката за сапуни от баща ми до неотдавна... Не мога да уточня кога точно са се променили нещата, но датата е съвсем скорошна. „Ла Провансал“ винаги е произвеждала естествени парфюми и именно на тях тя дължи славата и репутацията си.

Капитанът не я прекъсна нито веднъж, а я остави да следва хода на мислите си на глас.

— Брат ми не е убил Ян Салк, нито пък е накарал да го убият. В това съм сигурна. Не мога да ви кажа нищо повече. А дали журналистът е разследвал други фирми, освен онези, чиито представители е интервюирал за серията репортажи, посветени на областта?

— Неговият директор и главният му редактор ни увериха, че не е правил подобно нещо. Били му възложили след тези статии да отрази фестивалите в областта. Бяхте откровена, ще ви отвърна със същото. Всичко води до убеждението, че престъплението е свързано с вашето предприятие — пряко или косвено. Това, което споделихте с мен, съвпада с някои елементи от разследването, а именно — че убийството е дело на професионалист.

— Изложени ли са на опасност госпожица Арну и членовете на нейното семейство? — попита Батист.

— Не казвам „да“, но имам известни съмнения. Все пак, бъдете внимателни, бдителни. Обадете ми се при най-малкото подозрение...

Капитан Риготие стана и се сбогува.

Батист прегърна Алесандра. Тя не помръдна. Залюля я нежно като дете. Галеше косите ѝ. Бе напълно наясно с размера на пораженията във фирмата — в краткосрочен и дългосрочен план, а също и с безсилието на Алесандра. Трудно му бе да сложи в ред мислите си, не бе в състояние да разсъждава. Умът му бе скован от ужасното положение. Но все пак трябваше да предприеме нещо, да действа, да спаси Алесандра, да ѝ помогне.

— Връщаме се у дома — прошепна ѝ той.

Алесандра кимна с глава. По бузите ѝ отново се затъркаляха сълзи, които тя избърса с опакото на ръката си.

— Ще взема папките — каза тя, като се освободи от прегръдката на Батист. После вдигна телефона и повика Алис.

— Тръгваме си. Ще дойда утре малко преди обяд. Предупредете господин Локар.

Батист ѝ помогна да отнесе папките в колата и седна зад волана, а щом пристигнаха в „Естамине“, се зае с вечерята. Надяваше се, че Жан Перо ще свали картите на масата. А той, Батист, щеше да направи собствено разследване със или без съгласието на директора на „Еко дю Миди“. Очевидно Салк е знаел нещичко и някой се е канел да натопи „Ла Провансал“. Само че кой? И защо? Отговор нямаше. Не му бе

останало време да пазарува, така че направи салата с продуктите, които намери в хладилника. Претопли във фурната остатъка от печеното и нареди масата за вечеря на терасата. Не се решаваше да обезпокои Алесандра. Очевидно тя имаше нужда да бъде сама.

Жан Перо сигурно все още бе човекът, когото добре познаваше — приветлив, любезен, с остър като бръснач ум, не оставящ нищо на случайността. Но същевременно държеше много на собственото душевно и физическо удобство, дори с риск да го сметнат за демагог. Дълго и старателно се бе възпитавал как да проявява гъвкавост и я използваше без всякакви скрупули. Батист щеше да се опита да го задържи на своя страна, да го направи свой съюзник. Очертаваше се деликатна битка.

Сега, след като знаеше за затрудненото положение, в което се намираше „Ла Провансал“, и за престъпленията, извършени от брата на Алесандра, трябваше да играе твърдо и решително, за да не събуди подозренията на своя колега по перо. Какво ли е знаел Салк и откъде е черпил информация? И само един ли е бил източникът?

— Е, как върви? Справяш ли се?

Батист не бе забелязал Алесандра, която бе застанала до кухненския прозорец.

— На война като на война!

Съжали за горчивото си чувство за хумор. Тя пак бе плакала, защото очите ѝ бяха зачервени.

— Да ти предложи ли питие? Какво пие твоят приятел?

— Червено вино, освен ако с възрастта не е минал на уиски или пък на вода...

— В такъв случай — червено вино за всички. Имам едно прекрасно „Жигондас“^[4] от „Шато дьо Триньон“ в избата. Но да се върнем на нашите проблеми. Смяташ ли, след всичко, което чу преди малко, че той ще ни помогне?

— Остави ме да опитам. Това си е моя битка. Нека всеки си остане в неговата област. Добре направи, че каза на капитана какво е положението във фабриката.

— Бях в шок. Дори нямах време да размисля. Направо се хвърлих в дълбокото. Е, толкова по-зле за Жулиен. Трябва да спасим

„Ла Провансал“. Почакай... Чувам шум от кола. Сигурно е твоят приятел Перо.

Директорът на „Еко дю Миди“ пресече двора на „Естамине“ с решителни крачки. Жан Перо изпитваше повече досада, отколкото тревога от смъртта на Ян Салк. Батист познаваше твърде добре тайните на журналистическия занаят и психологията на неговите играчи, за да разбере веднага, че нещо не бе както трябва. Да, нещо не се връзваше. Така или иначе, двамата с Перо единодушно изказаха мнението си, че щом медиите се заемат с някое престъпление, объркват работата на ченгетата и променят хода на следствието.

— Аз съм от другата страна на барикадата — въздъхна Жан Перо. — Направо нямам думи за положението, в което се намирам. Не мога да използвам събитието, което така или иначе засяга моя вестник, и нямам право да го превърна в сензационна новина...

Бе постъпил във вестника преди тридесет години като журналист на свободна практика. Тогава ежедневникът излизал в тираж 500 000 екземпляра и се разпространявал в седем департамента. А днес бе цяло чудо, ако „Еко дю Миди“ достигне 150 000 екземпляра. Пък и можеше да се купи единствено във Воюпоз, Буш дю Рон и Алп дьо От Прованс. Перо бе минал през всички стъпала на занаята и сега бе директор. Така че на него се падаше тежката задача да трепери за резултатите и да бяга от сензациите.

— Ние сме сравнително сговорчиви. Така че статиите на Салк се вписваха чудесно в политиката ни и отговаряха на очакванията на читателите ни, въпреки че понякога той не се съобразяваше с обидчивостта им. Смъртта му е ужасен шок. Така или иначе, нашата професия е длъжна да бъде в услуга на истината — заключи той.

— Настоявам да бъдеш колкото се може по-дискретен, защото само така час по-скоро ще извадим на бял свят мотивите за престъплението — заяви Батист.

Перо каза, че вече бил уредил този въпрос с полицията, главния прокурор и следователя. Е, изтичала информация тук-там, но най-важното било да не се насърчават и подхранват лъжливи изявления. Така че нито Алесандра, нито някой друг член от семейството не трябвало да се съгласява на интервюта.

Симпатията, която двамата мъже изпитваха един към друг, не успя да допринесе за разведряването на атмосферата по време на

вечерята, която при други обстоятелства би била изключително приятна.

— Правя собствено разследване. Заради Алесандра. Съгласен ли си да обединим силите си, или предпочиташ да действаш сам? — попита Батист.

Жан Перо не отговори веднага. Запали си пура, която извади от кожена кутия за пури. Предложи на Батист, но той отказа. Дръпна силно, издуха дима и едва тогава каза:

— Почти съм сигурен, че Салк е открил нещо голямо и че се е готвел за удар. Но не разбирам какво общо има „Ла Провансал“ с всичко това. Не откриха нищо в компютъра на бюрото му. А и програмистите ме уведомиха, че са го преровили десет часа преди Салк да бъде убит. Посетих приятелката му. Тя не знае нищо, не разполага с нищо, а и Салк не ѝ е казал нищо. Бременна е в четвъртия месец. Не бях особено настоятелен. Виждаш каква трагедия изживява това момиче...

— Готвел ли е някакъв материал извън портретите на личностите от областта, за които ни разказа?

— Не, но той работеше и за други издания. А и твърде е възможно да е изчаквал, докато събере достатъчно доказателства, преди да нареди окончателно пъзела и да проговори. Това бе напълно в стила му. Защото бе педантичен и потаен...

Перо погледна Алесандра. Тя бе изиграла прекрасно ролята си на домакиня, но не бе казала нищо извън учтивите думи, които се изискваха от възпитанието и от протокола по сервирането. Директорът на „Еко дю Миди“ изглеждаше развълнуван от красотата ѝ, но и доста изненадан от мълчанието ѝ.

— Вие какво мислите, госпожице Арну?

— Моля ви, наричайте ме Алесандра. За момента не мисля нищо. Още съм в шок. Не разбирам абсолютно нищо.

— Имаш ли нещо против да се срещна с приятелката на Салк? — попита Батист своя колега.

— Клетата, вече се е срещнала с полицаите. В нейното състояние... Не, разбира се. Върви. Върши си работата, стари приятелю. И ще дадеш на мен изключителните права за статията си, ако откриеш нещо.

— Няма да има никаква статия, докато виновникът не бъде открит, а случаят — приключен — отсече Батист.

Решението му като че ли удовлетвори напълно Перо.

Батист имаше усещането, че неговият колега не играе честно. Дватамата с Алесандра използваша топлата нощ, за да си поотдъхнат. Батист бе заключил желязната врата и бе затворил капациите на прозорците, които малко му се опънаха, защото никога не бяха затваряни, а после премести колата на друго място, за да не се вижда от улицата. Имаше голяма вероятност да ги нападнат журналисти, след като новината се разпространи по националните канали.

— Какво мислиш, Алесандра?

— За господина ли? Не съм много наясно. А и никак не ми се иска да си създадеш проблеми, ако започнеш самостоятелно разследване.

Нямаше значение, че Сафиату я бе уверила, че младият бял мъж, с когото правеше „разни работи“, нямаше да умре. В края на краищата, бе напълно възможно да се е заблудила. Да е объркала лицата. Бе мислила за предсказанието през цялата вечер, през цялото време, докато траеше вечерята. Също и за Батист. Държеше се с нея по начин, достоен за пример. И въпреки че Перо ѝ бе причинил ново безпокойство, вместо да я утеши, усещаше твърдостта на Батист и решителността му да я закриля и да задейства способностите си на следовател, за да ѝ помогне.

— Ами Жулиен? Какво да правя с него?

— От разследващия екип възнамеряват да разговарят с него утре сутринта. Не може да се скрие, защото е притиснат отвсякъде. Ние пък имаме много работа със счетоводните документи. Научих доста неща в тази област, докато правех репортажи, така че бих могъл да ти бъда в помощ. Но вече стана късно, така че да вървим да спим. Утре ни чака нов ден.

Алесандра не се противопостави и „Естамине“ скоро потъна в мрак.

---

[1] Олфактивен — свързан с обонянието (лат. *olfactus* — обоняние). — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид олфактивният ефект на една-единствена миризма. Използва се и за описание на изпарението на парфюма, което

се осъществява на три етапа (върхов, среден и основен). — Б.пр. ↑

[3] Всеки парфюм е създаден посредством т.нар. „пирамида на миризмите“. В най-високата част са миризмите, които се натрапват, но са нетрайни — върховата нотка трае от няколко минути до 2 часа. В средната част са по-различните миризми — сърцевинната нотка има живот до 8 часа, а в основата са есенциите, извлечени от животински продукти, въздействащи на подсъзнателно, първично ниво (мускус, амбра от спермацетов кит и боброва мас). Основната нотка има трайност до няколко дни. — Б.пр. ↑

[4] Червено вино от сортовете грозде мурведър, сира и сензо от изба „Шато дьо Триньон“. — Б.пр. ↑

7.

Беше пет часът сутринта, когато Жулиен се промъкна в имението. Беше прекарал целия следобед и нощта при Матилд. Най-напред провери дали моторът на Жустин бе в гаража, а после, без да губи време, се качи в стаята си. Веднага отвори гардероба и извади кутията с бои. Както винаги, ключовете от кабинета му си стояха там, под тубите с гваш. Жулиен се отпусна с известно облекчение в широкото кресло и потъна в успокояваща му милувка с отворената кутия бои върху коленете си. Само че проблемът не изчезваше. Беше там. И нямаше обяснение за него. Кутията с бои бе единственият осезаем предмет, който бе останал от някогашните му мечти. Бе подарък от майка му за Коледа в годината, когато навърши четиринадесет години. Тогава тя му бе казала, че вече е излязъл от възрастта, когато се правят несръчни рисунки, и че отсега нататък щяха да му трябва бои, с които работят истинските художници. След това с тях бе нарисувал „Ванс“ — трескаво, с увлечение. Сградата бе провансалска интерпретация на замъка „Багател“^[1] с изобилие от каменни и метални орнаменти върху фасадата и на Жулиен му бе доставило истинско удоволствие да ги пресъздаде в цялостната им елегантна сложност. Прекрасният пейзаж му бе послужил не за стандартен фон, а за изящна опаковка, и върху творбата му, чак до полите на планината Ванту, като разпенени морски вълни се къдреха хълм след хълм.

— Не ми трябва син, който ще умира от глад! Играй си на художник през почивните дни, ако искаш, но съм категорично против да отидеш в Академията за изящни изкуства — бе изкрещял баща му една вечер, когато Жулиен бе споделил с него призванието си.

Майка му не го бе защитила. Той цял живот се бе сърдил на баща си и на цялото си семейство, че му стовариха на гърба тази проклета фабрика! А сега пък му предстоеше да дава отчет на сестра си... А той беше ли я попитал поне веднъж какви ги вършеше в Африка? Никога не си бе пъхал носа в създаденото от нея дружество за производство на

козметични продукти и добиване на каритово масло... В края на краищата ѝ бе направил услуга, поемайки юздите на фабриката, докато тя се забавляваше там, на другия край на света, с любимите си биологично чисти продукти. И той бе законен наследник на баща си също толкова, колкото и тя. Разбира се, оттеглянето на групата „Вантиве“ го принуждаваше да търси нов източник на финансиране, но Алесандра нямаше право да го упреква за случилото се. Така или иначе, парите щяха да се върнат в касата на „Ла Провансал“, следователно нямаше значение как. Омръзнало му бе да го упрекуват, че не поема отговорност...

Ами тази кражба? Кой ли бе проникнал в кабинета му? И как? Какъв късмет все пак, че не бяха открили втория тайник, където бе сложил на сигурно място други документи, при това — с важно съдържание. Дори Алесандра не знаеше за съществуването му... А и той самият го бе открил съвсем случайно, докато се опитваше веднъж да извади лист хартия, който бе паднал зад библиотеката. Наложил му се да разчисти лавиците, а после — да ги свали от стената, за да стигне до него. Тогава забеляза някакъв разрез върху ламперията, наподобяващ кръпка. Опря се, без да иска, върху белязаното място и ламперията помръдна, а в стената зейна ниша с дълбочина около петдесет сантиметра. Като че ли бе празна... но Жулиен се качи върху един стол, за да я разгледа отблизо. И тогава, опипвайки нишата, докосна нещо в горния ѝ ляв ъгъл... Беше чекмедже. Значи имаше втори тайник! Успя да го отвори и за голяма своя изненада откри купчина писма, завързани с розова панделка. Жулиен ги преброи. Бяха петнадесет. И всички — адресирани до госпожа Франсоаз Арну във „Ванс“. Почеркът не бе на баща му. Бе извадил първото и го бе прочел. Наложил се да седне на стола, защото изненадата, болката и уплахата направо го задушаваха. Майка му бе имала любовник. И този любовник бе Мариус Гарбиани. Как тези писма, всички от 1981 година, бяха попаднали там? Дали баща му не ги бе укрил, за да избегне скандала? 1981 година... Жулиен пресметна. Да, две години след раждането на Алесандра. Кореспонденцията бе продължила цяла година. В последното писмо Мариус Гарбиани се кълнеше във вечна любов на майка му. Жулиен бе шокиран не от факта, че майка му е имала любовник, а че любовникът е бил Мариус Гарбиани. И то не

Гарбиани такъв, какъвто бе днес, а по времето, когато е имал само четири камиона и е събирал боклука на Солт и на съседните общини.

Беше върнал писмата в скривалището и си беше казал, че някой ден ще му послужат. Почувства се изигран, ограбен. Бяха му попречили да следва избрания от него път. Щом майка му не го бе защитила пред баща му, това означаваше или че е имала доста други грижи, или пък, че дълбоко в себе си се е упреждала за някои свои грехове... В края на краищата смъртта на Реми бе отключила безброй подлости... Той се закле от този ден нататък да не се оставя други да диктуват бъдещето му. Щеше да играе сам, само за себе си, както бяха правили близките му, в това число и жена му Каролин. При това щеше да действа без никакви скрупули...

Жулиен се запита дали крадецът (или крадлата), откъмнал парите и документите от първото скривалище, не бе търсил именно писмата. След като размисли, реши, че отговорът е „не“. Какво ли е търсел? Договора с групата „Вантиве“, предварителното споразумение между „Вантиве“ и Гарбиани или пък фактурите за повърхностно активните вещества? Миришеше на нагъл шантаж. Е, и осемнадесетте хиляди евро също можеха да бъдат цел. Освен ако не беше точно обратното. Най-вероятно са търсели парите, а в бързината са взели и другото... Не, не се връзваше... Ами журналистът, когото бяха убили? Разбира се, Мариус Гарбиани довеждаше хората до разорение, но не ги убиваше. Освен ако Алесандра не се бе забъркала в някакви съмнителни сделки в Африка и ако не са се целили в нея. Тази хипотеза го поразведри. Слезе в кухнята и включи един малък телевизионен апарат, за да чуе новините, а в това време си приготви обилна закуска. Предположението, че мишената е била Алесандра, му бе отворило апетита. Някой имаше зъб на сестра му. В износа винаги има възможности за машинации, а тя, понеже винаги се смяташе за по-умна от всички, сигурно е искала да изиграе някого — с хитрост и лукавство... И този някой днес си откъщаваше. Добър урок за сестричката!

„...Открили са амониеви соли в река Грес, близо до община Варс. Причина за замърсяването е изтичане на забранено повърхностно активно вещество, използващо се при производството на синтетични парфюми. Професионалистите, които са натоварени с

разследването, все още не са открили източника на замърсяването“ — говореше репортерът.

Жулиен угаси телевизора с досада. За да се успокои, си каза, че не само той използва този вид продукти... В края на краищата, бе взел всички предпазни мерки. Нямахме как да стигнат до „Ла Провансал“. Изяде спокойно и с наслада препечените филийки, изпи кафето си. Налагаше се да поиска обяснение от дъщеря си за онзи тип с нисана, но бе по-добре да не я буди, а да изчака удобен момент. Имаше поспешни неща... Трябваше да отиде веднага във фабриката, а после да пораздруса малко банкера си, за да запълни дупката от осемнадесет хиляди евро в трезора, защото с манията да рови навсякъде сестра му вече непременно бе открила липсата.

* * *

— Не знаеш ли с какво разполага?! — крещеше Мариус Гарбиани в телефонната слушалка.

Отговорът на Жан Перо от другата страна на линията го вбеси още повече.

— Вчера полицаите ме изтормозиха, няма да ги изтърпя и днес. Твоят досадник, дето рови навсякъде, ме интервюира вчера, а вечерта взеха, че го убиха. Веднъж и аз да приема любезно някой от твоите драскачи... А сега на всички им се иска да съм замесен в тази свинщина!...

— Нещо те хваща параноя, Мариус. Всички знаят, че никога не се забъркваш в престъпления — подхвърли му не без ирония Перо, а после коварно добави: — е, поне не в престъпления от този род...

— На всичко отгоре си и нагъл... Там е работата, че ако не открият нищо, полицаите ще си наврат носовете навсякъде, и то само и само да покажат колко са велики...

— Повтарям ти, че Ян Салк не се бе докопал до нещо конкретно... Е, поне така мисля... Той бе журналист на свободна практика. Сътрудничеса редовно на „Еко дю Миди“, но работеше и за други вестници. Сега от ченгетата ли те е шубе?

— Не, само че това е като финансова ревизия... Все ще се заядат за нещо... Надявам се, че играеш с открити карти, Перо... В противен

случай...

— Как е Морган?

— Платих купища пари за образованието му в Бъркли, така че няма как да се държи като гамен. Той работи в Ситито, а не на улица „Канбиер“^[2] Ясно ли ти е?

Гарбиани тресна слушалката. Бе дошъл много рано в кабинета си. Нямахте нищо общо с убийството на Ян Салк. Но не му хареса, че Перо разпитва за Морган. Каква ли идиотщина се въртеше в главата на директора на „Еко“... Предвидлив по природа, Гарбиани бе повикал адвокатите си, които го бяха успокоили за хода на разследването. Имаше риск да изскочи само историята с „Вантвиве“. Бе прибрал видеозаписа, където се виждаше Жулиен Арну. Гарбиани бе на принципа, че човек никога не е достатъчно предпазлив. Тази работа с убийството не трябваше да окаже влияние върху неговите дела. До известна степен съдбата мъничко му помагаше да съсипе семейство Арну. Убийството щеше да вгорчи живота на брата и сестрата, така че щяха да имат една-едничка цел: да се отърват от фабриката. И тогава Гарбиани щеше да определи цената ѝ. Чувстваше се обаче малко неразположен и това му разваляше настроението.

Накара Морган, който току-що се бе появил в завода, да дойде незабавно в кабинета му.

— Какво мислиш за тая работа? — кресна Мариус още преди Морган да е затворил вратата.

— За коя работа?

— За оня тип, дето го намериха мъртъв в „Ла Провансал“.

— Какво да мисля?

— Нямах ли някаква информация? Не поразпита ли хората, които работят за нас?

— Да. Като се изключат някой данни за финансирането, намерени в компютъра на Салк, няма нищо друго. А Матийо си е поиграл мъничко с тях и са негодни за употреба. Повече нищо не може да се направи. Нито пък да се измисли нещо по-добро.

— Нали не криеш нещо от мен, синчето ми?

— Нищо не крия.

— Искам да събереш сведения за новия мъжкар на Алесандра, който я следва по петите като сянка. Капитан Риготие рече, че и той бил журналист.

— Казва се Батист Кавано. Старши репортер в „Евенмон“. От опасните в своята сфера... Не оставя нищо на случайността. Официално прекарва тук отпуска си.

— Все още въздишаш по Алесандра, а, синко? Тупа ти сърчицето... Ще ти я доведе кротка и покорна... И аз си имам източници. Кавано просто е нищожно препъникамъче на пътя... Тя е имала поне дузина такива... Той ще си вдигне чуковете веднага щом разбере, че е гола като пушка... Усмихни се, Морган, усмихни се.

Мариус Гарбиани се развесели от обърканото и смаяно изражение на сина си. Бе засегнал болното му място. Той обичаше да го тормози — и за да се позабавлява, но и за да провери дали Морган притежава нужното самообладание.

* * *

В края на краищата Алесандра и Батист решиха да действат едновременно на два фронта, за да печелят време. Батист щеше да отиде в Банон при приятелката на Ян Салк, а Алесандра щеше да прекара сутринта във фабриката, за да провери внимателно всички счетоводни документи на „Ла Провансал“.

Още в девет часа Алесандра потъна в баланса, направи анализ на сделките, изчисли щетите. Традиционното ноу-хау и изключителното качество на суровините бяха отстъпили място на индустриализацията на методите за производство и химическите съставки. Един търговец на перилни препарати бе заместил прочутите и уважавани парфюмеристи. Пълно унижение. За две години Жулиен бе сринал четиридесетгодишния усилен труд на баща си. Алесандра се чувстваше отговорна за това корабкрушение. Трябваше да е повнимателна, да си идва по-често у дома, да не се доверява така сляпо на брат си. Знаеше, че за да работи с баща си, Жулиен се бе отказал от мечтата си да стане художник. Навремето бе помислила, че той не се бе борил достатъчно за мечтата си да учи в Академията за изящни изкуства, и бе решила, че вероятно не е държал чак толкова на това. Изведнъж Алесандра си даде сметка, че той просто не се бе осмелил да се разбунтува. Бе се нагърбил с ролята, която бе отредена на Реми, защото искаше да спечели сърцето на баща си. Бе разрушил онова,

което бе пречка за собствените му планове, така че бе чист пред съвестта си. Сега тя трябваше да изправи на крака „Ла Провансал“ — предприятието, създадено от Франсис Арну. Войната бе обявена. Необходима и неизбежна война. Трябваше да проучи всяко колелце от машината, а после — да демонтира всички: едно по едно. Само че още не знаеше точно откъде да започне. В съзнанието ѝ напираше един болезнен въпрос без отговор: дали Жулиен бе убил Ян Салк. И ако го бе убил — защо? Само че полицаите бяха открили в убийството ръката на професионалист. Така че нямаше как да е брат ѝ. И все пак Алесандра някак не успяваше да убеди себе си напълно. Несъмнено гневът ѝ към Жулиен я заслепяваше.

В това време Батист тъкмо бе пристигнал в Банон. Бе изключил мобилния си телефон и джипиес устройството на наетата кола. Бе нахлупил стар каскет, стоял дълго в един гардероб на „Естамине“, и бе надянал тъмни очила. Да, бе взел предпазни мерки. Някой можеше да го проследи. Тук вече го познаваха. Бяха го виждали с Алесандра, а и в двора на фабриката журналистите бяха направили доста снимки. Емили, приятелката на Ян Салк, му бе обяснила как да стигне до дома ѝ. А той бе записал всичко на лист хартия. Паркира колата до пощата и се спусна пеша към площад „Сен Жуст“. Емили живееше във висока селска къща, намираща се на тясна уличка. Той дръпна верижката на звънеца и веднага чу приглушено дрънчене. На първия етаж се отвори прозорец.

— Вие ли сте Батист?

Той кимна с глава и почака доста, преди великолепната врата от резбовано дърво да се отвори. Огледа се, за да се увери, че никой не го следи, тъй като на оживения площад „Сен Жуст“, където свършваше уличката, бе забелязал поне четири кафенета с маси отвън.

— Влезте — каза приятелката на убития журналист.

Двамата се изкачиха по каменно стълбище до площадката на първия етаж, където имаше две врати. Едната от тях бе отворена. Младата жена бе много бледа, а очите ѝ бяха зачервени. Когато ѝ се обади по телефона, Батист имаше усещането, че тя очакваше обаждането му. Влязоха в просторна стая, която очевидно служеше и

за всекидневна, и за трапезария. Там седеше една около петдесетгодишна жена, която веднага стана.

— Майка ми. Тя дотича веднага щом...

Емили не довърши. Задушаваша я ридания, които тя се опита да потисне.

— Аз съм госпожа Балтие — представи се майка ѝ. — Оставям ви сами. Не уморявайте много дъщеря ми, защото очаква дете...

И тя не можа да завърши думите, които искаше изрече. Батист чу лекото затваряне на вратата. Емили бе млада и доста слаба. Бременността ѝ едва се забелязваше. Косите ѝ бяха подстригани късо, а грамадните ѝ сини очи сякаш заемаха цялото ѝ лице.

— Не знаех как да се свържа с вас. Ян ми бе казал да ви намеря, ако му се случи нещастие.

Проявяваше смелост и правеше отчаяни усилия да не заплаче. На момента започваше да хълца. Сложи ръка на корема си, сякаш да предпази от вълнението детето, което носеше.

— За щастие ми телефонирахте. Ян бе доволен, че се е запознал с вас. Казваше, че го закриля щастлива звезда, защото най-сетне срещнал човек, на когото можел да се довери. Трябва да ви дам нещо — ето това.

При тези думи Емил и му подаде плик, в който имаше флашка.

— Преди месец той ме помоли да си отворя сейф в моята банка, за да сложа в него тази флашка. Отидох да я взема малко преди да дойдете. Мама дойде с мен, защото все още не мога да дойда на себе си. Само че, господин Кавано — продължи тя с глух глас, — стори ми се, че ме следят.

— Не сте ли съобщили на полицията за тази флашка?

— Не. Първоначално Ян ми бе казал да се обърна към тях, ако му се случи нещо, но после, след като се запозна с вас, промени мнението си и настояваше: „В никакъв случай не давай това на ченгетата, нито пък във вестника. Дай го само и единствено на Батист Кавано“. Знаете, че беше свестен човек. Съвестен. Възхищаваше ви се безкрайно.

— А знаете ли какво има вътре?

— Не. Ян не пожела да ми каже нищо, защото не искаше да ме подлага на опасност. Само че бе доста възбуден, защото бе намерил много важни документи. Каза ми, че открил истинска бомба, която

щяла да причини сериозни неприятности на няколко души, когато материалът му излезел. Не уточни кои, а и аз не го попитах.

— Не знаехте ли върху какво е работел? Познато ли ви е името „Ла Провансал“?

— Само по име. Нали знаете, че не съм от този край.

— А къде работите?

— Бях библиотекарка в Лимож, преди да срещна Ян преди четири години. Сега работя на половин ден в една книжарница в Карпантра. Не знаехме как ще се развие кариерата на Ян. Мама ще ме отведе у една братовчедка в Корез след погребението, което ще се състои утре. Пристигна семейството му. Полицаите казаха, че е по-добре да замина, да съм далеч оттук... Знаят къде да ме намерят. Ето телефонния ми номер и адреса ми.

Подаде му лист хартия, като го гледаше право в очите.

— Благодаря ви. Заради паметта на Ян и бъдещото му дете.

— Ще ви държа в течение. Може да отнеме известно време... Ако някой ви попита защо съм идвал при вас, кажете му, че съм дошъл да ви изкажа съболезнованията си от солидарност към колега, загинал по време на работа. Кажете им също, че ще ви донеса формуляри, които да попълните, за да поискате помощ от взаимоспомагателната каса на журналистите. Впрочем наистина ще се заема с този въпрос. Пазете се. Бъдете смела! Не ме изпращайте.

На връщане Батист спира няколко пъти, въпреки че нямаше търпение да разбере какво има във флашката. Все пак предпочете да поразиграва евентуалните си преследвачи и да ги накара да се издадат или поне да им покаже, че посещениято му при Емили е било просто проява на любезност. Очевидно никой не се интересуваше от него. Или поне — още не. Завърна се в „Естамине“. Алесандра бе все още във фабриката. Включи компютъра си и пъкна флашката. Документът бе защитен с парола, текстът — шифрован. След много безплодни опити Батист изпрати документа по електронната поща на един от компютърните специалисти във вестника, в който работеше. Получи следния отговор: „Това, което искаш, е доста сложно. Дай ми двадесет и четири часа“.

* * *

Под сянката на липите Алесандра преоткри един от ароматите на детството си в чая от мента, който ѝ поднесе Осин Бенмалек. Не бе забравила нищо — нито тържествения замах на ръката му, нито шуртенето на горещата течност, която той изливаше отвисоко в чашите. Осин все още живееше в Орел — селце, разположено на три километра от Солт, в красива къща, потънала в храсти олеандър с розови цветове и бугенвиллии.

— Все още ли обичаш макруд^[3]? — попита я Ясмина, докато носеше цяла пирамида сладкиши с бадеми и мед, посипани с канела и портокалови цветчета.

— О, да. Струва ми се, че не съм яла такива лакомства от пет годни.

— А вие, господин Кавано?

— Моля ви, наричайте ме Батист. За мен ще бъде удоволствие. О, разбира се, че ще опитам тези чудеса! Знаете ли, че отразявах трагедията в Тибирина през 1996 година^[4], а после отидох чак до Бискра^[5].

— Фактът, че сте изминали толкова километри в пущинака, не може да се мери с удоволствието да опитате сладкишите на Ясмина — каза през смях Осин.

— М-м-м! Все така прекрасни и неповторими... — облиза устни Алесандра.

— Да — допълни похвалата Батист. — Трябва да призная, че никога не съм вкусвал подобно нещо.

Всеки път, когато Алесандра идваше тук, възраждаше спомените от детството си, когато двамата с Жулиен се измъкваха от „Ванс“ и идваха с велосипедите си при Осин и Ясмина.

— Майка ти добре ли е? — попита Осин.

— Ами, да. Добре е. Вече не се ли виждаш с нея?

— Рядко. Откакто Жулиен реструктурира „Ла Провансал“, не знам какво да правя.

— Сготвих ти тажин^[6], който обичаш толкова много. Батист ще може да направи сравнение с други места, на които го е ял. Ей сега ще го довърша, за да можеш да го вземеш със себе си — заяви Ясмина,

която предпочете да остави мъжа си сам да се оправя с деликатната тема за „Ла Провансал“.

Тук Алесандра се чувстваше на сигурно място, защитена от опасностите, които бяха надвиснали над нея от няколко дни. В този дом семейство Бенмалек бяха пресъздали късче от родния си Алжир. Всичко в декора, ароматите, дори самият Осин, който бе облечен в джелаба^[7], напомняше за страната, която бяха напуснали, и създаваше впечатление, че човек се намира извън времето.

— Моля те, разкажи ми всичко. Каж ми какво се случи между теб и Жулиен.

Осин не отговори, а отново й наля чай и предложи на гостите да си вземат от макруда. Алесандра не посегна към чинията, а Батист си избра едно парче. Познаваше хората от Средиземноморието. Знаеше, че не трябва да ги притискаш и че е особено важно да проявиш търпение. Нищо че Осин живееше във Франция от четиридесет години, че се бе интегрирал напълно в страната и бе възприел френската култура още от дете. Все пак ориенталският характер още вземаше връх. Заради мълчанието му Алесандра почувства, че губи почва под краката, изведнъж се натъжи и разтревожи. С едно движение на ръката си Батист я успокои и направи знак да почака малко. Изяде бавно малкото парче сладкиш и отпи от великолепия чай.

Очевидно бе, че Осин водеше мъчителна вътрешна борба, чийто край щеше да настъпи скоро.

Само че всичко зависеше от начина, по който той щеше да изложи проблема. А трагедията от предишната нощ никак не улесняваше задачата му. За един миг се бе запитал дали убиецът не е Жулиен, но след кратък размисъл бе стигнал до извода, че това бе невъзможно. Аля (така той наричаше Алесандра) се обвиняваше за смъртта на баща си, а Франсоаз — за смъртта на Реми, въпреки че никоя от двете нямаше вина. Тежък товар носеха на раменете си тези жени. Да, Жулиен наистина не бе убил журналиста, но пък за сметка на това бе закопал „Ла Провансал“. Дали Аля бе в състояние да чуе истината? Той настойчиво се вгледа в нея. Черните му очи търсеха някакъв знак по лицето на младата жена, който да му подсказва какво да бъде поведението му.

— Аля, това, което имам да ти кажа, е деликатно. Не исках да те безпокоя, докато беше в Африка, защото вече бях взел решение какво

да правя. Не желяех по никой начин да предам паметта на Франсис. А и не притежавам душа на доносник. Семейството ви е вече доста изстрадало, за да предизвикам в него и братоубийствена битка. Въпреки че не изглежда така, майка ти не би понесла подобна скръб. Нямах как да спра промените във фабриката, защото господар бе Жулиен. Имах дялове в предприятието и му ги продадох. Брат ти искаше „да направи пари“, както се изразява самият той. Не му пука за работата на баща ти, за твоите усилия, а най-малко пък за репутацията на фабриката.

Осин обясни как наскоро разбрал, че изследователската дейност не интересувала Жулиен. Предложил на две опитни лаборантки да се пенсионират преждевременно, тъй като работата намалявала. Спрял поръчките за първокачествени цветя и растения, за да сключи договори с чужди фирми, чиито продукти били на по-ниско качество, но с по-ниска цена. Осин се надявал, че Алесандра ще усети какво става и ще спре падението. А щом разбрал и за идеята на Жулиен за синтетичните парфюми, за него нямало повече място в „Ла Провансал“. Впрочем фабриката вече не заслужавала името си. Така, малко по малко, Жулиен най-напред изхвърлил най-добрите съставки на парфюмите, а после продал патентите на всички козметични продукта на един от конкурентите — германец, за да се посвети изцяло на синтетичните парфюми. Осин многократно се опитал да го вразуми, но Жулиен проявил вироглавство. Така че в края на ноември Осин му връчил оставката си.

— Отказах да бъда съучастник в нещо, което смятам за светотатство. Оттогава не сме разменили и дума помежду си.

— Значи според теб с „Ла Провансал“ е свършено? — попита Алесандра едва чуто.

— Да. Дочух, че и най-големият ѝ клиент се оттеглял...

— „Вантиве“.

— Да. Именно.

— Познаваш ли тези хора?

— Не. Жулиен сключи договора сам. Каза, че ти си се подписала под него, също и майка ти. Какво можех да сторя? Постъпката ти ме учуди, но уважих волята ти.

— Изобщо не съм се подписвала. Под нищо. Жулиен никога не ми е споменавал за „Вантиве“. Разбрах за съществуването му вчера

следобед.

Осин имаше нужда от време, за да смели новината. Последва дълго мълчание.

— Искаш да кажеш, че е подправил подписа ти?

— Да.

— Винаги съм знаел, че Жулиен е лош управител и че работи за бърза печалба, без да се обременява с дългосрочни планове, но не допусках, че е станал и мошеник...

Осин замълча. Дали Жулиен би убил журналиста, ако е разбрал, че той е разкрил как стоят нещата? Безмълвна, но свирепа борба противопоставяше един на друг Жулиен и Аля, и то — от дълго време. Безспорно Жулиен е имал съображения, които са го подтиквали да се държи по този начин и да стигне чак дотам, че да подправи подписа на сестра си и да разруши предприятието.

— Какво мислиш да правиш сега?

— Признавам, че... Кажете ми впрочем, нещата, които произвеждам в Африка... къде... къде отиват те... след като патентите са продадени?

— Директно при германската фирма, която ги продава от свое име и със своята марка.

— Ама той е луд! Съсипал ме е напълно — извика Алесандра. — Ама че боклук! Извини ме, Осин.

— И аз мисля така. А сега, след като не си подписала никакви документи, нещата трябва да се разглеждат по съвсем различен начин. Ще ме извините ли за момент? Веднага се връщам.

Осин изчезна в къщата. Батист мълчеше и се питаше дали Алесандра ще издържи на тези емоции. Тя бе лишена от притежанията си, предадена, опозорена. Осин се появи отново. Носеше квадратна кутия, която постави на ниската масичка. Донесе прясно запарен чай и го разсипа по чашите със същия тържествен ритуал.

— Положението не е чак толкова отчайващо и безизходно — подхвърли той на Алесандра.

— Ти си оптимист...

— О, не, разсъждавам съвсем трезво... и виждам нещата ясно. Познавам те, моя малка Аля. Ти винаги си била смела. И аз няма да те оставя да се удавиш само защото брат ти си е изгубил ума.

— Имаш някакво чудотворно решение ли?

— Не. Нямам чудотворно решение, но все пак имам ето това. То ми отне дълги години работа.

Осин посочи кутията. Бе работил с Франсис Арну по една формула с цел създаване на нова козметична серия биопродукти, за да отговори на нарастващото търсене на подобни стоки на пазара. Канели се да пуснат мостри, когато се случил инцидентът с Франсис Арну. Трябвала им още година работа, за да стигнат до крайния резултат. Осин притежавал мъничка лаборатория в една пристройка към къщата. Той усъвършенствал формулата и след смъртта на приятеля си продължил там проучванията. Така постепенно изобретил цяла серия продукти за грижа за кожата, чиито формули били записани върху осемте диска в кутията.

— Патентите са на мое име. Ще ги прехвърля на твое, когато пожелаеш.

— Но аз нямам правото да...

— Така или иначе, ти имаш нужда от мен, за да ги използваш. Знаеш добре, че между производството на прототипите и излизането на пазара на кутийките с крем минава период от време, който не може да се съкрати. Не говоря за финансирането. Щом казвам, че ти ги давам, значи ти ги давам. Така изплащам един дълг, който е въпрос на чест — моят дълг към баща ти и майка ти. Не е нужно да знаеш какъв е той. Приеми, каквото ти давам. А сега съм готов да отговоря на всички въпроси, които касаят оздравителния процес на „Ла Провансал“.

Алесандра се хвърли в прегръдките на Осин. Бе спасена. Също и „Ла Провансал“. Не знаеше още точно какво ще прави, но проблемът вече бе чисто технически, организационен. Изискваше търпение и решителност. Очите на Алесандра и Осин бяха пълни със сълзи. Животът щеше да продължи. Алесандра бе разтърсена до дъното на душата си, разнежена от предаността на Осин към баща ѝ. Даваше си сметка колко силно е било приятелството между двамата мъже толкова години наред, а също и че това приятелство години след смъртта на баща ѝ бе още живо.

Ясмина стоеше до вратата. Тя бе следила разговора. Лицето ѝ сияеше. Приблужи се към Батист и хвана ръцете му.

— Ще ѝ помогнете, нали? Не е заслужила онова, което ѝ се случва. Ще я закриляте и пазите, виждам го по очите ви. Познавам я,

откакто се е родила. Има чиста душа и голямо сърце. Съпругът ми я нарича Аля, а това значи „върховна“, „благородна“. Тя ще измъкне предприятието от тинята, в която го потопи брат ѝ. Но не трябва да му се сърдим. Вината не е негова. Откакто умря Реми, той е нещастен. В течение сте, нали? Сключи несполучлив брак, разведе се. Сам е и е самотен. Баща му невинаги се отнасяше особено мило към него. Не му позволи да следва пътя си. А що се отнася до Франсоаз, траурът по детето ѝ бе много тежък. На Жулиен му липсваше обич. Той не притежава силния характер на сестра си. Подхлъзна се, но дано Бог му прости.

* * *

Жустин бе върнала парите, които взе назаем от Клемантин, а останалите подели с Манюел. Не разбираше защо приятелят ѝ оставаше мрачен дори и при вида на седемте хиляди евро, разстлани върху масата, които той не докосваше.

— Не ги ли искаш? — попита го леко обезпокоената Жустин.

— Не знам — смотолеви Манюел през зъби.

— Как така не знаеш?

— Какво ще правиш с тези хартийки?

— Този въпрос засяга мен. Какво ти е? В края на краищата всичко мина гладко...

— Като изключим, че тази сутрин намериха труп във фабриката на баща ти.

— Ти ли го уби?

— Очевидно не.

— Тогава на нас какво ни пука? Да му мисли баща ми.

Манюел прояви предпазливост и не каза на Жустин какво с научил за събитията през изминалата нощ. Не ѝ каза и че е направил ксерокопия на „хартийките“, преди да ѝ ги даде. Тя не знаеше също, че той я бе съблазнил по заповед на Морган Гарбиани, който му плащаше. Манюел не се бе постарал да открие какви са мотивите на Морган. Просто му се подчиняваше и чрез Жустин трябваше да разбере колкото може повече неща за Жулиен Арну. А тя му бе поднесла информацията на тепсия. В прословутата нощ Манюел бе разпознал поршето на

Стефано Алтари, едно от „момчетата за всичко“ на Морган, и така бе направил връзка с убийството на Салк, а най-неприятното бе, че бащата на Жустин пък бе забелязал неговия нисан. Не виждаше как ще обясни случилото се на Морган. А това означаваше, че трябва да реши проблема бързо, с други думи — да отиде в Марсилия и да си намери друга кола, колкото се може по-незабележима.

— Тръгвам веднага и ще се върна след два дни. Нали ще си послушна, бебчо?

— Ама как така тръгваш? Ще дойда с теб — примили му се Жустин.

— И дума да не става. Ще внимаваш, нали?

Манюел не искаше да поеме риска и да се подложи на картечен обстрел от въпроси, на които нямаше как да отговори. А и в никакъв случай не можеше да си позволи да предизвика подозрения у Жустин. Знаеше един безпогрешен начин да я укроти.

— Ела — каза ѝ той и я прегърна.

Когато я гледаше така, Жустин не можеше да му устои. Тя се бе прирастила към тялото на Манюел, както други се прирастват към дрогата.

---

[1] Замъкът „Багател“ е построен през 1777 г. в Булонския лес за граф Д'Артоа, брат на Луи XVI — тогава дофин. Графът го построява заради бас с Мария Антоанета. На строежа работят 900 работници и замъкът струва 1 милион ливри. Днес замъкът е собственост на Парижката община и е исторически паметник. — Б.пр. ↑

[2] Улица „Канбиер“, успоредна на пристанището, е едно от най-красивите места в Марсилия. Гарбиани иска да подчертае превъзходството на сина си, защото на „Канбиер“ се продава риба, а в Ситито са големите фирми. — Б.пр. ↑

[3] Леко сиропиран сладкиш с мед. — Б.пр. ↑

[4] През март 1996 г. група крайни ислямисти убиват седем монаси цистерцианци в манастира „Нотър Дам дьо л'Атлас“ в Тибилин. — Б.пр. ↑

[5] Град и област в Алжир на 400 км от столицата, най-големият производител на фурми. — Б.пр. ↑

[6] Традиционно берберско ястие. Името му идва от керамичния съд с дълга дръжка, в който се приготвя. Обикновено то съдържа пиле,

риба или зеленчуци. — Б.пр. ↑

[7] Национална дреха на народите от Северна Африка, представляваща дълга бяла роба с качулка и широки ръкави. Понякога включва и различни по форма фесове. Днес е много популярна във висшата мода. — Б.пр. ↑

8.

Както всяка сутрин, Алис бе приготвила резюме на материалите в пресата. Тя постави вестниците с отбелязаните статии върху бюрото на Жулиен. Той ѝ благодари едва чуто, без да откъсва поглед от монитора на компютъра си. Бе поставила най-отгоре „Еко дю Миди“, където на първа страница се мъдреше голямо заглавие: „Разследването за убийството на Ян Салк тъпче на едно място“. Жулиен разтвори веднага вестника. Статията не бе подписана и в нея се описваше онова, което той вече знаеше. Наблягаше се обаче на връзката между „Ла Провансал“ — имаха предвид статията за Алесандра, която Салк се канел да публикува — и откритото тяло на журналиста в резервоара с портокалово масло на фабриката. Споменаваше се също, че било жалко, дето директорът на фабриката Жулиен Арну отказал да отговори на въпросите на журналистите.

Той удари с юмрук по бюрото. В края на краищата това си беше негово право. А и съвсем правилна постъпка, след като нямаше обвинения срещу него. Не, наистина, сестра му притежаваше дарбата да предизвиква катастрофи. Може би трябваше да се консултира с адвокат. Вътрешният телефон звънна.

— Сестра ви е тук — съобщи му Алис.

— Кажете ѝ, че ще се срещна с нея по-късно. Зает съм — отвърна Жулиен и яростно тресна слушалката.

На вратата се почука леко и преди той да успее да каже каквото и да било, тя се отвори и затвори. Алесандра седна срещу него. Реакцията ѝ не го изненада. Сестра му имаше буен нрав и умееше да се изправя лице в лице с трудностите. Но той никога не бе треперил от страх пред нея, както трепереше пред баща си.

— Виж какво, с цялата тази каша нямам време да говоря с теб.

— Не ми пука. И понеже от два дни не мога да те видя, а и не отговаряш на съобщенията ми, прегледах сметките — най-напред с господин Локар, а после — сама.

„Алекс е единственият мъж в семейството“ — кънтеше в главата на Жулиен гласът на баща му. А в същия този ден той бе наранен още повече, защото сестра му не бе казала нищо в негова защита. Само че сега той бе мъжът. Благодарение на него фабриката се развиваше в ново направление и тя нямаше право да негодува.

— Има неща, които не успях да разбера.

— Това не е характерно за теб — каза иронично Жулиен.

— Съкратил си значително персонала. За по-малко от година вместо седемдесет и четири служители при нас работят едва петдесет и трима. Защо не ме уведоми?

— Персоналът ни бе твърде многоброен за нуждите на предприятието. А това се отразяваше на развитието ни. Да, намалих разходите и благодарение на тази стратегия оборотът ни остана стабилен. Видяла си това, нали?

— Съкратил си седем работни места в изследователската лаборатория. Защо Осин е подал оставка?

— За какво, по дяволите, да държа цял изследователски екип, след като вече имаме формулите и един-единствен химик е напълно достатъчен, за да ги приложи в производството?

— И кой е този щастлив избраник, оцелял след корабкрушението?

— Валантен Бешар.

— Та той се дипломира преди година и половина. Даваш шанс на младите и това те прави щастлив. Само че върху гърба му ляга огромна и може би непосилна отговорност. Не смяташ ли, че липсата му на опит...

Алесандра запази спокойствие, въпреки че ѝ се прииска да удари плесница на Жулиен, както се постъпва с непослушно дете. Вместо това му разказа една част от разговора си с Осин. Сподели с него и недоумението си защо една просперираща фабрика за козметични продукти с международна репутация е станала подизпълнител на някакъв търговец.

— Е, и какво от това! В предприятието влизат пари! — подхвърли Жулиен и я изгледа злобно. — Лесно ти е да критикуваш решенията, които съм взел. Доволна си, че можеш да продължиш забавленията си в Африка, докато аз трябва да управлявам персонала, да търся доставчици, да се справям с поръчките, които трябва да се

платят в срок от три месеца и които изпразват касата. Оппростих начина на работа. Това е всичко.

Направо ѝ затваряше устата. А и нима можеше да му се сърди, че е инвестирал във верига за сушене на суровини, която заместваше осем работници? А и кой би могъл да го упрекне, че се е освободил от дребните местни производители на цветя или естествени масла, когато международната конкуренция предлагаше неограничени възможности на необорими цени... Пък и това не е било направено без сблъсъци. Налагало му се е да се бори с представителите на двата синдиката, да убеждава bankerите да му дадат кредити и да търси нови пазари. Бе работил по четиринадесет часа на ден без почивка. Бе зарязал личния си живот, за да се посвети на „Ла Провансал“, а наградата му бе развод и дъщеря с неконтролируемо поведение. Жулиен бе станал от креслото си и от известно време крачеше насам-натам из кабинета си.

— Изплюй камъчето, Алесандра!

— И си положил всички тези усилия, за да продадеш „Ла Провансал“ най-напред на търговеца Вантине, а после на Гарбиани — местния крал на боклукчиите? А като си подправил подписа ми...

Жулиен рязко спря разходката си из стаята. Последва дълго мълчание. Братът и сестрата се гледаха предизвикателно. Звънна телефонът. Жулиен не помръдна. Алесандра вдигна слушалката.

— Никой да не ни безпокои до нова заповед, Алис — каза тя. — По никакъв повод. Благодаря.

Мълчанието стана мъчително, атмосферата в кабинета бе натезжала от напрежение. Като че ли нямаше и глътка въздух. Алесандра чакаше брат ѝ да набере смелост и да обясни поведението си. Знаеше, че ще рухне. Усещаше, че е на ръба на нервна криза. Тя вече се съмняваше, че е невинен по отношение на престъплението с Ян Салк, и считаше, че е способен на всичко. Братската връзка, която ги свързваше, бе скъсана. Така че Алесандра щеше да бъде неумолима. Тя седеше неподвижно, потънала в удобното кресло и в дълбоко мълчание, а Жулиен се бе опрял на стената. Времето бе спряло. Никой не би могъл да каже колко минути бяха стояли така, сковани от омраза един към друг. Ненавистта на Жулиен растеше заради презрителния израз върху лицето на Алесандра. Не чуха, че няколко пъти се почука на вратата.

— Извинете ме — каза накрая Алис, като показа глава през откритата врата, — но капитан Риготие иска незабавно да се срещне с господин Арну.

— Не ми пука какво иска капитан Риготие — изрева Жулиен.

Капитанът стоеше зад Алис, която се отдръпна, за да го пусне в кабинета. На Алесандра ѝ се стори, че се държи по-официално и дистанцирано с нея в сравнение с предишната вечер.

— Опитах се многократно да се свържа с вас по телефона, господин Арну. Вашата секретарка ми отговаряше всеки път, че не желаете да ви безпокоят. Ще направим обиск.

— Защо? — попита арогантно Жулиен.

— Трябва да установим естеството на продуктите, които използвате във фабриката, господин Арну. Екипът ни вече работи във всички сгради. Също така бих искал да проверя фактурите на вашите доставчици.

— Имате ли нужда от мен, капитане? — попита Алесандра.

— За момента не. Но е желателно да не напускате областта.

Така. Значи съмненията ѝ по отношение вината на Жулиен за смъртта на Салк бяха основателни. Брат ѝ бе превъртял.

Реши да се върне в „Естамине“. Денят ѝ бе започнал рано. В десет часа тя и Батист бяха на погребението на Салк в ритуалната сграда на гробището в Бано. Тялото му щяха да погребат в Лион, където бе роден. Жулиен не благоволеше да присъства на церемонията, но там бяха Жан Перо и всички от редакцията на „Еко дю Миди“, семейството му, Виктоар дьо Монтобан, Мариус Гарбиани, семейство Мартело, представител на областта Алу, както и капитан Риготие и двама полицаи.

Краткият сблъсък с Жулиен я бе изтощил. Бързаше да види Батист, да намери утеха в прегръдките му, да не мисли за нищо, да бъде само с него — телом и духом. Когато пристигна в „Естамине“, той седеше на терасата и бе отворил лаптопа си. Бе потънал в мислите си и за известно време тя можеше да го наблюдава, без той да я забележи. Неочаквано приятелят ѝ скочи като луд и тупна с крак по земята, вдигайки прах и изпращайки купчинка чакъл към перилата.

— Ама че мръсотия! — извика той.

— Сам ли си говориш вече? — възкликна с недоумение Алесандра.

— Отдавна ли си тук?

— Току-що идвам. Чух гласа ти и реших, че има още някой. Нещата като че ли не се развиват особено добре...

— Както и при теб, ако съдя по изражението на лицето ти. Какво става с Жулиен?

— Ще ти разкажа всичко. Само че сега имам нужда от нещо отпускане.

— Веднага.

Батист донесе бутилка шампанско и две високи чаши. Имаше угрижен вид въпреки присъствието на Алесандра. Тя му разправи за срещата си с Жулиен, за обиска на полицията във фабриката, за подозренията си, че брат ѝ е замесен в убийството на Ян Салк. Батист я слушаше, без да я прекъсва. Следеше внимателно какво му казва, но очевидно на моменти мислите му бяха другаде. Алесандра бе обзета от паника. Злокобните събития и безотговорното поведение на семейството ѝ нямаше ли да отдалечат Батист от нея? Щеше ли да го загуби? Срамуваше се, че го принуждава да преживее цялата тази история...

— Няма никаква надежда, че ще престанат — каза тя на висок глас, но говореше на себе си.

— Какво няма да престане?

— Катастрофите. Нямам никакво намерение да те забърквам повече в събитията. Ще те разбере, ако си отидеш и ме оставиш да се оправям сама. Сигурно си мислиш, че съм момиче, което създава само неприятности.

— Защо ми говориш по този начин? Обичам те, това не е ли най-важното?!

— Видях как се разгневи, когато се прибрах, и помислих, че гневът ти е насочен срещу мен или по-скоро срещу всичко, което те карам да изживяваш.

— Така е — призна Батист.

Алесандра усети, че ѝ се завива свят. А Батист стоеше неподвижен, с ръце, пъхнати в джобовете на ленения му панталон.

— Имала си тежка сутрин, но се налага да чуеш още една ужасия.

Дъхът на Алесандра спря.

— Не исках да ти казвам нищо, но това, което сподели с мен за Жулиен, ми дава основание да не крия от теб онова, което знам.

Алесандра усети по гърба си ледени тръпки. Не бе необходимо да чува останалото. За пореден път съдбата нанасяше удара си.

— Моят приятел Фабиен разшифрова съдържанието на флашката на Ян. Говорих с Перо, като му казах, че съм се добрал до сведения и ще му ги изпратя, за да ги разшифрова екипът му програмисти, защото тук не разполагам с нищо... Фабиен вече ми бе направил копие от файловете и в тях кодираните данни бяха само петнадесет процента. Най-смешното е, че току-що получих съобщение от Перо по електронната поща, с което ми изпраща транскрипция на документите, но без кодираните данни. Перо ме лъже. Така или иначе, Салк е открил, че Вантиве има дялове в „Еко дю Миди“... Схващаш ли кашата? Правилно си забелязала, че съм бесен. Това е причината.

— Значи няма да ме изоставиш?

— Бълнуваш ли?

За миг ушите ѝ забучаха. Затрепери от главата до петите.

— Прости ми. Помислих си, че ме напускаш.

Батист пламенно прегърна Алесандра и ѝ подаде чаша шампанско, което тя изпи на един дъх. Намери сили да му се усмихне, за да му се извини за проявената от нея моментна слабост.

— А, вече си по-добре. Лицето ти доби цвят. Изплаши ме. Не е моментът да бием отбой. Предстои ни да изменим дълъг път заедно. Мислех, че съм на почивка, но ето че затънах до гуша в работа.

— Полицаите претърсват завода.

— На какво основание?

— Проверка на суровините, използвани от „Ла Провансал“. Очевидно се целят в Жулиен. И аз трябва да съм на разположение и да стоя в ъгъла.

— Странно! Историята е по-завързана, отколкото смятах...

Батист ѝ обясни, че Ян Салк е направил доста сериозно разследване върху дейността в холдинга на Гарбиани — баща и син. Морган бил създал група филиали — офшорни фирми, които служели за пране на пари. Държал е всички активи в международни сметки. Поради сложността на финансовите му шашми, баща му е контролирал само сметките във Франция. Чрез Вантиве семейство

Гарбиани са искали да се докопат до „Ла Провансал“. Майката на Алесандра бе казала истината: Жулиен е преговарял с врага.

— Но в това няма никаква логика. Нито пък има смисъл. Гарбиани няма нужда от нас. Той си поделя областта РАСА^[1] с Виктоар дьо Монтобан. Ние не можем да съперничим на никого от тях двамата.

— Точно това не мога да си обясня — отвърна Батист. — Защо на прицел сте вие? За отмъщение ли става дума...

— Знам, че баща ми и Гарбиани никак не се обичаха. Старателно се избягваха. И все пак той дойде на погребението на татко. Той е парвеню, така че сбъдването на мечтата му да се извиси от средите, които събират боклука, в света на парфюмите си е направо триумф. Възползвал се е от слабия характер на Жулиен. Само че нямаше да получи „Ла Провансал“.

В това време пристигна Розлин и веднага започна да сваля от колата чанти и кошници.

— Пазарувах. Ама че работа! Цъфнаха разни журналисти и досаждат на майка ви. Тя вече не смее да си покаже носа навън. Рекох си, че и тук сигурно е същото, та ви донесох продукти.

— Благодаря, Розлин. А много ли са журналистите?

— Ами десетина, може би и повече. Разправят, че фабриката „Ла Провансал“ замърсила реката до Гренобъл, ако съм разбрала добре. Госпожа Франсоаз каза да наминете при нея следобед. Да ви приготвя ли нещо за ядене?

— Само затопли тажина на Ясмина. Чудесно ще му подхожда една салата. Благодаря, Розлин.

Прислужницата се запъти към кухнята, мъкнейки продуктите.

— Каква е тази история със замърсяването на околната среда?

— Най-добре е да чуем новините! — предложи Батист.

По нито един от каналите не споменаха за екологичен проблем. Нямаше нито ред по тази тема във вестниците, които Батист бе купил, както правеше всяка сутрин. Досетиха се, че слуховете вече вършеха пъкленото си дело.

Нито Алесандра, нито Батист оцениха прекрасния тажин на Ясмина. Батист заради поведението на Перо, което го караше да мисли, че положението на Алесандра бе много по-сериозно, отколкото бе мислил първоначално. А Алесандра се мъчеше да убеди самата себе

си, че „Ла Провансал“ няма нищо общо със замърсяването на реката, защото не използва нито една съставка, която би го причинила, но я гризяха известни съмнения. Маска на спокойствие и ведро излъчване — ето какво ѝ бе необходимо, за да се срещне отново с брат си в присъствието на майка им. Бе решила да откупи дяловете на Франсоаз Арну и по този начин да стане мажоритарен собственик. Така щеше да осуети предприетата от Жулиен продажба. Алесандра имаше една-единствена цел — да спаси предприятието на баща си и собственото си бъдеще.

Когато пристигнаха във „Ванс“, трима журналисти буквално бяха залепени за желязната врата, която бе заключена вследствие на безкрайните им набези. Един от тях позна Батист и веднага се възползва от случая да научи нещо, докато Алесандра влизаше в имението и се канеше да подкара колата по алеята с кипарисите.

— Обвинението на Жулиен Арну в убийството на Салк е неизбежно. Какво мисли по този въпрос Алесандра Арну?

— Малко бързате, момчета! Искате ли да съобщите първи някоя сензация, нали? — каза през смях Батист.

— Ами обискът във фабриката?

— Питайте полицаите. Те знаят повече от нас — отговори Батист, докато затваряше вратата.

Алесандра бе пребледняла. Преглъщаше трудно.

— Не бъди груба с тях. И те се борят за хляба...

Пред къщата бе спряла полицейска кола, а на волана седеше полицай. Алесандра закара колата до гаража, угаси мотора и зачака. Краката ѝ се огъваха от напрежение и умора. Батист обиколи колата, за да ѝ отвори вратата и да ѝ помогне да слезе.

В големия салон Франсоаз Арну, Жулиен и капитан Риготие разговаряха оживено. Чертите на лицето на Жулиен бяха изопнати. Той хвърли предизвикателен поглед към сестра си.

— За момента обискът не даде никакви резултати. Не намерихме никаква следа от повърхностно активни вещества, нито една подозрителна фактура, нито една съставка, нищо, което да ни даде

основание да твърдим, че забраненият продукт е излязъл от „Ла Провансал“. Проверката на варелите ни насочи към вас, тъй като под маскировката се вижда логото на „Ла Провансал“. С извозването на вашите отпадъци се занимава специализирана фирма, така че е съвсем нормално да не знаете какво става, след като те бъдат изнесени оттук. Въпреки това, господин Арну, ви моля да бъдете на наше разположение, докато лабораторията ни предостави окончателните резултати. Обикновено това става до четиридесет и два часа.

— Ще ви изпратя — каза Франсоаз Арну. — Благодаря ви, че сте си направили труда да дойдете дотук...

Настана отчайващо мълчание. Алесандра не бе в състояние да каже нито дума. А Жулиен бе решил да си мълчи, докато настъпи моментът да взриви бомбата си. Когато се върна в салона, майка им осъзна, че досегашното относително спогаждане между брата и сестрата бе отстъпило място на истинска омраза. Една муха кръжеше около букет чайни рози. Подканващият поглед, който й хвърли Батист, подежда на Франсоаз като балсам. Тя имаше съюзник в неравната битка между децата ѝ и този съюзник вече бе определил кой от двамата е губещият.

— Чакам обяснения — не същите, които чух с посредничеството на полицията. Жулиен, обясни ми историята с Вантиве и Гарбиани. Алесандра, какво смяташ да правиш сега, когато семейството е заплашено от позор? Пак ли ще заминеш за Африка, за да си живееш своя живот?

Жулиен направи знак, че предоставя думата на Алесандра. Батист бе удивен от пламъчето, изразяващо злобно ликуване, което забеляза в погледа му. При това положение той се отказа от първоначалното си намерение да насърчи младата жена да говори първа. Възцари се ново мълчание. Съдейки по мълчанието на двете си деца, Франсоаз Арну си даде ясна сметка колко голямо е поражението за семейството. Упрекваше се за куп неща, но нали все пак им бе гласувала доверие, като беше оставила в техни ръце управлението на фабриката! Не се бе месила в делата на предприятието и докато съпругът ѝ бе жив. В този момент чувстваше Батист много по-близък от сина си и дъщеря си. Тя се обърна мълком към него, молейки го за помощ, но повикът ѝ бе безполезен, тъй като Алесандра неочаквано стана от мястото си и уби мухата с обувката си, която бе събула.

Движенията ѝ бяха толкова неочаквани, бързи и премерени, че към леденото мълчание се прибави и смайване. Жулиен потъна още по-дълбоко в креслото, а Алесандра седна отново на мястото си. После хвърли поглед към майка си. Франсоаз приличаше на подплашена от лая на кучетата сърна. Стана ѝ жал за нея. А и всичко, на което подлагаше Батист, ѝ се стори нечовешко. Ето защо взе думата първа.

— Ще ти отговоря, мамо. Но най-напред бих искала да уточня дали Жулиен е съгласен семейният съвет да се състои в присъствието на Батист?

Жулиен махна отчаяно с ръка и така изрази безразличието си.

— Прегледах счетоводните документи. Не подробно, но събрах достатъчно информация, за да съм наясно в какво положение се намира „Ла Провансал“. Жулиен е избрал метод на работа, който напълно противоречи на стила на баща ни. Фабриката вече не произвежда нищо истинско, а използва синтетични продукти. Около една трета от персонала е освободен. Осин Бенмалек е подал оставка и на практика изследователската лаборатория вече не съществува. Според счетоводния баланс финансите ни са наред. Поддържаеме равновесие. Но въпреки това открих, че Жулиен ми е изпратил подправени счетоводни сметки в Буркина Фасо, за да не разбере за промените, които е направил. Освен това е подправил подписа ми, за да направи Вантине съдружник на „Ла Провансал“. А ти, мамо, на практика си съучастница, тъй като подписът ти стои под всички документи. Утре ще се срещна с адвокат, за да разбере какво трябва да се направи.

— Но... аз изобщо не бях в течение възкликна Франсоаз.

— Искаш да кажеш, че не си си дала труда да прочетеш документите, които Жулиен ти и давал да подписваш?

— Не. Така постъпвах и докато баща ви бе жив.

— Значи смяташ, че не носиш отговорност?

— Не, не смятам, че не нося отговорност, а просто се чувствам предадена, и то от собствения си син.

Жулиен не помръдваше и бе напълно безразличен към истинската мъка на майка си. Дори сякаш се радваше на създаването се положение.

— Реших да поема отново ръководството на „Ла Провансал“. Няма да губя и миг. Мамо, умолявам те да ми преотстъпиш акциите си.

Така ще стана мажоритарен собственик. Ще откупя акциите на Вантиве. А що се отнася до Гарбиани, той може да върви по дяволите.

— Ама какво общо има Гарбиани с цялата тази работа? — попита Франсоаз.

— Чрез маневрата с Вантиве щеше да сложи ръка върху „Ла Провансал“, и то — с благословията на сина ти.

— Жулиен, кажи нещо! Гарбиани... Това е невъзможно. Това означава, че оскверняваш паметта на баща ти! — извика почервенялата от гняв Франсоаз.

— Невинаги си мислила така! — заяви спокойно Жулиен.

— Какви ги приказваш?!

Жулиен извади от куфарчето си малкия пакет писма, завързани с розова панделка. Франсоаз пребледня. А синът ѝ разгърна първото и започна да чете...

— *Скъпа моя Франсоаз, чакам с нетърпение четвъртък, за да те прегърна...*

— Млъкни и ми дай веднага това! — изкрещя тя.

Франсоаз бе скочила на крака. Опита се да изтръгне писмата от ръцете на сина си. Той ловко ги отдръпна, като ѝ се подиграваше в лицето.

— Почакай. Скъпата ми сестричка не знае кой е написал тези любовни послания. А, смаяна си, нали, сестричке?! Е, в такъв случай, кой е започнал с предателствата?

— Къде ги намери? — проплака умолително Франсоаз.

Жулиен не ѝ отговори. Сложи писмата в куфарчето си, стана и излезе. На стълбите срещна дъщеря си и Матис Гранже. Смутен, младежът го поздрави. Жустин не обърна никакво внимание на баща си, който ѝ отговори със същото и просто я подмина. Бе спечелил първия рунд срещу майка си и сестра си. Но оставаше опасността да открият повърхностно активните вещества. А и възможно най-бързо трябваше да намери откраднатите документи. Парите малко го интересуваха. Още по-малко го интересуваше фактът, че Алесандра поемаше отново юздите на предприятието. А изчезналите документи безапелационно разкриваха отговорността му за замърсяването на река Грес.

Влезе в стаята си и завъртя два пъти ключа. Разполагаше с три дни, преди лабораторията да изпрати анализите, които щяха да

разкрийт наличието на тези проклети повърхностно активни вещества във фабриката. Кражбата на документите и убийството бяха свързани. Трима души знаеха, че предприятието използва такива съставки: Осин Бенмалек, Валантен Бешар и Антонио Медейрос. Нито един от тримата обаче не знаеше за скривалището. Бенмалек, може би. Той бе приятел на баща му цели четиридесет години. Но дали би откраднал тези документи, за да си отмъсти? След като той напусна фабриката, Жулиен бе сменил бравата на вратата на кабинета си.

Приближи се до прозореца. Забеляза Жустин в прегръдките на Матис под короните на чинарите. Нов флирт. Не бе видял отново нисана, въпреки че го бе търсил в Солт и околностите предишната вечер и част от нощта. Несъмнено дъщеря му бе скъсала с другия младеж, след като се бе запознала със сина на аптекаря. Тази идилия го успокои. Да, Жустин го вбесяваше, защото ежедневно физически му напомняше за бившата му съпруга, но пък по същата причина винаги бе склонен да ѝ намира извинения. Не бе познала майчина любов, както и той не бе познал любовта на своята майка. Франсоаз Арну не можеше повече да се прави на светица — нито като майка, нито като безутешна вдовица. Бе имала любовник и се бе оставила на течението, бе сложила рога на Франсис, който впрочем е знаел, че му изневерява. Това обясняваше поведението на баща му към майка му, честите му гневни избухвания, рязкото държание и грубостта — все постъпки, които шокираха Жулиен като дете и юноша.

Видя, че Жустин се връща сама и че влиза в къщата. Той отвори вратата на стаята си, остави я открената и зачака, скрит зад нея. Дъщеря му замечтано се качи по стълбата. Като минаваше покрай стаята на баща си, се спря за миг, поколеба се, но все пак влезе вътре. Жулиен видя как тя рови из джобовете на окаченото му върху един стол сако, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Тогава той затвори вратата, зад която се бе скрил, и се приближи до нея.

— Можеш ли да ми кажеш какво правиш?

— Нищо — отвърна тя и вдигна рамене.

Поиска да излезе навън, но Жулиен ѝ препречи пътя.

— Канеше се да преровиш джобовете ми.

— Е, и?

— А какво друго вече си взела по този начин?

Жустин упорито мълчеше.

— Ще е по-добре да ми кажеш, защото иначе...

— Иначе какво? — подхвърли му Жустин. — Журналистите разправят, че си убил Салк, че си замърсил реката и че ще те арестуват.

— Това не е вярно. Изобщо не е вярно — защити се той.

— За Салк — не знам, но имаш някаква вина. А за замърсяването на реката имам доказателства.

Тя го предизвикваше и Жулиен не можа да издържи погледа ѝ.

— Ти си просто един нещастник.

Жустин тръгна към вратата. Този път баща ѝ я пусна да мине, но ѝ каза:

— Почакай.

— Какво искаш?

— Какви доказателства имаш?

— Не съм казала нищо.

— Слушай, ти... заедно с твоя приятел, оня, дето кара нисана...

Мога да се закълна, че той не е чист като сълза.

— Шпионираш ли ме?

— Значи ти си ме обрала. Така или иначе, в положението, в което се намирам, мога да издам приятеля ти. Мисля, че това ще заинтригува доста полицаите.

— Не си способен да го направиш!

— Нямам какво да губя.

Жустин се поколеба. Досега не бе виждала подобен решителен блясък в очите на баща си. Бе застанал пред нея смъртноблед, със стиснати зъби. Очите му искряха странно. Толкова го презираше. Би могла да го постави на колене. Чувстваше се много силна.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко. Ти ли взе ключовете от кабинета ми?

— Да.

— Знаеш за съществуването на скривалището?

— Да.

— Откъде?

— От дядо.

— Подиграваш ли ми се?

— Мисли каквото искаш.

Жустин се приготви да си върви.

— Добре. От дядо ти. По-нататък?

— Няма по-нататък.

— Чакам.

— Вече нямам желание да говоря.

Жулиен взе мобилния си телефон. Избра някакъв номер от списъка си с контакти.

— Какво правиш? — попита Жустин.

— Открих номера на бричката на твоя приятел и ще го издам на ченгетата.

— Дядо ми показва скривалището. Бях на девет години. Каза ми, че слагал там всичките си тайни и когато порасна, съм можела да крия там и моите. Веднъж те чаках в кабинета ти, точно след развода, и реших да проверя дали и ти слагаш разни неща в него. Само че скривалището беше празно. После от време на време ходех да проверявам, докато един ден открих там куп документи.

— Ами ключовете от кабинета ми?

— Видях ги един ден в кутията ти за бои и ги свих.

— Приятелят ти ли извърши обира?

— Не.

— Кой тогава?

— Аз. Един баща не може да внесе жалба в полицията срещу дъщеря си.

Излезе от стаята тържествуваща. На Жулиен изведнъж му се стори, че ще повърне. Жустин щеше да продължи да го шантажира. Очевидно тя бе откраднала и парите. Щеше да се разрови из вещите и дрехите ѝ. Дъщеря му нямаше и най-малката представа какви можеха да бъдат последиците от постъпката ѝ. Целта ѝ бе да му отрови живота и бе успяла. Сега знаеше, че документите бяха в нейните ръце. Налагаше се да играе хитро, за да си ги вземе обратно.

* * *

Нощта бе паднала над планината Люберон. В най-високата част на Мон Ванту, на туристическия паркинг, който в този късен час бе пуст, Жан Перо чакаше някого, седнал зад волана на колата си. Ако Батист Кавано не следеше всяко негово действие — нещо, в което все пак не бе напълно сигурен, — Перо можеше да предотврати

заплитането на обстоятелствата, които щяха неизбежно да доведат до края на вестника.

Сноп светлина сякаш преме част от пътя. Приближаваше се някаква кола. Фаровете на черна лимузина осветиха паркинга. Луксозната кола спря до пежото на Жан Перо. Прозорецът на задната врата се отвори безшумно и отвътре се показа някаква ръка.

— Ето това, за което ви говорих — каза Перо и подаде плик.

Колата тръгна така бързо, както бе дошла, а Перо остана на мястото си с вид на посрамено малко момче, хванато да прави бели. Току-що бе предал документите от флашката, която му бе дал Кавано.

---

[1] Абревиатура за Прованс-Алп-Кот д'Азюр. — Б.пр. ↑

9.

Мистралът се бе надигнал още призори и буквално бе измил небето, по което не бе останало и пухче от облак. Като отредена от съдбата неизбежна участ Прованс безропотно понасяше могъщия му полъх, изпълнената му с меланхолия жалба и ледената му прегръдка. Свирепите му вихрени талази отнасяха всичко по пътя си. Лавандуловите поля приличаха на бурни и безмилостни стремителни вълни. Короните на маслиновите дръвчета ту се поклащаха и листата им шумоляха тихо, ту пък клоните им се огъваха с пращане от напъните на вятъра. Щурците се бяха умълчали. Този зловец и главозамайващ танц натоварваше въздуха с напрежение, изнервяше и животните, и хората. Обикновено мистралът духаше така в продължение на цели три дни — вдигаше купища прах, разтърсваше камбаните и предизвикваше мелодичния им звън, а после внезапно утихваше, но всички знаеха, че скоро отново ще възобнови тъжния си, начертан от самата природа път.

Франсоаз Арну бе обещала на дъщеря си да ѝ обясни всичко. Бе поискала време до следващия ден, за да вземе някакво решение. Бе се затворила в дома си — отново в плен на дълбоко отчаяние, което буквално умъртвяваше онова, което бе останало от дълбоко наранената ѝ душа. Постъпката на Жулиен спрямо фабриката не я изненадваше ни най-малко. Знаеше, че синът ѝ няма особена тръпка към търговията. Но не очакваше да се озлоби толкова много. Франсоаз се бе посветила на мъката си, както други жени се посвещават на децата си. Алесандра се бе справила с живота по-добре от Жулиен, тъй като баща им ѝ бе обръщал повече внимание. Жулиен, който бе по-малко даровит от сестра си, а и по-затворен по характер, не бе успял да предизвика обич и родителите му сякаш често го забравяха. Отмъщението му бе насочено към всеки член на семейството и му нанасяше удар точно по най-слабото му място. Бе измамил и обрал сестра си. Бе предал паметта на баща си. Бе очернил майка си. Бе продал на безценица „Ла Провансал“. А Франсоаз носеше отговорност за новата катастрофа,

която се стоварваше върху дома и семейството им. Как ли Жулиен бе извадил на бял свят тази ужасна тайна, която я караше да се черви от срам вече двадесет и седем години? Щеше да уреди този проблем по-късно. Впрочем злото вече бе сторено.

Тази грешка от миналото ѝ се бе превърнала в проклятие. Франсоаз не си търсеше извинения. Колкото до Мариус Гарбиани, той просто си отмъщаваше за прекратяването на отношенията им, което тя беше пожелала. А след смъртта на Франсис, когото никога не бе имал смелостта да нападне, се бе захванал с Жулиен. Тя бе виновна за това. Ако бе обърнала, макар и мъничко внимание на документите, които синът ѝ я караше да подписва, ако не бе извърнала с безразличие поглед от предприятието поради малодушие и до известна степен поради отвращение от живота си, може би щеше да даде добър съвет на по-малкия си син. Но вместо да направи това, го бе изоставила на произвола на съдбата.

Франсоаз прекара голяма част от нощта в стаята на Реми, която се намирал на първия етаж във „Ванс“. Ходеше често там и отваряше сърцето си. Не се обръщаше към починалото си чедо като към дете, а като към същество, различно от земните си братя, което оттам, където се намирал, не само виждаше, но и знаеше всичко за случващите се на земята събития. Присъствието на това скъпо за нея същество бе осезаемо. Франсоаз не бе споделила с никого за тези си „срещи“, не бе казала нито дума и на свещеника, с когото се виждаше доста често. А и кой ли би могъл да я разбере? Срещите с отвъдното не само ѝ помагала да преодолее физическата раздяла с детето си, но превръщала отсъствието му в истинско, радостно и даващо ѝ сила присъствие. От стаята на сина си Франсоаз излизала укрепнала тялом и духом, изпълнена с вътрешен мир и покой, които премахвала за известно време мъката ѝ. Тази нощ тя поиска от Реми съвет как да се държи. Не очаквала, че ще разбере веднага отговора му. Знаеше от опит, че той тихомълком ще я води към решение, което можеше да я изненада или дори първоначално да я разочарова, но което в един определен момент щеше да се открие като единственото правилно поведение. От онзи ужасен майски ден невидимата връзка, която я свързвала с Реми, заемала в живота ѝ по-важно място от всички земни отношения. Трябвало да следи внимателно знаците, които скоро щяха да се появят.

Мариус Гарбиани. Най-големият ѝ враг бяха угризенията. Франсоаз бе проявила слабост да се срещне с миналото, с младежката си любов, за която пазеше хубав спомен, и си мислеше, че ще бъде защитена чрез брака си и че юношата, превърнал се в мъж, ще е изгубил властта си над нея. При първия поглед, разменен между тях двамата, тя си даде сметка, че е попаднала в собствения си капан.

Беше на четиринадесет години, когато срещна Мариус Гарбиани за първи път. Няколко месеца преди спогодбата в Евиан през 1962 г.^[1] тя бе напуснала родния си Алжир, където родителите ѝ и брат ѝ Пиер бяха убити по време на атентата в Оран^[2]. Прие я Алексис Бастид — един от чичовците на майка ѝ, уважаван производител на платове в Авиньон. Настани я у дъщеря си в Солт, тъй като тя имаше деца, чиято възраст бе близка до възрастта на тази създаваща грижи племенница. Мъката, която разяждаше сърцето на Франсоаз, изгнаничеството, което ѝ тежеше като олово, я изолираха от новата ѝ среда и тя я възприемаше като чужда. В училище я смятаха за мръсна емигрантка, дошла да яде хляба на французите. А и децата на лелята осиновителка също не бяха особено любезни към нея. Един ден някакво момче на нейните години, виждайки я постоянно тъжна, ѝ подари златна гривничка. Бе я намерило в чекмеджето на изхвърлено на улицата нощно шкафче. Това хлапе се казваше Мариус Гарбиани. Той и един старец с дълги бели коси събираха всичко, което хората изхвърляха. Идилията между него и Франсоаз продължи цели две години, до деня, в който лелята откри, че юношата е влюбен в момичето. Тази неблагоприятница се срещаше с един прост вехтошар и по този начин позореше семейството! Изпрати я обратно в Авиньон при Алексис Бастид. И понеже животът отказваше да ѝ се усмихне и да я дари с малко щастие, девойката си наложи да забрави Мариус и заживя уединено в огромната къща на Бастид. Той обичаше празниците, канеше често гости, но тя не се показваше никога, докато те се веселяха. Но малко преди Франсоаз да навърши двадесет години, чичото неочаквано даде воля на гнева си.

— Ама че безобразие! — развика се той. — Ти си красива, умна. Няма да ставаш монахиня, защото родителите ти и брат ти са били убити от някакви арабески! А що се отнася до Алжир, кракът ти повече няма да стъпи там, защото ще те насилват или заколят. Алжирците са те изгонили оттам с ритници, запомни това добре!

Осъзнай колко си щастлива, че си успяла да се добереш до Прованс. Имай предвид, че ако никой тук не те хареса, познавам фермери в Бос, които имат належаща нужда от работна ръка. А в Бос има поля чак до хоризонта. На всичко отгоре е много студено. Истински ад в сравнение с климата тук. И тъй като не виждам да си се загрижила за бъдещето си, поемам този ангажимент. Много майки вече идваха при мен да ми предлагат синовете си. Няма да ти нанесе обидата да ти предложи брак по сметка, въпреки че обикновено тези бракове са най-дълготрайни. След месец ще дам бал в твоя чест. Днес шивачката ще дойде да ти вземе мерки за роклята, която ще носиш. Всички хора, които имат някакъв авторитет в Прованс, ще бъдат тук. Ще имаш възможността да си избереш човек. Постарай се да направиш добър избор.

Франсис Арну бе един от кандидатите, поканени с тази цел. Предпочитанията на Франсоаз наклониха везните в негова полза, въпреки че бе направо замаяна от броя претенденти за ръката ѝ, които се въртяха около нея. Алексис Бастид се зае грижливо с уреждането на годеча и сватбата, бе безупречен — както и когато уреждаше своите собствени дела. Градеше бъдещето на племенницата си с удовлетворението на човек, който изпълнява дълга си, като смяташе, че щастието ще ѝ се усмихне от къде ли не.

Ето така Франсоаз отново се озова в Солт, където бе толкова нещастна през юношеските си години. Не се опита да намери Мариус Гарбиани. Младото семейство се настани във „Ванс“. Имението се намираше извън границите на селото, така че изключваше присъствието на неприятни съседи. Франсоаз осъзна положението, което заемаше в обществото, и пожела да бъде достойна за съпруга си и да почете по всякакъв начин семейството, в което бе влязла. Отдаде се изцяло на щастието, което изпитваше, задето всички бяха така любезни да се заинтересуват от нея. Раждането на децата ѝ бе истински триумф. Тя го усети и изживя точно като такъв. Радостта, че бе станала майка, може би я накара да позанемари малко задълженията си на съпруга. По това време Франсис бе изцяло обсебен от разширяването на фабриката, която се развиваше изключително добре. Той отделяше все по-малко внимание на дома. А когато трите деца тръгнаха на училище, Франсоаз заживя отново в добре познатото в миналото ѝ уединение. Бе очаквала повече грижи, нежност и любов от

страна на съпруга си. Постепенно досадата и самотата прераснаха в отчаяние.

Една вечер отиде с Франсис на благотворителен бал, който се състоя в замъка „Симианла-Ротонд“. Прие поканата за танц на някакъв кавалер, в когото не разпозна Мариус Гарбиани. Той бе изминал дълъг път и се бе издигнал. Вече притежаваше предприятие за събиране на отпадъци и живееше с много красива жена. Миналото се възроди с неочаквана сила — факт, който тя отдаде на разочарованието си от настоящето. Двамата се видяха много пъти. Не преминаха никаква граница. Мариус я размиваше както някога. Засипваше я с очарователни прояви на внимание, които навремето, при пристигането ѝ във Франция, ѝ бяха върнали желанието за живот. После станаха любовници. Той ѝ пишеше пламенни писма, тя му отговаряше с кратки бележчици, в които преобладаваше разумът, но и той не можеше да укроти особено успешно страстта, която я изгаряше.

Връзката им продължи две години. Франсоаз изпитваше неописуеми угризения. Имаше три деца, които обожаваше, а и съпруг, въпреки че последният прекарваше повечето си време във фабриката и я използваше като представително украшение. Тя вече бе осъзнала красотата си и се стараяше да я подчертава с елегантни тоалети. Даде си сметка, че към съпруга си изпитваше по-скоро уважение, отколкото обич. Франсис ѝ осигуряваше удобства и работеше, за да остави на децата си солидно наследство. Мариус също като нея бе женен, имаше син на седем години. Франсоаз не искаше да разбие две семейства, още повече че познаваше славата на Мариус като женкар. Бе станал такъв, понеже очевидно никога не бе успял да дойде на себе си след насилствената им раздяла преди петнадесет години. Бе категорична, че няма да се разведе. Пътят ѝ бе начертан. Бе твърде късно да се връща назад.

Един ден тя реши да се обясни с Мариус и за да го нарани възможно най-малко, трябваше да разполага с повечко време. Помоли съпруга си да вземе Реми, който бе отишъл на гости у свой приятел. Тогава тя бе стоварила вината за смъртта на момчето им изцяло на Франсис. Беше сурова към него, като го беше обвинила, че не проявява отговорност към никое от децата си. Но едновременно с това обвиняваше и Мариус, че я бе въвлякъл в подобна безизходна авантюра. Днес, изчистила душата си от заблудението и застанала

лице в лице със съвестта си, трябваше да признае, че и тя бе извършила предателство.

След този разговор със самата себе си, Франсоаз отиде при Жулиен, за да го попита къде бе намерил писмата на Мариус Гарбиани. Той ѝ отговори през зъби и после безцеремонно я изтика във от стаята си. Наложил ѝ се да се подпре върху скрина на площадката. Така... Значи Франсис е знаел за тези писма, следователно и за връзката ѝ с Гарбиани, при това — още от самото начало. Но никога не бе направил и най-малък намек за това! Бе проявил такт или просто му е било безразлично? Дали знаеше, че всъщност скъсването между жена му и Гарбиани бе станало преди гибелта на Реми, или пък смяташе, че нещастieto е предизвикало раздялата им?

Франсоаз слезе по голямото стълбище, като се държеше за перилата. Виеше ѝ се свят. Студеният камък я върна към действителността. Нещастieto бе толкова голямо, че реши да иде да се изповяда.

— Госпожо Арну, тук ли сте?

Това бе гласът на Розлин. Но Франсоаз очевидно напълно бе загубила връзка с околния свят. Като я видя как залита и пада в несвяст, прислужницата нададе вик.

* * *

Капитан Риготие преглеждаше купчината документи върху бюрото си. Трима полицаи, които се връщаха от нощно дежурство, бяха намерили документите на пода. Някой ги бе пхнал под входната врата на участъка. В лабораторията не бяха открили никакви пръстови отпечатъци върху ксерокопията на много фактури, адресирани до Жулиен Арну, директор на „Ла Провансал“. Капитанът нито за момент не се бе съмнявал в невинността на последния, що се отнася до убийството на Ян Салк, но сега заради тези хартийки, които бодяха очите му, вътрешното му убеждение леко се разклащаше.

Повика следователя и накратко му обясни фактите. Предвид авторитета на семейството, магистратът препоръча най-дълбока

дискретност. Въпреки намерението си, капитанът не добави нищо, защото се съобрази с лабилността на Жулиен Арну. Въздържа се от всякакъв коментар. Разкритията, които бе споделила с него Алесандра относно счетоводните книжа и замесването на брат ѝ във фалшифициране на документи и подправяне на подписи, бяха поставили Жулиен в доста незавидно положение. Риготие се надяваше, че адвокатът му ще бъде на висота, тъй като защитата на такъв клиент вече се очертаваше като доста деликатна работа. Обвинението за замърсяване на околната среда бе очевидно. Връзката между използването на забранени повърхностно активни вещества и убийството бе допустима. Да, наистина, обискът в „Ла Провансал“ бе позволил да се открие наличието на етоксилат^[3] в резервоари с номера три и шест, но за сметка на това пък не бе намерена нито една фактура. Очевидно бе, че Арну е скрил оригиналните документи на сигурно място. Следователят току-що бе наредил да се направи обиск на семейното имение и капитанът не бе никак очарован от заповедта.

Той събра личния състав и в десет часа полицаите се изсипаха пред желязната врата на „Ванс“, придружени от екип експерти. Отвори им Розлин. Разстроената Франсоаз Арну пиеше чай в салона. Тя не реагира при вида на органите на реда, които нахлуха в дома ѝ. Възприе появата им като поредната фатална случка. Остана да седи в креслото си, а погледът ѝ бе отнесен. Чу крясъците на сина си на първия етаж, който се бунтуваше срещу това нашествие, но поведението му не предизвика у нея никаква ответна реакция. След няколко минути Жулиен нахълта като луд в салона:

— Значи така — не се помръдваш, не казваш нищо и оставяш тези вандали най-безпрепятствено да ровят навсякъде!

— Те са в правото си да направят обиск, господин Жулиен — отговори Розлин. — А майка ви не е добре, така че не я притискайте. Тревожа се за нея, така че ще повикам лекаря.

Жулиен тресна вратата и поиска да излезе от къщата. Само че един от полицаите му препречи пътя. На помощ пристигна още един полицаи. Така че Жулиен бе принуден да се качи отново в апартамента си. Жустин на свой ред слезе в салона, напълно безразлична към трескавата суматоха, от която целият дом се тресеше. Бе облечена в тениска, която едва покриваше задните ѝ части и позволяваше на всеки да отгатне цялото ѝ очарование. Бяха я помолили да стане от леглото

си, а тя изпълни заповедта доста нелюбезно, без дори да си даде труда да срещне дългите си руси коси, които падаха на немирни кичури около лицето ѝ. Мъжете я гледаха като хипнотизирани. Жустин влезе в кухнята.

— Но, Жустин, облеклото ти никак не е благопристойно. Върви да се преоблечеш — каза ѝ Розлин и побърза да ѝ приготви закуската.

— А няма това, което прави баща ми, е благопристойно? — възрази тя надменно.

— Направи го заради баба си.

— Ами че тя изобщо не ме забеляза. И освен това — изобщо не ми пука. Да вървят по дяволите всички.

После избухна в сълзи. Бе чула, че копията на документите са били подхвърлени на полицията и че сега търсеха оригиналите — онези, които Манюел бе откраднал. Тя ги бе сложила в голям плик, а Клемантин бе отишла да ги скрие във вилата на родителите си в Каси. Наблюдавайки действията на мъжете в униформа и на няколко цивилни лица, които носеха на ръкава си ленти с надпис „Следствена полиция“, Жустин си даваше ясна сметка за сериозността на постъпката си. Цивилните се разхождаха с куфарчета в ръка, които бяха пълни с епруветки и шишенца. Внезапно я обзе страх. Манюел ѝ бе казал, че ще отсъства два дни. Чакаше го от вчера. Но той не отговаряше нито на есемесите ѝ, нито на съобщенията ѝ по гласовата поща. Матис бе много красив, мил, забавен, само че не ѝ предлагаше онова, което Манюел ѝ даряваше с толкова разюздана страст! Заплака още по-силно. Розлин бе напълно слисана от сълзите на това момиче, което не бе виждала никога да плаче, и се опита да я утеши, но остана потресена. Защото Жустин събори масичката със закуската си и трясъкът привлече вниманието на един от полицаите, който нахълта в кухнята и попита:

— Нещо не е наред ли?

Огледа падналото на земята бурканче със сладко, чашите и чинийките, натрошеното на дребни парченца стъкло и трохите сирене по пода. Розлин махна нервно с ръка. А Жустин се втурна навън, като блъскаше всичко по пътя си — и хора, и предмети. Втурна се в стаята си и се заключи. В плана ѝ влизаше само да отмъсти на баща си и да му измъкне малко пари. Не съжаляваше за това. С ядни движения подреди разбърканите от обиска вещи в стаята си. После отвори

прозореца, за да проветри помещението от натрапчивите миризми, и седна върху перваза. Мистралът огъваше тежките клони на чинарите и пееше дрезгавата си песен. Жустин потрепери. Всичко бе срещу нея, включително и този проклет вятър, който я превръщаше в кълбо от нерви. Реши да иде при Клемантин. От предпазливост не бе споделила с приятелката си какво имаше в плика, който я бе помолила да скрие. Бе ѝ казала, че баба ѝ е поверила важни документи, при това доста стари, свързани с произхода на семейството. За тях не бивало да узнаят нито баща ѝ, нито леля ѝ, защото щели да ѝ послужат да напише роман, с който да разкрие никому неизвестна досега тайна от осемнадесети век. Клемантин обожаваше четенето. Само че никога не бе получила висока оценка за съчиненията си в училище, докато приятелката ѝ бе най-добрата в класа. Жустин чу гласове и шум от боричкане. А после видя как баща ѝ слиза по стълбите между двама полицаи.

— Слава богу, отървах се — подсвирна тя.

Изчака колата, с която го отведоха, да потегли. Няколко мъже и жени все още се суетяха из къщата. Потърси баба си и я откри в кухнята заедно с Розлин, която пиеше кафе, за да дойде на себе си. Нямахме и следа от гнева на домашната помощничка и всичко в кухнята бе почистено. Франсоаз Арну стоеше права и бе допряла чело в стъклото на вратата. Безмълвни сълзи се стичаха по бузите ѝ и падаха на едри капки върху копринената ѝ риза. Жустин се доближи до нея, взе лист домакинска хартия и избърса сълзите ѝ с безкрайна нежност. Баба ѝ с нищо не показва, че разбира какво се случва. Жустин взе ръката ѝ. Тя бе ледена. Тогава младата жена прегърна Франсоаз през раменете и я целуна по влажните бузи.

— Не се безпокой, бабинко.

Не получи отговор. Розлин, обикновено толкова разговорлива, не отрони нито дума. Жустин ненавиждаше мълчанието, а сега то владееше кухнята и я задушаваше.

— Излизам.

Пак никакъв отговор. Нито пък каквато и да било реакция от Франсоаз, която стоеше на мястото си неподвижна като статуя. Жустин трябваше да се отдръпне, за да направи път на някаква жена, която носеше обемист предмет, покрит със син калъф. После яхна мотора си. На изхода журналистите я обстреляха с картечен огън от въпроси.

- Госпожице Арну, знаете ли защо арестуваха баща ви?
— Арестуваха ли го? — попита Жустин с най-невинен вид.
— Ами вие не присъствахте ли на задържането му?
— Не. Къщата е голяма.
— Не изглеждате особено притеснена от случилото се?
— Защото е грешка. Нямаме от какво да се страхуваме.

Имаше усещането, че е звезда, изкачваща се по стъпалата към фестивалния дворец в Кан. Приятно ѝ бе да привлича мъжките погледи и се вълнуваше. Някой пхна листче хартия в ръката ѝ точно преди един полицај да разгони решително представителите на пресата, за да може тя да мине.

* * *

— Благодаря, Розлин. Идвам веднага.

Алесандра остави телефона и погледна Батист. Бе прекарал целия вчерашен ден и предишната вечер в работа. Проверяваше и съпоставяше данните от флашката на Ян Салк. Днес бе подновил работата си още със ставането и се бе обадил на приятели специалисти, за да може да разнищи по-добре тайната финансова мрежа, създадена от Морган Гарбиани. Сложна схема. Струваше му се доста странно, че Салк е тръгнал да се бори сам с такава едра риба. Батист не можеше да си обясни защо Вантиве не се появяваше никъде във фирмите, контролирани от Гарбиани, при положение че търговецът влизаше в капитала на „Еко дю Миди“, а там фигурираше и Гарбиани. Уреждането на сметки би трябвало да бъде единствено между Гарбиани и вестника. Но тогава защо тялото на Салк е било пренесено в „Ла Провансал“? За да принудят Жулиен Арну да се огъне при сделката с Вантиве? Да, логично предположение. Но защо, по дяволите, да убиват журналиста, след като Арну е бил вече напълно съсипан и готов на всичко. Батист за стотен път възобновяваше разсъжденията си, без обаче да успее да се убеди в надеждността им. Данните от флашката не разкриваха изцяло мистерията. Освен ако Жулиен не носеше вина за убийството на Салк.

— Жулиен е арестуван! — изкрещя Алесандра.

— По дяволите! Значи са действали по-бързо от мен. Открили ли са нещо ново?

— Така мисля. Розлин ми се обади. Мама не е добре. Лекарят е доста обезпокоен. Ще дойдеш ли с мен, или ще продължиш да работиш?

— Идвам с теб, но ще си взема и лаптопа.

Франсоаз Арну лежеше в леглото си. През капаците на прозорците се прокрадваше мека светлина. Лекарят ѝ бе сложил инжекция с успокоително. Бе оставил и няколко думи за Алесандра: „Ако не излезе от това си състояние на слабост и апатия до края на следобед, обадете ми се“. Франсоаз отвори очи, когато Алесандра се наведе и я целуна. Бе много бледа. Устните ѝ без цвят и трескавият ѝ поглед натъжиха Алесандра.

— Мамо, не те упреквам в нищо. Искам само да знам някои неща, за да разбера положението. Не съм в опасност. В опасност е Жулиен. Не смятам, че си отговорна за арестуването му или пък за нечестните му сделки. Всеки сам избира пътя си. Просто трябва да ми кажеш онова, което знаеш. Уморена си и изтощена, но е спешно. Трябва да спасим поне онова, което все още може да се спаси. Отнася се за бъдещето на всички нас.

Франсоаз понечи да вдигне едната си ръка, но тя отново падна върху чаршафа.

— Жадна ли си? — попита Алесандра.

Майка ѝ кимна с глава. Алесандра ѝ подаде чаша вода. Франсоаз я изпи на малки глътки. После остави чашата на нощното шкафче толкова бавно, че вся страх у всички, и отново потъна в мълчание. Алесандра не посмя да я притиска повече. Но все пак нещата не търпяха отлагане и затова тя все пак се реши да ѝ зададе директно няколко въпроса, които се надяваше да подействат на майка ѝ като лечебен електрошок.

— Знаеше ли, че Жулиен е подправил подписа ми?

— Не.

На Алесандра ѝ се стори, че майка ѝ не чува собствения си отговор.

— Наясно ли беше, че след като е фалшифицирал документи и подправял подписи, може да отиде в затвора?

— За малоумна ли ме смяташ? — попита Франсоаз с усилие.

Майка ѝ реагираше! „О, слава на бога!“, каза си Алесандра.

— Знаеше ли, че използва повърхностно активни вещества?

— Дори не знам какво представляват те.

— Какво знаеше за влизането на Вантине в капитала на „Ла Провансал“?

— Нищо.

— А какво щеше да направиш, ако знаеше?

— Щях да се противопоставя.

— А по отношение на Мариус Гарбиани?

— Също.

На Алесандра ѝ се стори, че майка ѝ се кани да сподели още нещо. Искаше да е сигурна дали мисли логично и затова подхвърли:

— В памет на татко?

— Да. Жестока си.

— Сега не говорим за това, мамо. Съгласна ли си да ми продадеш акциите си от „Ла Провансал“, за да имам свободата да действам?

— Да — каза Франсоаз на един дъх.

— Сега поспи и не се тревожи. Аз ще се заема е всичко. Ще успея. Батист е тук и ще ни помогне.

Франсоаз затвори очи. Бе на края на силите си, но изпитваше облекчение, че дъщеря ѝ иска да се бори. Алесандра се вгледа в красивото ѝ лице, което изпитанията бяха засегнали толкова малко. Имаше чувството, че ролите им се бяха разменили, а може би винаги са били разменени. Тя трябваше да бъде силният човек вместо тази жена, която никога не бе пожелала или не бе могла да защити децата си. Дишането на майка ѝ стана равномерно. Франсоаз бе заспала. Алесандра излезе от стаята на пръсти. Вълнение стягаше гърлото ѝ.

Жустин прочете написаното на листчето хартия, което бяха пъхнали в ръката ѝ. „Ще ви очаквам в бар «Тийол» в петнадесет часа за интервю. Себ.“ Отиде у Клемантин и зачака да дойде времето за срещата. Преди това бе пребродила надлъж и нашир улиците на Солт с

надеждата да намери колата на Манюел. Напразно. Изгаряше от желание да отиде в къщата му в Сен Базил, но се удържаше. Сметна, че се налага да прояви предпазливост и да стои на разстояние. Можеше да завари там полицаи. Въпреки че се ласкаеше от един разговор с журналист, все пак се боеше подобен контакт да не навреди на Манюел. Отиде на срещата с двадесет минути закъснение и се настани на една маса на терасата. Матис Гранже, който също бе там с приятели, ѝ направи знак да седне при тях. Като видя, че сяда през четири маси, стана и застана пред нея точно когато един русокос младеж сядаше до нея.

— Себастиен Мулен. От „Ле-з-Еко д’Авиньон“.

— Добър ден — отвърна му Жустин с широка усмивка.

После се обърна към Матис и му каза:

— Заета съм. Пречиш ми.

И понеже Матис не се помръдна, добави презрително:

— Ама че си досаден. Ще дойде при теб, като свърша.

Матис се върна при приятелите си.

— Страхувах се, че няма да дойдете. Искам да ви задам няколко въпроса. Няма да ви отнема много време, госпожице Арну — започна журналистът.

— Не бързам — Жустин започна да играе.

— Мога ли да ви наричам Жустин?

— Не — отрязва тя, без да го погледне.

Въпросният Себастиен бе сладък младеж. Не бе неин тип, но бе добре дошъл, защото така можеше да накара Матис да поревнува, а това я забавляваше.

— Аз съм стажант във вестника и главният редактор ми каза да си избира тема. Полицаяте не гъкват, а пък ние по никакъв начин не можем да се доближим до баща ви, за да му зададем въпросите си. Сигурно за вас е страшен шок, че го задържаха пред очите ви?

— Не — изтърси тя.

— Очаквахте ли го?

— Да.

— И защо?

Младежът бе направо потресен от отговорите на Жустин.

— Ами защото така.

— Значи знаете нещо?

— Да.

— И какво точно?

Себастиен Мулен направо се задъхваше. За това допринасяше и красотата на Жустин, но категоричните ѝ отсечени отговори и начинът, по който си играеше с нервите му, го очароваха.

— Защо задавате въпроси точно на мен? — попита тя, като се изпъчи и грациозно подчерта тялото си от глава до пети.

— Защото сте дъщеря на Жулиен Арну.

— Е, и?

Стажантът бе удивен. Тя определяше правилата. Бе с три-четири години по-голям от нея, но тя го обезоръжаваше с характера и поведението си. Направо губеше почва под краката си, смутен от самоувереността и леденото ѝ спокойствие. Внезапно върху масата падна някаква сянка. Една ръка грабна малкия касетофон, който Мулен бе поставил до пепелника. Младежът вдигна очи и срещна погледа на Манюел.

— Изчезвай!

Заповедта бе дадена с глух глас. Никой наоколо не разбра какво става. Себастиен Мулен се намери да протестира.

— Няма да повтарям: изчезвай.

Себастиен Мулен се подчини и протегна ръка, за да вземе касетофона си. Манюел обаче го пъкна в джоба на джинсите си и седна на стола, който журналистът чирак току-що бе освободил.

— А кой е онзи там, другият? — попита Манюел, като посочи с глава Матис.

— Приятел.

— А, така ли? Значи заминавам аз за два дни и...

— За три — поправи го Жустин.

— Два. И вече двама глупаци се въртят около теб. Ако замина за три дни, ще станат трима. А и повече, ако се намерят — каза иронично Манюел.

— Ами, виж, не ги броя.

Двамата се измериха с поглед. Жустин първа сведе очи.

— Да се махаме оттук — нареди Манюел.

Накара я да се качи в една кола, която, според брояча на таблото, бе изминала едва няколко километра. Тя се учуди защо е с друга кола.

— Когато наоколо има куки, е по-добре човек да внимава! Ясно?

Манюел бе получил заповед да разкара Жустин далеч и от журналистите, и от всички. От този момент нататък тя щеше да прекарва дните си при него и щеше да се прибира само вечер. По този начин той би могъл да събира сведения, които можеха да заинтригуват Морган Гарбиани. Така или иначе, такива бяха нарежданията и Манюел им се подчиняваше. Е, случвало му се бе да изпълнява и по-неприятни мисии от тази.

* * *

Разпитът се провеждаше в полицейския участък на Солт. Присъстваше комендант Шапел от Гренобъл, който имаше пълномощията да внесе обвинението в съда. Все още не бяха открити оригиналите на фактурите за повърхностно активните вещества. Адвокатката на Жулиен — госпожа Дюжарден — се бе противопоставила на клиента ѝ да бъде предявено обвинение, след като те липсваха, въпреки че съдържанието на варелите бе иззето от общинското бунище благодарение на свидетелските показания на Антонио Медейрос. При тези обстоятелства тя трябваше да отиде да пледира в Съдебната палата на Карпантра и да остави Жулиен сам. Той бе чакал два часа в една зала, пазен от полицаи, преди екипът да премине към втората част от въпросите, които този път бяха свързани с убийството на Ян Салк. Следователите бяха убедени, че двете неща са в тясна връзка.

— Къде бяхте през нощта на 24 срещу 25 юни между двадесет и два часа и два часа след полунощ? — поде разпита капитан Риготие.

— У дома.

— Къде точно?

— Във „Ванс“.

— Какво правехте там?

— Присъствах на рождения ден на майка ми.

— Двама души твърдят, че сте отсъствали от полунощ до един часа сутринта.

— Качих се в стаята си, за да се обадя по телефона.

— И говорихте цял час?

— Опитвах се да се свържа с човек, който все не ми отговаряше.

— Кой е този човек?

...

— Кажете кой е, защото в момента уточняваме на кого сте се обаждали.

— Ами, уточнявайте.

Нямаше да спомене името на Матилд. Тя бе неговата тайна градина. Неуморно, отново и отново, щяха да му задават едни и същи въпроси. Едва сдържаше раздражението и гнева си. Бе сам срещу тези обзети от решителност мъже. Затова реши да играе „ва банк“.

— Като че ли не разбирам как на всяка цена искате да ми лепнете убийството на Салк.

— А вие ли го убихте?

— Не! Разбира се, че не!

— Тогава какво ви накара да го споменете?

— Не съм малоумен. След откриването на повърхностно активните вещества, аз ставам главният обвиняем. Нарочили сте ме. Само че не съм го убил аз. Дори не го познавах. Невинен съм. Чувате ли?! Невинен съм! — изкрещя Жулиен.

Капитан Риготие заговори спокойно:

— Ще ви разкажа как аз виждам събитията. Поправяйте ме, ако греша. Ян Салк е получил поръчка от „Еко дю Миди“ да напише обзорен материал за „Ла Провансал“, авторитетно не само в областта, но и в цяла Франция предприятие, познато дори в Африка. По един или друг начин Салк открива, че въпреки репутацията ви, не използвате само първокачествени естествени суровини за производството на козметичните продукти, но и повърхностно активни вещества, които са забранени. Кани се да оповести публично тези факти. Въпросната вечер вие го изненадвате да се промъква в „Ла Провансал“, за да вземе проби от резервоарите на склад. Опитвате се да му попречите и той пада в един от тях. А вие изпадате в паника.

Следователят спря за миг и после продължи с равен глас:

— И така — става въпрос за инцидент. Нещастен случай. Съдиите ще разберат, че просто не ви е провървяло... и че се касае за неволно непредумишлено убийство и неоказване на помощ на човек в опасност... Предоставям на вас да прецените...

— Преценил съм. Само че съм невинен.

— Както желаете. В такъв случай съм принуден да ви предам на правосъдието.

Капитан Риготие се оттегли, но преди това прошепна на един от полицаите да остане с Жулиен. На практика ченгетата нямаха никакви улики, а все повече и повече се оплитаха в тази история, която вдигаше голям шум. Трябваше им виновен, при това светкавично. Бе напълно възможно самият министър на вътрешните работи да бе поискал от префекта бързи действия. Жулиен би дал всичко на света, за да узнае кой бе боклукът, който му бе натресъл това обвинение. Вече осем часа бе в ареста. Изведнъж усети силно желание да спи. Да спи. Да заспи завинаги. Сигурно бе задрямал, защото гласът на капитана го стресна:

— Господин Арну, свободен сте.

— Моля?

— Свободен сте. Проверихме телефонните ви обаждания и идентифицирахме хората, на които сте позвънили. Или по-скоро — жената, на която сте се обадили — Матилд Делуаз. Тя потвърди, че има постоянна връзка с вас. Знаем също, че и всички съобщения, които е получила в нощта на престъплението, са от вас. Желаете ли някой от семейството ви да дойде да ви вземе, или предпочитате полицейска кола да ви откара до дома ви?

— Чакам адвокатката си. Тя няма да се забави.

— Както желаете. Довиждане, господин Арну.

Жулиен си тръгна почти мигновено от сградата на полицията в Солт. Чувстваше се напълно объркан. Отломка. Нищожество. Смехотворна и зле написана комедия.

— Господин Арну?

Адвокат Дюжарден бе спряла колата си до него.

— Качете се. Освободиха ли ви най-сетне?

— Да.

— Не се тревожете за повърхностно активните вещества. Да, те са забранени от закона, но забраната им влиза в сила от края на годината. Ще ви бъде наложена глоба съобразно степента на замърсяване на реката, към която ще бъде прибавена и стойността на щетите. Що се отнася до Ян Салк, надявам се, че най-после са установили, че имате алиби.

— Да.

— Много време ли им отне? Не сте ли с кола?

— Не.

— Да ви откарам ли до „Ванс“?

Жулиен не каза нито дума по време на пътуването. Не забеляза тревожните погледи, които от време на време му хвърляше госпожа Дюжарден. Енергична жена. Бе поела практиката на адвокатата на Франсис Арну. Защищаваше Жулиен по време на развода му и много добре познаваше мъката в сърцето му, с която му се налагаше да се пребори.

— Как е майка ми?

— Добре.

— Шокът не бе ли твърде тежък за нея тази сутрин?

— Какъв шок?

— Арестуването ви.

— Нима мислите, че изобщо я е грижа за мен?

— Не изглеждате добре, Жулиен. Телефонирах на капитан Риготие, след като разпитът приключи. Що се отнася до случая Салк, няма от какво да се страхувате. Тяхната работа е да търсят виновен. От няколко дни понесохте ужасни сътресения. Нормално е да се чувствате потиснат. Стегнете се, елате на себе си. Ще уредя всичко с тези вещества, вие ще подпишете само документите. Починете си и възобновете нормалния си начин на живот. Слушате ли ме?

Жулиен не отговори, защото не я слушаше. Гледаше как части от пейзажа се стрелкаха за миг пред очите му и после ги заместваха други отрязъци от местността. Къщите, дърветата, пътят, полята, кипарисите, желязната ограда, алеята, чинарите, входната врата.

— Благодаря.

— Сигурен ли сте, че всичко е наред? Не искате ли да съобщя на майка ви, че вече сте си у дома и че всичко е наред?

— Благодаря, че ме докарахте.

Жулиен влезе в къщата, без дори от учтивост да изчака колата на адвокат Дюжарден да потегли. Отиде право в апартамента си. Взе си душ, за да се отърве от отвратителната миризма и от дебелия слой страх, който покриваше тялото му. После си сипа чаша ледена водка. Когато мобилният му телефон звънна, вече бе изпил три чаши. Матилд искаше да се видят. Полицаяте бяха ходили при нея в болницата и тя

искаше да разбере как стоят нещата. Безпокоеше се. Той я успокои и ѝ обеща да отиде при нея колкото е възможно по-скоро. Бе направо съсипан от умора и отвращение. Каква низост, каква гадост. Думите кънтяха в главата му. Бе напълно отвратен от живота си. От майка си, от сестра си, от дъщеря си. Изпи цялата бутилка, преди да събере сили да стане от креслото, но се строполи отново в него. Отвратително. Беше пиян. Най-сетне успя да се изправи, като се подпираше на мебелите. Блъсна се в един стол и той се прекатури. Жулиен взе втора бутилка от малкия хладилник и отпи една глътка. После изпи цяла чаша. Ледената течност буквално подпали гърлото му. Матилд. Хайде още една глътка. Той се клатушкаше из стаята с бутилката в ръка. Намери ключовете от колата в панерчето, в което си изпразваха джобовете, но те и останалото съдържание се разпиляха по пода заедно с малкото останала в бутилката течност. Жулиен падна на колене и заопипва с ръце наоколо. Най-сетне напипа връзката ключове. Наложил се да се хване за топката на вратата, за да се изправи. Тръгна по площадката, като залиташе, и се опря на стената, за да може да слезе по стълбите. Краката му трепереха от слабост. Силно му се виеше свят. Като излезе от къщата, се просна върху външните стъпала. Трябваше му известно време, за да се изправи. Не чувстваше нищо. Светът бе мек като памук, полупрозрачен и полузамъглен, напълно недействителен. Жулиен вървеше напред светъл прозрачен сапунен балон, който го люлееше нежно и бе напълно нереален. Усещаше прилив на неудържима радост и изпадна в еуфория.

Стигна до колата си. Прескочи вратата, защото гюрукът бе прибран. Измина доста време, преди да пъхне ключа. Запали. Моторът изръмжа, лостът за скоростите заяждаше в неуверената му ръка. Това го разсмя. Нощта се стелеше над околните поля. Включи всички светлини. Колата нагази в храстите по алеята. На три пъти му се наложи да завърти волана, за да не се удари в каменните колони от двете страни на желязната врата. Наистина му бе много весело. Колата рязко отскочи встрани, а после тръгна по шосето. Сияйното тяло на Матилд, милувките ѝ, целувките ѝ. Жулиен даде газ. Бързаше да отиде при нея, да се сгуши в ръцете ѝ, да заспи.

Мощен звук на клаксон отекна многократно като ловен рог в мъгла. Главата му бучеше — същата тази глава, която малко по-късно се търкулна в житното поле покрай автострадата.

---

[1] На 18 март 1962 г. в Евиан са подписани френско-алжирските споразумения за прекратяване на огъня, за условията за даване на суверенитет на Алжир, за по-нататъшните отношения между Франция и независим Алжир. На 8 април във Франция се провежда референдум, на който 90% от французите одобряват Евианските спогодби. — Б.пр.

↑

[2] През 1962 г. Фронтът за национално спасение на Алжир избива европейци, главно французи, в еврейския квартал на Оран. Според различни данни броят на жертвите варира между 95 и 3500 души. — Б.пр. ↑

[3] Мастният алкохол етоксилат предизвиква кожни реакции. — Б.пр. ↑

10.

Франсоаз Арну постепенно идваше на себе си. Алесандра бе прекарала целия следобед до леглото ѝ и накратко ѝ очерта стратегията си, с която щеше да изправи „Ла Провансал“ на крака и компанията да тръгне отново по пътя, прокаран от баща ѝ. След като се беше сдобила с мажоритарния пакет акции, тя искаше да предложи на Жулиен или да продължат заедно работа, или той да поеме по пътя, който винаги бе искал да следва — рисуването. Ако той избере второто, Франсоаз изрази готовност да му даде в аванс достатъчна част от наследството му, с която да живее прилично. Алесандра одобри тази идея. Към осем часа капитан Риготие се обади по телефона, за да им съобщи, че обвинението на Жулиен за убийството на Салк е свалено и че той е освободен.

След бърза вечеря с Алесандра и майка ѝ в стаята на Франсоаз, Батист отново седна пред лаптопа си. Бе близо до целта. Фактурите за повърхностно активните вещества, подхвърлени анонимно на полицията, показваха, че след случилото се непредвидено събитие — смъртта на Салк, някой искаше подозренията да паднат върху Жулиен. Като разнищеше какво точно се бе случило, щеше да разбере каква бе първопричината за цялата тази каша, а оттам пък — да разкрие и мотива на убиеца. От това обаче не следваше, че фирма „Ла Провансал“, а следователно и семейство Арну, не бяха в центъра на проблема. В архивите на „Еко дю Миди“, които му бе предоставил Перо, Батист напразно бе търсил мотив за омраза в заплетените интриги и неразбирателства, породени вероятно далеч в миналото. Например поради съперничество в търговията или пък заради наследствени вражди. Не бе открил нищо. Оставаше Мариус Гарбиани. Той искаше „Ла Провансал“. Само че нямаше никакъв интерес там да бъде намерен труп...

Фарове на кола осветиха големия двор и алеята с чинарите. Батист чу най-напред звънца на входната врата, а после и гласа на Алесандра в хола. Тя влезе в салона, придружена от капитан Риготие и още един полицаи.

— Бихме желали да разговаряме с госпожа Франсоаз Арну.

— Тя е болна и лекарят ѝ препоръча пълно спокойствие.

Лицето на капитан Риготие бе изопнато. Чувстваше се зле и очевидно не знаеше как да започне и как да съобщи онова, за което бе дошъл.

— Кога господин Арну напусна имението „Ванс“ тази вечер?

— Нямам представа. Майка ми живее в друго крило на къщата, което е доста отдалечено от крилото, където са апартаментите на брат ми и на дъщеря му.

— Значи не сте го видели да излиза?

— Не. Още повече че бяхме при майка ми. Какво се е случило?

— Господин Арну е претърпял катастрофа — отговори капитан Риготие и преглътна с усилие.

Батист разбра какво се бе случило и веднага отиде при Алесандра.

— В болницата ли е?

— Да. Госпожице Арну, брат ви е мъртъв.

— Не! — изрева Алесандра.

Викът ѝ отекна в цялата къща. Наложиха се капитанът да помогне на Батист да укроти изблика ѝ на безкрайно отчаяние. Изведнъж на вратата се появи Франсоаз, облечена в пенъоар. Полицаят я настани в един стол и повика парамедиците, защото нервната криза на Алесандра бе неконтролируема.

— Жулиен — прошепна Франсоаз. — Жулиен. Ето и той също...

Тя бе учудващо спокойна — очевидно вследствие на успокоителните, които лекарят ѝ бе предписал. Наблюдаваше дъщеря си, която монотонно повтаряше „не“, без никой от присъстващите да успее да я спре. Отдалеч се дочу сирена, а после синята ѝ лампа освети стените на салона. Батист се уговаряше с парамедиците да не отвеждат Алесандра в болницата. Лекарят приготви спринцовка. Франсоаз все така седеше на стола с изправен гръб. Успяха да накарат Алесандра да легне върху канапето. Лицето ѝ се поотпусна, дишането ѝ започна да се нормализира. Риданията престанаха.

— Трябва да спи колкото може по-дълго.

— Страхувам се, че... — Батист не успя да завърши.

— Всичко ще се оправи. Всичко ще се оправи — мърмореше Алесандра, сякаш за да убеди себе си.

Бе станала и местеше погледа си от парамедиците към полицаите, от майка си към Батист.

— Батист, повикай Розлин. Кажй й да дойде и да се погрижи за мама. А ние ще отидем в болницата — заяви тя.

— По-добре е да отидете утре — намеси се капитан Риготие. — Починете си.

— Искам да видя брат си.

— Невъзможно е. Не веднага. Ударът е бил фронтален. В момента екипът все още работи, за да измъкне тялото. Имат поне два часа работа.

— Каква е тази олелия? — изкрещя Жустин, която току-що се бе върнала. — Ама не, наистина, все едно вече не съм си вкъщи. Трябваше да си покажа документите, за да се добера дотук. Блокирали са всичко наоколо. Станала е някаква катастрофа. Някаква кола е попаднала под един камион. Изглежда, че онзи тип, шофьорът й, е бил обезглавен.

— Госпожице...

— Я стига! Писна ни да ви гледаме тук!

Изведнъж тя усети тежката атмосфера и напрежението наоколо, забеляза и разстроените лица на присъстващите.

— Е, хубаво, какво толкова казах. На този тип му е отрязана главата. Е, и?!

— Този тип е бил баща ви, госпожице Арну — каза лекарят глухо.

— Така ли? Баща ми ли?

Тя се завъртя на високите си токчета, вдигна рамене и излезе, без никой да посмее да я задържи. Тревогата в салона нарасна. Всички обърнаха погледи към Франсоаз Арну.

— Проклятието — прошепна тя.

Едва я чуха. Алесандра се сети за Сафиату. Батист изпрати полицаите до входа. Лекарят и тримата парамедици застанаха до двете жени, готови да се намесят при нужда.

— Пълна почивка. Ще се обадя на доктор Валтон. Не изпускате от поглед и двете, докато той дойде — каза лекарят на Батист и добави: — Ще се върна...

— Къде е станала катастрофата?

— На седем километра от тук. Истинска касапница. Малката каза самата истина. Ще трябва да накарате Валтон да прегледа и нея. Тя е в стадий на отричане на случилото се, а подобно нещо е особено опасно.

* * *

Утрото постепенно изместваше нощта. Мариус Гарбиани съвестно изпълняваше ежедневното си сутрешно упражнение — двадесет дължини в басейна.

Така му бе препоръчал кардиологът. Денят се очертаваше доста напрегнат: сутринта го чакаха три срещи в завода във връзка с обработката на отпадъците, после имаше делови обяд с председателя на съвета — доста деликатно събитие, а накрая — и събрание, за да назначат нов треньор на авиньонския клуб, а веднага след това — партия голф с Кристиан Боатие. Предвидено бе двамата да вечерят заедно, за да отпразнуват сключването на договора по откупването на Вантиве. Гарбиани се отдаваше с истинско блаженство на този миг самота. Морган от три дни бе в Хюстън и щеше да се върне чак в края на седмицата. А след месец пък „Ла Провансал“ щеше да падне в ръцете му. Съжаляваше, че Флоранс не бе жива, за да се наслади рамо до рамо с него на тази последна победа.

Слънцето си проправи път и проби хоризонта. Над долината Сенанк цареше покой. Кристалночистият звън на камбаната в абатството удари шест часа. Магда постави обичайния поднос върху една от ниските масички до басейна.

— Някой вече е донесъл вестника. Преди раздавача — каза тя, като се приближи до басейна.

Магда тръгна обратно към къщата. Гарбиани направи последната си дължина. Излезе задъхан от басейна и облече хавлиения си халат. После легна в един удобен шезлонг. Наслаждаваше се на необятната гледка към Либерон, но най-вече на лукса, който му, бе осигурил

успехът му. Чу се телефонен звън. Магда се върна тичешком и му подаде телефона.

— О, отдавна съм станал — каза той на човека от другата страна на линията, който се извиняваше, че го безпокои толкова рано сутринта.

Гарбиани разтвори вестника. Една трета от първата страница бе заета от снимка — куп желязо под един камион и заглавие с огромни букви: „Съдбата става все по-жестока“. Статията продължаваше и на следващата страница. Жулиен Арну изгубил контрол над управлението на колата си, която била пометена с челен удар от движещ се в насрещното платно камион. Главата на водача на колата се търкаляла цели петнадесет метра от мястото на катастрофата и била намерена в житните поля. Аутопсията била установила наличие на алкохол в кръвта на загиналия — 3,6 промила.

Родът Арну бе угаснал. Всички мъже бяха мъртви. Съдбата бе отмъстила на Франсоаз. Гарбиани изпи чаша кафе, което усили горчивия вкус в устата му. Смъртта на Жулиен бе самоубийство, което по никакъв начин не потвърждаваше вината му за смъртта на Салк, тъй като Риготие притежаваше официални доказателства, които оневиняваха Арну. Следствието се намираше в мъртва точка. Никаква следа. Никакъв мотив. Перо не знаеше нищо. Гарбиани бе правил проучвания какво знае Виктоар дьо Монтобан без никакъв успех. За известно време смъртта на Жулиен Арну щеше да засенчи темата за убийството на Салк в медиите.

Гарбиани изпита странно чувство. В системата, която изграждаше с настървение от четиридесет години насам, се бе повредил някакъв механизъм. А той не виждаше причината за повредата. Освен ако тази катастрофа не накараше вълка да излезе от леговището си. Прочете отново статията. Помисли за момичето, което бе обичал лудо още като юноша, а също и за жена си, която не успя да го накара да забрави напълно Франсоаз. Бе се завърнала в Солт, хванала ръката на Франсис Арну, който го бе мачкал и обиждал с презрението си още като дете. Бе се омъжила за този мъж и за неговото високомерие. Толкова по-зле за нея.

Мариус Гарбиани позвъни на Магда. След няколко минути тя пристигна с кана врящо кафе. Изведнъж той осъзна, че смъртта на Жулиен Арну нямаше да оправи делата му. Напротив, дори щеше

сериозно да попречи на отмъщението му. Наследниците щяха да отменят продажбата на „Вантиве“. Дъщерята на Жулиен не бе пълнолетна, така че Франсоаз щеше да бъде нейна настойница, освен ако настойница не станеше самата Алесандра, която при всякакъв развой на събитията щеше да се възползва от случая, за да поеме юздите на „Ла Провансал“. Като изчезна в друг свят, Жулиен Арну до известна степен бе възтържествувал над него — Мариус.

* * *

Процесията се изкачваше бавно по централната алея. След хладната църква, сега горещината бе направо убийствена. Само шумът от стъпките на тълпата отговаряше на песента на щурците. Франсоаз Арну, подкрепяна от Алесандра и Жустин, вървеше след ковчега, носен от шестима мъже. Отзад вървяха Батист Кавано, Ясмина и Осин Бенмалек, както и други близки на семейството. Зад тях се бяха наредили служителите на „Ла Провансал“, а още по-назад — важните личности — производителите на лавандула, цветя, зехтин, вино, жителите на селото и околностите. Всички присъстваха на трагедията на семейството под съсредоточените погледи на журналистите и облечените в цивилни дрехи полицаи. Навалицата спря и всеки затърси място между гробовете, където да застане. Носачите се изправиха пред зейналата яма. Ковчегът бавно се плъзна надолу, прикрепян от въжетата. Свещеникът каза една молитва, даде последна благословия, а Франсоаз Арну пристъпи напред и хвърли в бездната букетчето, което ѝ бе дал церемониалмайсторът. Жустин последва примера ѝ, но вместо да остане с баба си и леля си, си проби път през навалицата и изчезна тичешком. Алесандра взе ръката на майка си и хвърли червените рози, които носеше. После направи знак на Батист да дойде при нея. Заточи се безкрайната върволица от хора, които изказваха съболезнованията си. Всички бяха дошли да отдадат почит на Жулиен, чийто баща означаваше много за повечето от тях. Мариус Гарбиани подаде ръка на Алесандра, но тя отказа да я поеме. Франсоаз последва примера ѝ, същото направи и Батист. Гарбиани стисна зъби. Обидата бе нанесена публично. Тя означаваше обявяване на война на място, където обстоятелствата налагаха сключване на примирие. Двете жени

от рода Арну плачеха. Мариус се изненада от присъствието на Батист Кавано, когото виждаше за първи път. Не очакваше младият мъж да излъчва толкова сила, авторитет и решителност. Усети тези черти на характера му в очите му, докато си разменяха погледи. Морган му бе казал за журналиста само лоши неща, но Гарбиани го оцени положително.

Алесандра съжаляваше, че бе отстъпила пред волята на майка си и бе приела това изтезание. Скоро тя вече не разпознаваше хората, които я прегръщаха, стискаха ръката ѝ или поставяха тежко длан на рамото ѝ. Франсоаз бе настояла за традиционна церемония. Искаше синът ѝ да има погребение, достойно за името, което бе носил. Венци, букети, възглавнички^[1] се трупаха върху гроба и върху съседните гробове. Алесандра се чудеше как майка ѝ успява да стои на краката си. Към тях се приближи някаква жена.

— Казвам се Матилд. А вие сте майката на Жулиен, нали?

— Да — отвърна изненадана Франсоаз.

— Бях неговата приятелка.

Матилд плачеше. Франсоаз не успя да каже нищо, развълнувана от мъката на тази непозната. Алесандра импулсивно прегърна младата жена, а Матилд ѝ отговори с измъчена усмивка и каза, заеквайки:

— Той бе толкова нещастен! Дано Бог се смили над него и бъде милостив към нас. Бог да ви благослови!

После се поклони и си тръгна. Алесандра я настигна и я задържа.

— Аз съм сестра му. Бих искала да се видим пак.

— Няма смисъл.

— Той има дъщеря...

— Зная. Но тя не подозира за съществуването ми, а и така е по-добре. Направих каквото можах. Страданието на Жулиен бе отдавнашно и много дълбоко. Няма в какво да се упрекувате... Той направи своя избор. Нека проявим уважение към избора му, колкото и ужасен да е той.

Тя притисна длани една в друга, поклони се отново на Алесандра и се изгуби измежду струпаните хора пред вратата на гробището, което малко по малко опустяваше. Розлин, Осин и Ясмина застанаха до гроба. Франсоаз се подпираше на ръката на Батист. Не бе проронила и сълза, откакто ѝ съобщиха за смъртта на сина ѝ преди пет дни.

Приличаше на кукла с батерия, чиито отсечени движения бяха в хармония със застиналото изражение на опустошеното ѝ от мъка лице.

— Коя беше тази млада жена? — попита тя Алесандра.

— Приятелката на Жулиен. Нали така се представи и на теб...

— Не ѝ ли каза да остане с нас?

— Не пожела.

— А къде е Жустин? — разтревожи се изведнъж Франсоаз. Алесандра се опита да се свърже с племенницата си на мобилния ѝ телефон, но без успех.

Жустин бе помолила Матис да я откара обратно във „Ванс“. Не изпитваше никаква мъка. Смъртта на баща ѝ до известна степен дори я улесняваше. Никой от семейството никога нямаше да узнае какво се бе случило. Клемантин успя да ѝ върне плика, преди да я изпратят в Анеси при по-големия ѝ брат. Родителите ѝ решиха да отдалечат дъщеря си от това приятелство с дъх на трагедия. Жустин бе изгорила откраднатите документи, които вече бяха ненужни. Манюел бе изчезнал и не отговаряше нито на есемесите, нито на обажданията ѝ. А най-лошото бе, че от предишната вечер чуваше съобщение от мобилния оператор, че този номер вече не се използва. С други думи, Манюел бе изчезнал някъде по белия свят. Преди погребението тя бе ходила до Сен-Базил и бе бродила наоколо. Като не видя никаква кола, се бе приближила до къщата. Капаците на прозорците бяха затворени. Значи Манюел бе избягал. Бе реагирала болезнено на удара. Бе се свлякла безпомощно до едно дърво и бе плакала дълго. Тъгуваше за тази изгубена любов, а тялото ѝ изпитваше остра и неутолима жажда по неговото. Бе я изхвърлил от живота си като счупена играчка и тя се чувстваше унижена.

Жустин бе изоставила на гробището баба си, която вече бе само сянка на самата себе си, и леля си, която сега щеше да ръководи фабриката. Оставаше ѝ красивият Матис, в чиито прегръдки тя се надяваше да забрави самотата си. Ако не ѝ донесеше опиянението, на което се наслаждаваше с Манюел, щеше да замени липсата на фантазии в любовта с кокаина и с други отровни субстанции, които той смесваше на воля в семейната аптека. Така Жустин бе открила сладостта на изкуствения рай.

— Скоро ще се приберат — каза Матис.

— Ами, ще се мотаят още часове на гробището. Така бе на погребението на дядо ми. Аз съм си у дома. А съм и наследницата. Мога да правя всичко каквото си искам.

— Само че не си пълнолетна.

— Да, ама съм наследница. Направо ги съсипвам. Оная мръсница леля ми няма да ми нарежда какво да правя. Давай!

Пое пакетчето с бял прах и със забележителна, предвид не особено големия ѝ опит в тази област, сръчност го раздели на две и оформи две линии върху стъклото, което покриваше масичката до леглото. Смръкна едната със сламка за оранжада и подаде сламката на Матис. Тялото ѝ се разтресе от поетата доза и тя скочи върху младежа.

Когато Алесандра влезе в стаята няколко часа по-късно, двамата млади хора спяха дълбоко. Тя внимателно затвори вратата. Една медицинска сестра бдеше над Франсоаз, която отказваше да се храни. После тръгна да търси Розлин и Батист, които бяха в голямата кухня.

— Приготвих супа, също и компот, а за госпожа Франсоаз купих кисело мляко. Мога да остана тук, ако искате. Намерихте ли Жустин?

— Да, спи в стаята си. Вървете да си почивате, Розлин. Утре ще имам нужда от вас. Благодаря ви за всичко.

— И вие си починете. До утре. Довиждане, господин Кавано.

Алесандра и Батист останаха сами. Никой не бе в състояние да говори, до такава степен бяха потресени от случилото се. Безмилостната съдба, или както бе казала Франсоаз — проклятието, — продължаваше гнусното си дело. „Трима млади хора“... предсказанието, което бе обсебило съзнанието на Алесандра, кънтеше в главата ѝ непрекъснато и като че ли се превръщаше в действителност. Двама вече ги нямаше. Алесандра имаше чувството, че полудява, че не може да контролира онова, което се случва, и най-лошото — че не може да контролира самата себе си. Реши да довери на Батист какво ѝ бе казала Сафиату. Бе се колебала дълго, защото се боеше да не би той да определи като слабохарактерност нещо, което тя вече приемаше като очевидна истина. Бе толкова измъчена от безмилостния ход на съдбата, че вече нищо не бе в състояние да я спре да излее емоциите си. Чувстваше се отговорна за смъртта на Жулиен. Думите на Матилд се бяха врязали в мозъка ѝ: „Страданието на

Жулиен бе отдавнашно и много дълбоко“. Те се въртяха постоянно в главата ѝ като кошмарен напев.

— Отиваш твърде далеч. Нито Салк, нито Жулиен са мъртви по твоя вина. Не. Опровергавам изцяло това съждение. А що се отнася до Сафиату, не се впечатлявай. Хората в Африка имат странни реакции, съвсем различни от нашия начин да изразяваме нещата. Уважавам казаното от нея, разбира се, но мисля, че тя е интерпретирала събитията според вярванията си...

— Да, но Жулиен...

— Жулиен е бил мъртвопиян и се е качил в колата си. Да кажем истината: той се е самоубил. Напрежението му е дошло твърде много. Онази млада жена — Матилд — направи много точен анализ на събитията около него и на неговото състояние.

— Тя работи в болницата на Карпантра. Смяташ ли, че е психиатър? Във всеки случай е много красива. Бих искала да се срещна пак с нея. Заради Жулиен. Бях сурова с него. Ако бях проявила повече разбиране и дипломатичност, ако си бях по-често...

— ... у дома — подсказа ѝ Батист.

— Да, у дома. Заедно с татко начертах път, без да се замисля дали Жулиен иска да върви по него, или не. Впрочем, Батист, и никой друг не го бе грижа за това. Убих собствения си брат с егоизма си.

Алесандра избухна в ридания, които не можа да потисне. Батист я остави да плаче. И в неговите очи напиреха сълзи. Бе видял и разговарял съвсем малко с Жулиен, но веднага бе разбрал, че този човек отдавна е зарязал житейските битки и просто се насилва да живее по инерция... Крепял го бе само гневът, унищожителният гняв, желанието да срине със земята семейството, за което той е бил невидим. Алесандра бе силна личност и бе оцеляла, тъй като бе следвала пътя на баща си в професията, но и тя не бе получила любов. Във „Ванс“ нямаше и капчица любов. Всички бяха мъртви заради липсата на обич. Следващата жертва щеше да е Жустин...

Алесандра слушаше какво ѝ говори Батист и думите му имаха върху нея ефекта на откритие. Жестоката истина изникна пред очите ѝ в цялата си яснота и простота.

— Но в такъв случай и аз самата не съм способна да обичам — каза тя сякаш на себе си...

— Напротив. Точно обратното. А най-любопитното е, че имаш подобна дарба, защото никога не си се старала да се харесаш на семейството си, а си била самата себе си. Докато Жулиен е искал баща ти да го обича и все се е надявал майка ти да прояви интерес към него, а не да отдаде живота си на един призрак... А що се отнася до чувството, което е свързвало майка ти и баща ти...

— Да, какво...

— Баща ти се е оженил за много красиво момиче, което е затворил в много красива къща, направил ѝ е три сладки деца. Гордост и суета. Създал е фабрика за сапуни, която се е превърнала в печелившо предприятие. Отново гордост и суета. И накрая бива убит, всъщност би трябвало да кажа смазан от разярен слон.

— Батист, забранявам ти!!!

— Понеже си се вслушала в думите на Сафиату и им вярваш, искаш ли да ти разкрия какво означава подобна смърт в нейната символика? Баща ти винаги е злоупотребявал с властта си — несъзнателно, разбира се. Искал е събитията да стават така, както той е решил, и хората да приемат неговата представа за света и да ѝ се подчиняват. Диаго е бил катализаторът на онова, което в страните, където живеят слонове в Африка и в Азия, се нарича богохулство, неуважение на космическия ред или по-ясно казано — на липсата на смирение. Или с други думи, слонът е символ на мъдростта, притежава дарбата да въдворява мир и да подсигурия успех, той е познанието, алфата и омегата... Ако не умееш да гледаш истината в очите, ако откажеш да приемеш, че човекът просто е една несъвършена частица в огромното колело на света, то... Иначе казано, ако се инатиш и искаш непременно да поставиш баща си или който и да било друг на пиедестал, не само че няма да изправиш на крака „Ла Провансал“, но и...

— Млъкни!

— ... но и ще се окаже, че Жулиен е умрял напразно. Нямам какво повече да ти кажа. А, не, всъщност имам един въпрос. Госпожице Арну, искате ли да се омъжите за мен?

Батист не стана от стола си, дори не направи и най-малкото движение, но наблюдаваше настойчиво Алесандра. Смаяна и треперееща от вълнение поради сериозността на момента, тя осъзна, че не може да откаже, нито дори да отложи отговора си. Защото щеше да

загуби Батист безвъзвратно. Поколеба се, защото смяташе, че да се омъжиш, означава да се подчиниш на мъжа. Батист все така не реагираше. Не я насилваше и тя да реагира. Просто чакаше.

Вратата на кухнята се отвори с гръм и трясък. Влязоха Жустин, която бе полугола, и Матис, чиито джинси бяха разкопчани.

— А, вече си завзела територията, а? — изсъска тя на леля си.

— Гонгът те спаси! — подхвърли Батист на Алесандра.

* * *

Осин Бенмалек следваше по петите иконома в огромното фоайе и той го въведе в една също толкова огромна библиотека. Маркиза Виктоар дьо Монтобан седеше в елегантно кресло до един гигантски прозорец. Тя не стана от мястото си, когато Осин влезе, а се задоволи да му посочи друго кресло срещу нея. Двамата не се бяха виждали от двадесет години. Все пак едва забележимо си бяха кимнали на погребението на Жулиен Арну и тяхната тайна бе станала още по-тежка. Двамата дълго седяха и се гледаха, без някой да проговори.

— Пожелали сте да говорите с мен. Надявам се, че въпросът е наистина сериозен, за да нарушите нашето споразумение.

— Да, достатъчно сериозен. Става въпрос за Алесандра Арну.

Виктоар дьо Монтобан остана невъзмутима. Сърцето ѝ обаче биеше до пръсване. Знаеше, че развръзката е близка и че е настъпил моментът да говори и да освободи душата си.

— Ще бъда напълно откровен с вас, Виктоар — поде Осин. — Лабораторията на „Ла Провансал“ заработи отново под мое ръководство и предадох на Алесандра формулите, които Франсис и аз създадохме, за да може тя да произведе нова козметична линия.

— С която да замени онази, която брат ѝ продаде в Германия?

— Установявам, че както винаги, сте много добре осведомена. А знаете ли какво следва от това?

— Кажете ми.

— Повиках производителите, с които работехме навремето, и им дадох поръчка. Всички до един ми отказаха. Реколтата на мащерка в

Банон, изглежда, е задържана цялата... А „Флоримон“ от Грас се въздържаха заради някакви неуредени плащания с Жулиен Арну. Познавам ги достатъчно отдавна и усетих, че крият нещо и че изпитват известно смущение. Така че според мен...

— Мариус Гарбиани.

— И в нашия анализ стигнахме до този извод. Нищо не съм казал на Алесандра, но тъй като тя също е решила да навести производителите, не ми се иска да се сблъска с лавина от откази. Това ще бъде унижително за нея, а също и за паметта на Франсис.

— Паметта на Франсис ще бъде уважена и почетена *както той заслужава*.

— А знаете ли нещичко за убийството на Ян Салк? — пое риска да попита Осин след ново мълчание.

— И много, и нищо. В холдинга на Гарбиани имало някаква нечиста сделка, офшорни фирми, пране на пари, отклоняване на фондове...

Виктоар дьо Монтобан замълча за секунда, а после добави:

— Имам всички необходими данни, но нито една от тях не води до никъде. Сякаш липсва някакво звено във веригата. Не съм далеч от мисълта, че Салк е умрял заради разкритията, които е направил. Липсващото звено е човекът, който го е убил или който е накарал да го убият.

— Гарбиани?

— Гарбиани притежава всички недостатъци на земята, но не е убиец. И все пак...

— Иска кожата на Алесандра Арну. Как бихте могли да ни помогнете, Виктоар?

— Ще се заема с доставчиците на цветя и ароматни растения. А вие положете максимални усилия да наблюдавате персонала. Може би ключът към мистерията е вътре в „Ла Провансал“.

— Ами следователят, разследващият екип?

— Те свършиха работата си... Да, понякога има неща, които е трудно да се разберат. Знаете го по-добре и от мен. Често човек дори не може да си ги представи...

— Виктоар, не смятате ли, че вече трябва да кажете истината на Франсоаз Арну?

— Трябва да призная, че от смъртта на Жулиен Арну насам тази мисъл не ми дава мира и обсебва нощите ми. Но съм длъжна да предвидя и последствията. Размислих добре. Моментът още не е настъпил. Когато Алесандра наистина вземе „Ла Провансал“ в свои ръце и когато предприятието тръгне напред, като по времето на Франсис, когато разберем кой е убил младия журналист, тогава ще дойде времето за моя разказ. Защото той трябва да бъде чут, когато всичко е спокойно. Съдбата става все по-жестока към Франсоаз. Затова не искам това разкритие да бъде проява на милост към нея, а един вид освобождение, колкото и ужасно да е то.

— Съгласен съм. Гарбиани ще използва всички средства, за да насити глада си за отмъщение и да унищожи Алесандра. Дори се учудвам, че все още не е използвал за тази цел някогашната си връзка с Франсоаз. Вярно е, че това направи Жулиен, и то по потресаващ начин.

— Как така? — възкликна смаяно Виктоар.

— Не знаехте ли? Той намерил в едно скривалище в кабинета на Франсис писмата, които Мариус е писал на Франсоаз, и ги хвърлил в лицето на майка си вечерта преди катастрофата в присъствието на Алесандра и Кавано.

— Винаги съм смятала, че Жулиен е мекотело и подлец — каза замислено Виктоар. — Бедната Франсоаз.

— Ами ако за зла беда Гарбиани открие това, което крием...

— Невъзможно. Само вие и аз знаем тази тежка тайна. Какво мислите за Кавано, Осин?

— Свестен и стабилен мъж — отговори той.

— Напомням ви, че той съсипа моя син чрез едно от разследванията си. Притежавам всичко, което е писал за него. Наясно съм, че неотлъчно следи случая със Салк. Ако се е захванал за работа с нокти и зъби, както направи с Арман, имам пълното основание да смятам, че е стигнал до същите изводи като мен... Бих искала да поговоря с него. Можете ли да уредите това?

— Той подготвя репортаж за Прованс и съкровищата на областта. Алесандра вероятно му е споменала за вас. Така че при всички случаи той ще ви посети.

Виктоар гледаше как Осин се отдалечава. После още дълго съзерцава пейзажа, който толкова харесваше. В далечината възвишенията на планината Алпий обличаха синя премяна. Лятната

светлина заливаше до заслепяване всичко наоколо. Сети се, че лозята започват да връзват плод. Цветовете ставаха гроздове. А лозарите вече не се интересуваха от нищо друго, освен от чепчиците. За щастие, бурята от предишната вечер, макар и доста силна, не бе причинила никакви щети. А дъждът бе прогонил сушата от лозята с гренаш^[2], мурведър^[3] и сира^[4]. Годината обещавахе да бъде добра. Ако такава бе волята божия и ако Виктоар успееше да избегне скандала...

Областта Монтобан бе оцеляла и докато траеха религиозните войни, и при революцията, и по време на бурните политически събития и икономическите кризи през XIX и XX век. Маркизата бе пазител на осем века традиции и сега не трябваше да допуска областта да бъде погълната от глобализацията. Откакто Виктоар бе поела отговорностите на рода, всеки път, когато някой враг застрашаваше името Дьо Монтобан, тя успяваше да го отблъсне. Нейната изключителна далновидност никога не я бе подвела. Гарбиани я бе предизвикал в деня, когато бе изтръгнал от ръцете ѝ групата „Вантиве“, така силно желана от нея. Тогава Виктоар бе изживяла този неуспех като болезнено поражение. Съдбата ѝ повече от всякога бе свързана с тази на Франсоаз и Алесандра Арну.

Виктоар дьо Монтобан седна пред отворения си лаптоп, който бе поставила върху прекрасно бюро от розово дърво. Прегледа електронната си поща, а после се обади по телефона на директора на „Еко дю Миди“.

— Допуснали сте Батист Кавано да дублира дейността ви, скъпи ми Жан. Изпращам ви документите, които получих с помощта на моите източници. Ще си дадете сметка, че дори да има улика, която да съсипе Гарбиани при финансова проверка, нито Кавано, нито моите информатори са успели да открият нещо, от което следствието да спечели. Нека изчакаме Мариус Гарбиани да допусне първата си грешка. Впрочем, смятам да го предизвикам, тъй като не само не обичам да чакам, но и той събуди гнева ми, нападайки моето протеже Алесандра Арну. Да, да. Ще ви помоля да бъдете любезен с Кавано. Ценя работата му, а и той може да ни бъде полезен в партията шах, която ни предстои да изиграем.

---

[1] Различни по форма букети, обсипани с цветя, кръстове, венчета, на които за подложка служи малка възглавничка. — Б.пр. ↑

[2] Сорт грозде в Южна Европа. Във Франция с него са засети около 90 000 хектара лозя. Използва се самостоятелно само за сладки вина и розе. — Б.пр. ↑

[3] Червен сорт грозде, широко разпространен във Франция и Испания, вторият най-масов червен сорт след гренаша, особено популярен в Прованс. Виното от мурведър има пикантен и пиперлив вкус. Мурведър често се комбинира със сира. — Б.пр. ↑

[4] Един от най-аристократичните сортове вино. Вероятно е внесен във Франция през Средновековието от иранския град Шираз. Заема 7-о място в света по засадени с него площи — 142 600 хектара. Виното от сира е гранатовочервено с лилав оттенък и висока плътност. — Б.пр. ↑

11.

Както всяка сутрин, откакто Осин Бенмалек бе поел отново ръководството на лабораторията в „Ла Провансал“, двамата с Алесандра правеха разбор как върви новата козметична линия. Този ден заедно с нея бе дошъл и Батист. Осин им подаде метален цилиндър, който съдържаше бяла каша.

— Помириши тази смес от смола и борова кора — подхвърли той гордо.

— Страхотно!

— Отгатни как получих този аромат — каза той с хитър поглед.

— Предполагам, с помощта на разтворител?

— Да, но не какъв да е... Естествен.

— Въглероден двуокис?

— Да, отговорът наистина е съвсем прост! Държах го под налягане на по-малко от 40 атмосфери в продължение на петнадесет минути. Въглеродният двуокис се втечни. Тогава потопих боровата кора, която отдели аромата си, без да се налага да я загревам. А щом се изпари, не остана и следа от разтвора... Сто процента екологичен парфюм.

— Осин, ти си направо гений! — възкликна Алесандра и го прегърна. — Батист, ти присъстваш на изключителна премиера.

Желанието за живот се завръщаше у Алесандра. Ентузиасирана от това съдбовно откритие, тя започна да говори на Батист за света на парфюмите, като по този начин му предостави материал за статията му.

— Има седем големи семейства парфюми^[1]. И всяко от тях се дели на подсемейства или подкатегории според специфичния начин, по който се извлича ароматът. В първото семейство са хесперидните аромати. Те обхващат нежните миризми на цитрусовите плодове и бергамота. Във второто семейство влизат флоралните есенции като лавандулата, туберозата и розата. После идва ред на различните сортове папрат с ухания на подправки, следват шипровите^[2] видове с дъх на мъх, след тях пък се нареждат дървесните видове — сандалово

дърво, кедър, пачули, индийски троскот. Шестото семейство е на амбровите благоухания с омайващ мирис на кехлибар, често леко напоени с ванилия, които ни отнасят в екзотичния Ориент. Последно е семейството на кожените аромати, дразнещи обонянието с миризма на тютюн и кожа.

Алесандра хвърли поглед към Батист.

— Наред ли е всичко? Следваш ли мисълта ми? Всичко ли разбираш?

— Новопокръстеният се присъединява към вярата — отговори ѝ той със смях.

— Има различни методи ароматът на парфюмите да се „хване в плен“. На първо място — чрез дестилация. При него ароматът се извлича чрез изпарение.

Алесандра се отправи към един аламбик^[3], поставен върху серпантина тръби, и докато Осин обясняваше метода, тя сочеше с показалец пътя на химичния процес.

— Растенията се поставят тук — каза му тя, показвайки му резервоара. — Това е екстракторът. После се заливат с вода в съотношение от пет до десет към едно, а после сместа се затопля. Изпаренията, които се отделят, улавят и задържат аромата на растителната смес. В края на процеса те се кондензират и чрез изстудяване се получава есенциалното масло.

Батист си водеше бележки. Авторитетният седмичник, за който работеше, щеше да публикува обзорен материал за съставките, процесите на производство на биологични козметични продукти и козметичните серии, по които се работи в момента.

— Вторият метод е методът на екстракцията^[4]. Съставките се смесват с разтворители и вода, а после се загряват до шестдесет градуса. Използват се летливи разтворители като етанол, метанол и бензол, защото целта е след декантиране да се получи силно миризлив восък с изключително силен аромат, наречен конкрет^[5]. Впоследствие восъкът се смесва със спирт. Сместа се затопля, а после се изстудява и по този начин се отстранява присъстващата в нея мазнина. Получава се така нареченото „абсолю“^[6]. Есенциалните масла съдържат по-голямата част от върховните нотки на парфюма, докато субстанцията

абсолю се използва за формиране на основната нотка. Тя е трайна и с аромата си маркира аурата на този, който ползва парфюма.

Алесандра спря за миг експозето си и намигна на Осин, докато Батист старателно пишеше, все така загрижен да не пропусне нещо.

— Не всички есенции освобождават парфюма си по този начин. Някои са по-крехки и не понасят да бъдат затопляни. Така е с жасмина, туберозата и нарциса. В такива случаи се практикува енфлоражът^[7]. Цветовете внимателно се разстилат върху поставка заедно с някакъв вид мазна материя, като цветовете се сменят всеки ден и така, докато мазната основа се насити с техния парфюм. После тя се обработва с алкохол. И в тези случаи абсолю се отделя след изпаряването.

Алесандра възторжено и с обич стисна ръката на човека, когото вече считаше за свой баща.

— Осин току-що завърши процеса, при който се каптира ароматът на суха материя — като боровата кора, например, без да се затопля и чрез използване на естествен разтворител — въглероден двуокис. А това си е доста трудно упражнение.

— Да, но накрая получаваме стопроцентов екологичен продукт. Това ще отнеме време.

— Мисля, че всичко това се случи точно когато трябваше, Осин. След като приключи обиколката на доставчиците, ще се заемем с клиничните тестове.

Тестовете, предназначени да установят дали има токсично влияние върху клетките, вече бяха готови. Оставаше пач-тестът, който се извършваше върху доброволци, за да се установи степента на възможни алергии по кожата. Младата жена, върху чиито плещи вече лежеше „Ла Провансал“, бе силно обнадеедена. Скоро козметичната линия щеше да поеме по пътя си.

* * *

Алесандра възнамеряваше да поднови връзките, някога създадени от баща ѝ и прекъснати от Жулиен. Бе горда, че Батист я придружава, при това — като репортер на световноизвестен и авторитетен седмичник. По този начин тя искаше да привлече вниманието на читателите към скъпия ѝ Прованс, да покаже на света

значението на областта и достойнствата на жителите. За тях бе въпрос на чест щедрата земя да продължи да дава редки и изискващи много грижи продукти благодарение на знанията, които бяха наследили от прапрадедите си.

Младата жена не си затваряше очите пред факта, че трагедиите от последните седмици бяха хвърлили черна сянка върху професионалните ѝ контакти. Разбираше как стоят нещата, но все пак се надяваше да си възвърне доверието на онези от тях, с които се бе запознала, докато придружаваше баща си в ежегодната му обиколка на доставчиците.

Проклятието също оказваше своето влияние. Франсоаз Арну ѝ го напомняше всеки ден, а и всеки ден гласът на Сафиату идваше неканен в мислите ѝ. Значи следващите жертви щяха да бъдат един млад и един възрастен мъж. Трепереше за живота на Батист и на Осин. Бе започнала да харесва много Матис. Той укротяваше агресивността на Жустин, но Алесандра знаеше също така, че той я води по опасен път. Бе разговаряла по този въпрос с родителите му и от този момент и те започнаха неотлъчно да бдят над двамата млади хора. Поведението на Жустин изненадваше обкръжението ѝ. Поне външно не изглеждаше ни най-малко наранена от смъртта на баща си. Алесандра почти можеше да се закълне, че напротив, смъртта на Жулиен бе донесла облекчение на девойката. Батист бе съгласен с нея. Сега Жустин прекарваше голяма част от деня при Франсоаз Арну, гледаше филми по канал „Супер 8“ и DVD-та със записи на филми за семейството. След развода на Жулиен баба и внучка бяха сключили здрав съюз, който се бе оказал сполучлив начин да лекуват взаимно раните си. Животът във „Ванс“ криво-ляво се успокояваше, същото важеше и за „Ла Провансал“ и на двете места всеки влагаше своя принос в тази посока.

Батист направи ново предложение за брак на Алесандра. Тя каза „да“ с огромна благодарност към мъжа, когото принуждаваше да споделя проблемите ѝ от последните дни. Срамуваше се, че има такова мрачно наследство — толкова покосени от смъртта и такива, на които тази страшна участ предстоеше. Двамата решиха да изчакат една година, преди да се оженят, от уважение към траура на семейството, а и за да може Алесандра да се посвети изцяло на фабриката. Тя не само трябваше да създаде, произведе и продаде нова козметична линия, но и също да възстанови традиционните за фабриката продукти, да

ръководи съдружието в Бобо-Диуласо, фирмата за внос-износ в Уагадугу и да работи върху приложението на маслото от карите в биологично чисти продукти. Налагаше се да се изправи лице в лице срещу сложните обстоятелства, при които съдружникът „Вантиве“ излизаше от „Ла Провансал“. Като спираше производството на фабриката, предназначено за търговеца, Алесандра се изправяше пред деликатни финансови проблеми. Не се съмняваше, че банките неотлъчно следят действията ѝ. Трябваше да ги убеди, че новите оферти, които на практика представляваха просто закърпване на старите, щяха да са рентабилни в кратък и средно дълъг срок. Финансистите не искаха и да чуят за „дългосрочни планове“.

Батист бе приключил проучването на документите във флашката на Салк. Установи неподлежащо на съмнение участие на чужди фирми в откупуването на „Ла Провансал“ чрез групировката „Вантиве“. А в една или зад една от тези фирми се криеше Мариус Гарбиани... Салк не разполагаше с доказателство или го бе открил едва в последните мигове на живота си. Беше убит заради разкритията си. Фабиен, младежът, който бе помогнал на Батист да разплете сложната дигитална загадка, смяташе, че части от данните, с които е разполагал Салк, са били изтрети или пък са ги изтъргували, за да объркат следите, и затова са посегнали на личния компютър на журналиста. Батист не бе споделил разкритията си с капитан Риготие. Чакаше нещо, без да знае точно какво. А за да разкрие схемата, трябваше да е сигурен, че Алесандра не рискува нищо. Нито пък „Ла Провансал“. Ето защо инстинктът му подсказваше да бъде предпазлив. Били са наети професионални убийци — престъпници, които принадлежаха към международна мрежа, владееха улицата и без да им мигне окото, използваша мафиотски прийоми. Батист вече се бе сблъсквал с тях, докато разследваше търговците на оръжия. Едно нещо го учудваше — липсата на пропорция. Защото международните фирми в документите бяха много, а „Ла Провансал“ — просто капка вода в Средиземно море. Статията за производство на био парфюми бе добре дошла за Алесандра, но освен това даваше възможност на Батист да продължи разследването си, защото имаше повод да се среща с главните действащи лица в тази занаятчийска сага, а сред тях може би се криеше убиецът на Ян Салк. Размишляваше как да се срещне с Морган Гарбиани. Той дърпаше конците на холдинга по-добре от баща си.

Никога не го бе виждал на живо, а само на снимка, а от нея бе разбрал, че трябва да действа с изключителна предпазливост.

* * *

„Епик“ представляваше дискретна постройка, изгубена наред полето. Собственикът ѝ Орелиен дойде да посрещне Алесандра и Батист на обраслата с треволяци пътека, която водеше към дома му. Бе се заселил в този кран преди близо петнадесет години и оттогава обикаляше със сърп в ръка и раничка на гръб покрай храсталаците, примесени с варовикови скали, и бродеше неуморно из ливадите. Розмаринът, добре познатата хвойна и нежната мащерка, които растяха на воля из околностите на Банон, чубрицата от околностите на Форкалкие със своята остра миризма и ароматната мащерка, покрила хълмовете на Люберон, го привличаха неудържимо и той постоянно се катереше по стръмните каменисти пътечки, където се осмеляваха да ходят само козите. „Дебненето“ на ароматни треви нямаше тайни за Орелиен, а събраните растения бяха първокласни, защото растяха в диво състояние сред природата.

От „Ла Провансал“ се бяха обърнали към него, защото биологично чистите продукти бяха негов приоритет и Орелиен бе безспорният номер едно сред експертите по биокултури.

Алесандра и Батист посетиха тези очарователни места и изпитаха неописуемо щастие. Полските щурци изнасяха своята серенада, въздухът бе напоен с хиляди аромати, лек бриз освежаваше горещия юлски ден. Батист бе включил миниатюрен диктофон и записваше обясненията на Орелиен. Полагаше огромни усилия да не изгуби нито думичка от неговия разказ, но същевременно му се искаше да се наслади до насита на този земен рай. Алесандра забравяше ужаса, в който живееше, откакто се бе завърнала във Франция, и се съживяваше сред тази баня от диви парфюми, които укрепваха тялото и успокояваха духа. Потъваше в корените на растенията, като пиеше живителния сок от сърцевината им. Орелиен обеща да даде половината от урожая си на „Ла Провансал“. Обясни на Батист колко е горд, че допринесе за успеха на предприятие, в което даровете на природата се поставяха на пиедестал.

Слънцето хвърляше към земята последните си огнени лъчи, когато Алесандра и Батист се прибраха в „Естамине“. Тази експедиция бе пречистила телата и душите им от тревогите и страховете, изпитани през последните седмици. Тя даде старт и на нов етап в изправянето на крака на „Ла Провансал“. Беше важна за самата Алесандра, за тях двамата и за живота им като двойка. Ходенето пеша ги бе изтощило. Вечеряха набързо и се качиха на горния етаж, за да си легнат. Алесандра, която бе изключила мобилния си телефон, намери съобщение — един от bankerите я канеше на среща в клоната на банката в Солт в девет часа на следващия ден.

* * *

— Как така ми отказвате? — повтаряше объркано Алесандра. — Миналата седмица господин Ариг ме увери, че молбата ми за заем ще бъде одобрена! Искам да се срещна с него.

— Съжалявам, госпожице Арну, но директорът ще отсъства три дни — отговори срамежливо съветникът.

— Предполагам, е на семинар? — изсъска Алесандра въвн от себе си.

— Не. Отиде в централата ни, в Париж.

— Но в такъв случай бихте могли да се свържете с него!

— Невъзможно.

— Очевидно! — каза иронично Алесандра. Тя не беше наивна и разбираше стратегическите похвати на служителя. — Но защо вие ми съобщавате, че ми е отказан заем? Обикновено господин Ариг се занимава лично с „Ла Провансал“.

— Той замина вчера сутринта, а отговорът пристигна рано следобед. По тази причина прецених, че е добре да се свържа с вас преди неговото завръщане, за да можете да вземете мерки. Напомням ви, че ако отвореният кредит от петдесет и четири хиляди евро не бъде изплатен в рамките на четиридесет и осем часа, ще бъдем принудени да уведомим „Банк дьо Франс“.

Алесандра имаше неприятното усещане, че младият служител срещу нея й декламира урок, в истинността на който и самият той не бе убеден.

— А заместник-директорът е...

— ... в отпуск по болест.

Алесандра стана и излезе от кабинета, без да се занимава повече със събеседника си, и хукна да намери Батист, който я чакаше на терасата на кафене „Тийол“. Завари го да чете спокойно вестници.

— Нещо не се връзва. Някой блокира действията ми с банките.

— Мариус Гарбиани — подхвърли шепнешком Батист.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Ще пиеш ли едно кафе, или искаш да тръгваме веднага?

— Да тръгваме. Имам чувството, че цялото село ме наблюдава.

Като се завърнаха в „Естамине“, Алесандра обясни на Батист, че без този кредит фабриката ще е принудена да обяви несъстоятелност. Вече тридесет години баща ѝ работеше с тази банка и въпреки че въпросният господин Ариг бе в нея само от четири години, знаеше много добре как да се държи с „Ла Провансал“ и семейство Арну. Провалът на Жулиен, опетнил безупречната доскоро репутация на фабриката, оправдаваше до известна степен поведението му.

— Има само едно решение: да се ипотекира „Ванс“. Защото „Естамине“ няма да стигне. В противен случай останалите три банки ще се оттеглят. Наистина ли си сигурен, че е Гарбиани?

— Методът е класически. Може би отивам твърде далеч, но твърдя, че този метод дори слага подписа си под убийството на Ян Салк... И че ти пресича пътя към всички кредити...

— Ама с какво право? — изкрещя Алесандра. — Ще подам оплакване срещу него. Ще повикам и адвокат.

— Няма да ни е от полза, ако предизвикаме процедура. Той вече е свършил каквото трябва. И все пак съм твърде скептичен, че той е убил Ян Салк или пък е накарал да го убият. Не трябва да избързваме.

— Но аз имам само четиридесет и осем часа...

— Ще провалим шанса си истинският убиец да се разобличи. Слушай, аз мога да намеря необходимите средства, за да избегнем клещите на „Банк дьо Франс“ и на ищците.

— Прекрасно, но как?

— Колко пари ти трябва точно? — попита Батист.

— Всичко на всичко двеста деветдесет и две хиляди евро. Освен да ги намеря под подковата на някой кон... Всичко е ясно. Не слагам в това число заплатите за следващия месец на петдесет и четиримата служители.

— Всяко нещо с времето си. Засега да говорим за двеста деветдесет и две хиляди, нали са толкова? — повтори Батист.

— Да.

— Ами конят идва... — каза Батист и избухна в смях.

— На всичко отгоре и се подигравах с мен! Мразя те! — каза Алесандра, стана и избухна в ридания.

Батист я сграбчи за рамото и я накара да седне отново.

— Успокой се и ме слушай! Застрахователните компании ми дадоха значителен капитал след катастрофата на еърбъса, причинила смъртта на родителите ми и на двете ми сестри. Парите ми бяха преведени по сметка, но аз не се докоснах до тях. Не можех. Трябва само да се обадя на моята банка, за да деблокирам сумата, която ти е необходима. Това ще отнеме най-много пет дни. А пък аз ще поискам от моя нотариус да ми даде гаранция, че парите ще бъдат внесени преди падежа. Така ще удариш плесница в лицето на тези гадни финансисти и най-вече — на Гарбиани.

Батист вече набираше телефонния номер, но Алесандра хвана ръката му.

— Не мога да взема тези пари.

— Разчитам, че ще ми ги върнеш. Това е само заем, скъпа моя... Начин да ви държа изкъсо, докато се оженим. Хайде, иди избърши сълзите от хубавите си очи. Толкова плака в последно време! — каза ѝ той и погали косите ѝ. — Винаги съм се чудил какво да правя с тези пари. А сега съм щастлив, че те ще спасят „Ла Провансал“. Аз влизам не само в семейството, но и в семейното предприятие. Направо сте в капан, красавице. А сега, върви се разкраси, докато аз задействам плана.

* * *

— Надявам се, че имате сериозна причина да ме накарате да дойда чак тук — каза Мариус Гарбиани отбранително.

Виктоар дьо Монтобан го покани да седне в удобното градинско кресло от ратан, поставено до нейното, на терасата на селската къща в Русийон — едно от многото ѝ притежания.

— Пия цитронада и не мога да предложа нищо друго. Искате ли цитронада, скъпи ми Мариус?

— Каква е тази постановка? — изръмжа той.

— Погледнете отвесните скали на морския бряг — каза превзето маркизата. — Гледката никога не ми омръзва. Човек би казал, че се намираме в друг, при това нереален свят. Представям си, че такъв е пейзажът на Марс.

— Стига глупости! Какво толкова имате да ми кажете и защо тук?

— Виждате ли скалите?

— Ама изобщо не ми пука за тези скали!

— Грешите. Природата ни учи на много неща, а ние не ги разбираме. Никак не ги разбираме. Скъпи ми Мариус, вие приличате на тези скали. На вид са здрави, солидни, но в действителност — крехки, трошливи. Погледнете се — кълбо от нерви, а то не е...

— Не ви позволявам...

— Зарежете „Ла Провансал“.

Виктоар бе сменила тона, с който разговаряше до този момент.

— Нима ме заплашвате? — изкрещя Гарбиани, който започваше да губи самообладание.

— За каква ме вземате?

— Никога няма да се откажа от „Ла Провансал“. Вие ли покрихте Алесандра пред банките?

— Не. Нямам представа кой го е направил, но разбира се — имам предположение...

— И кой?!

— Човек трябва да умее да губи, Мариус. В противен случай ще загуби всичко. Ставате смешен с желанието си за отмъщение. Ще ви помоля да ми отговорите честно. Вие ли убихте Ян Салк, или поръчахте да го убият?

Смайването, което Виктоар дьо Монтобан прочете в очите на Гарбиани, бе равнозначно на отговор. Той се задъхваше от гняв и възмущение. Започна да се задушаваше.

— Успокойте се. На тази възраст сърцето е уязвимо. И не чух отговора ви.

— Вие сте луда, и то — опасно луда! Не! Не и не! Кой ви пъкна тази мисъл в главата?

— Ами, в една или друга степен, тази мисъл се върти в главата на всички.

— Как така — всички?!

— Ами така, всички. Вашето настървение да съсипете Алесандра Арну ви превръща в идеалния виновник.

— Ако сте ме повикали тук да слушам подобни идиотщини... — каза той и стана, блъскайки яростно масата. Чашите и гарафата се разклатиха и паднаха на една страна.

— Седнете, Мариус! Бях забравила колко е трудно човек да проведе смислен разговор с вас. И така, значи вие не сте убили Ян Салк? — настоя тя, за да изпита отново удоволствие от гнева му.

На Мариус никак не му хареса снизходителното високомерие, с което Виктоар се отнасяше към него открай време, още повече че той ненавиждаше снобските й обноски и те безкрайно го дразнеха. Виктоар помълча малко, а после го погледна с известно съжаление, което никак не бе характерно за нея.

— Накарах ви да дойдете тук днес, защото от няколко дни притежавам ето това — каза тя и му подаде един плик и добави: — Четете.

Докато Мариус се запознаваше със съдържанието на документа, лицето му губеше червендалестия си тен.

— Както можете да установите — подхвана отново тя, — тези счетоводни книжа показват, че сте извършили многобройни трансфери и източване на фондове към ваши фирмички в места, които политиците наричат финансов рай. Мисля, че ще се окажете в доста неизгодна позиция в деня, когато правосъдието бъде уведомено за всичко това. Дори съм убедена, че ще види в тях достатъчен мотив за убийство. Като убийството на журналист, обичал да рови повечко тук-там, например...

— Тези документи са подправени!

— Смятате ли? И все пак върху тях от страница четиринайсета до двадесет и трета стои вашият подпис!

А после, не без известно ликуване, Виктоар добави:

— Най-настойчиво ви съветвам да оставите на мира Алесандра Арну. А що се отнася до Франсоаз, съдбата пое ролята на съдник и тя плаща тежко за грешката си. А между другото, ще ви се наложи да посветите времето и енергията си, за да се защитите и да спасите онова, което сте спечелили толкова трудно, бедни ми Мариус. Не съм ви издала, няма и да го направя. Не е нужно аз да чертая вашата съдба, защото някои хора на високи позиции са по-добре информирани и от мен. Ще ви изпратя.

Мариус Гарбиани последва Виктоар дьо Монтобан, без да каже нито дума. Разбираше прекрасно какво го очаква.

* * *

Докато приближаваха крайбрежието, въздухът ставаше по-топъл. По хълмовете на Грас колата се заизкачва по най-прочутия път в областта, където разнообразни растителни видове се смесваха в разкошна и очевидно старателно поддържана арка. В двора на скромния селски дом четири палми обозначаваха ъглите на голям басейн, върху чиято повърхност падаха сенките на високи храсти арабски жасмин, хелиотроп и резеда^[8].

— Добре дошли, госпожице Арну — каза собственикът, докато ги посрещаше.

— Представям ви Батист Кавано от „Л’Евенмон“.

— Артюс Флоримон. Очаровани сме, че проявявате интерес към нас. Ще отворим вратите на нашия скромен дом, включително и най-секретните.

Отвори бутилка разхладително питие, което Алесандра и Батист изпиха под сянката на огромно смокиново дърво, а после ги заведе до съседната фабрика. Вътре тя бе изцяло бяла и контрастираше на фасадата от яркочервени тухли. Отвън постройката напомняше на картинка на манифактура от XIX век. Още от 1747 година фирмата създаваше парфюми, предназначени за известни личности. А с течение на времето най-престижните марки парфюми бяха намерили прием в кралските и императорските дворове на Европа и Русия. Наследникът на династията Флоримон покани Алесандра и Батист да разгледат последната му находка, с която се гордееше много.

— Конкрет от *rosa grandifolia*. Майска роза. Изключителен екземпляр.

Алесандра поднесе металния цилиндър към носа си.

— Невероятно усещане! Не съм вдъхвала подобен аромат, откакто придобих уменията да различавам миризмите.

— Расте в едно имение на юг от Грас. Особеността ѝ се състои в това, че всичките ѝ цветове са от един и същи корен. Трябва да добавя и че младата градинарка, която пое отглеждането ѝ от миналата година, върши чудеса. Тя е привърженичка на биодинамиката^[9] — техника, която се състои в зачитане на всеки елемент като неделима част от цялото. Влияние върху размера на видовете оказва разположението на планетите, а изворната вода е от изключително значение за качествено им поливане, да не говорим за отварите от различни растения, които се използват за наторяването им, отстраняват паразитите и спират растежа на вредителите. Няма никакъв сулфат, никакъв химически елемент.

Батист следеше разговора с интерес. Навлизаше в непознат свят, чиито сложни процеси и строги правила досега му бяха убягвали. А Алесандра слушаше Флоримон с истинска наслада.

— Добивът е два пъти по-нисък от познатия вид маслодайни рози. Вместо 450 цвята на килограм, са необходими двойно повече. Оттам идва и изключителното качество на продукта, който е много търсен от клиентите ни.

Алесандра бе на седмото небе. Артюс Флоримон им даде да подушат и абсолю от жасмин, а също и конкрет от мимоза. Алесандра нямаше за какво повече да мечтае. Доставка на суровини за козметичната линия биопродукти на „Ла Провансал“ бе осигурена. С подобни чудеса успехът ѝ бе сигурен.

Бе късно, когато напуснаха границите на областта. Батист предложи да удължат пътуването си и да отпразнуват края на неприятностите в някое хубаво ресторантче. Алесандра трябваше да реши къде. Бе проследил на айпада си направените от нотариуса трансакции. Банката в Солт бе принудена да приеме удължаването на срока. Батист се надяваше, че Алесандра ще се отпусне и успокои. Искаше да я накара да забрави, пък било и за една вечер и една нощ, тежките отговорности, които се бяха стоварили на раменете ѝ. А най-вече — искаше да ѝ вдъхне вяра в бъдещето.

От терасата на ресторант „Мулен дьо Мужен“ Алесандра и Батист наблюдаваха залеза на слънцето. Наслаждаваха се на всеки миг. Алесандра бе притеснена от вниманието и загрижеността на Батист. Помощта, която ѝ бе оказал за спасяването на „Ла Провансал“ от фалит, скрепяваше любовта им и живота им като двойка също така категорично, както би го направила и брачната клетва. На другия ден се изкачиха към масива Алпий, където ги очакваше Виктоар дьо Монтобан.

* * *

Като излязоха от Фонвией, поеха по частен път. Лозите се простираха чак до хоризонта. В границите на имението Монтобан слънцето започваше своята дневна обиколка и я завършваше пак там... Колата премина през разтворената желязна врата, без да намали скоростта. Поеха по широка алея с вековни чинари, които образуваха красива дъга, покрай нея се простираше маслинова горичка, а после — розариум. Замъкът постепенно се показваше зад короните на дърветата и гордо се издигаше над лехите, проектирани по рисунки на Андре льо Нотър^[10], непокътнат от капризите на времето. Посетителят не можеше да не се впечатли от величествения декор, който му представяше цели векове история.

Икономът въведе Алесандра и Батист в кабинет, който бе почти точно копие на будоара на Мария-Антоанета в Трианон. Цялата мебелировка бе от същата епоха. Маркизата носеше бял тайор, дело на шивач магьосник, а посребрените ѝ коси бяха прибрани на кок. Елегантността ѝ не смекчаваше властния ѝ вид. Навършила седемдесет години, Виктоар дьо Монтобан управляваше с ръка на господарка имение, чиято слава излизаше извън пределите не само на Прованс, но и на Франция. Култивираше аристократичния си дух, за който между другото казваха, че е високо ценен в Елисейския дворец. Тя стана, за да посрещне двойката. Алесандра представи Батист.

— Господин Кавано, та ние сме стари познайници, въпреки че никога не сме се срещали. Не съм ли права?

— Наистина...

— Аферата „Льокастел“. Синът ми Арман бе замесен в трафик на оръжия, който вие разкрихте.

— Така е. Сърдите ли ми се?

— Съвсем не. Синът ми е глупак и си получи заслуженото. Родът Монтобан си струва жертвите. Дългът ни налага да сложим чувствата си на заден план. А ти, малка ми Алесандра, справяш ли се? — попита тя със съпричастност и съчувствие, които изглеждаха искрени.

Договориха се, че „Ла Провансал“ може да разчита на следващата реколта маслини в имението. После разговорът стана забавен. Виктоар накара прислужника да им сервира оранжада, а когато той излезе, подхвърли без никакво предисловие:

— Знам, че банката ти е създала неприятности. Ариг е малоумник, когото Гарбиани манипулира както си иска...

— Защото...

— Да. Не се ли усъмни? Знам също и че някой вече е уредил въпроса. Кой точно?

Алесандра онемя пред това ново доказателство за омразата на Гарбиани, а също и от бруталността на зададения въпрос. Не знаеше какво да отговори, защото не искаше да поставя Батист в неудобно положение.

— Аз — каза Батист.

— Вие? С авторските си права ли? Толкова ли са доходоносни?

В гласа на маркизата имаше лека ирония. Тя не повярва на Батист и не хареса отговора му, който взе за нахалство.

— Права сте. Авторските права не носят особени доходи.

Батист не й помагаше да схване ситуацията и тя изпадна в затруднение.

— Тогава наследство?

— Не.

— Тази игра на котка и мишка започва да ме уморява. Е, какво тогава?

— Застраховки, които получих след смъртта на родителите ми и двете ми сестри в самолетна катастрофа. Катастрофата при връх Сент-Одил в Елзас. Не знаехте тази подробност ли?

— Простете ми. Приемете най-искрените ми съболезнования. Направили сте единственото нещо, което можеше да спре този подлец

и мръсник Гарбиани. Алесандра, намерила си мъж, който ти е равен по сила. Поздравявам те. Надявам се, че ще ме поканиш на сватбата ви.

— Разбира се — каза Алесандра, която усети как за миг се превърна отново в малко момиченце.

— А смятате ли, че ще имаме още неприятности с Гарбиани? — попита Батист.

— Не, сега вече не. Нека сложим картите на масата, господин Кавано. Знам, че сте правили разследване за смъртта на младия журналист. Е, до какви изводи стигнахте? Почакайте. Знам, че флашката, която сте дали на Перо, е била непълна. Водила се е истинска война. Така или иначе, Перо не би могъл нищо да стори. Но пък аз го държа в ръцете си. Кой е убил Салк?

— Колебая се.

— Наистина ли?

Виктоар дьо Монтобан вече не се шегуваше. Очевидно изпитваше голямо уважение към Батист.

— Наистина. Всички улики водят към Мариус Гарбиани. Но не го е извършил самият той. Наредил е да го направят.

— След двадесет и четири часа ще сме наясно.

— И...

— Единственото нещо, в което съм в състояние да уверя Алесандра, тъй като ми отговорихте съвсем искрено, е, че Мариус Гарбиани повече няма да ѝ създава неприятности.

И понеже Алесандра и Батист я погледнаха недоверчиво, тя добави:

— Моята възраст ми дава известни предимства. Превърнах се в безсрамна стара дама. Е, поне се осмелявам да се нарека такава. Желая ви успешно завръщане. Алесандра, целуни майка си от мен и ѝ кажи, че скоро ще я посетя. Имаме да си казваме много неща.

Алесандра и Батист изпитаха странно чувство. Защото Виктоар дьо Монтобан умело използваше и заплахата, и покровителството.

— Манипулаторка до дъното на душата си — заключи Батист. — За щастие си ѝ симпатична и е снизходителна към теб. Знае истината за Салк и блъфига за Гарбиани, като на покер.

Алесандра видя на мобилния си телефон съобщение от Осин Бенмалек, с което я предупреждаваше, че парцелът с фина лавандула е нападнат от бръмбари листояди.

— Не може да бъде! — възкликна Алесандра. — Сега пък и листояди?!

И в отговор на въпросителния поглед на Батист обясни, че тези твари се справят с поле лавандула за нула време и трябва да се реагира веднага. Най-късно на следващия ден.

---

[1] Това е една от приетите класификации. В други семейства са 8, в някои има разлика в имената — например амбровите парфюми се наричат ориенталски, а хесперидните — цитрусови. Някъде две семейства се обединяват в едно — като шипровите и кожените например. — Б.пр. ↑

[2] Семейството взема името си от първия дървесно-мъхест парфюм, създаден от Франсоа Коти през 1917 г. и наречен на остров Кипър (на фр. Chypre) — прочутата марка „Шипър“. — Б.пр. ↑

[3] Спираловиден съд за дестилация. — Б.пр. ↑

[4] Отделяне на ароматните от неароматните вещества с помощта на разтворители. Впоследствие остатъкът от разтворителя се отстранява чрез изпаряване. — Б.пр. ↑

[5] Смес от летливи масла, восък и цветове. Получава се след извличане на ароматните компоненти на цветното масло. Останалата след отстраняването на разтворителя субстанция е твърда и е като восък. — Б.пр. ↑

[6] Субстанцията абсолю представлява есенция в най-концентриран вид, затова е и най-скъпа. Получава се след отстраняване със спирт на восъците, съдържащи се в конкрета, и има по-тъмен цвят в сравнение с натуралните масла. — Б.пр. ↑

[7] Енфлоражът е един от най-старите начини за получаване на есенциално абсолю от цветя. — Б.пр. ↑

[8] Растение с бели или яркожълти гроздовидни цветове. Височината му е 50–150 см. Има над 50 разновидности. — Б.пр. ↑

[9] Наука за силите на живота, зачитане на основните принципи, действащи в природата. — Б.пр. ↑

[10] Андре льо Нотър (1613 — 1700) — френски архитект, създател на парковете в дворците Версай и Фонтенбло, както и на парковете Сейнт Джеймс и Гринуич. — Б.пр. ↑

12.

Още от зори Алесандра работеше усилено на полето, засято с фина лавандула, чиято реколта бе използвана единствено за производството на сапуните „Лу Реми“. Разтърсваше всяко растение, за да го освободи от безбройните лестояди, които иначе, без да губят време, щяха да погълнат стъблата, кльцвайки ги умело точно под издължените цветове. Това насекомо, въпреки че на вид приличаше на най-безобидна калинка, бе единственият вредител по лавандулата, която, поради способността си да отблъсква всякакви нашественици чрез миризмата си, нямаше друг неприятел. Алесандра прилагаше на практика уроците на Осин — само с едно-единствено движение събаряше замаяните от утринния хлад лестояди и те падаха в чадъра, поставен в основата на растението. Осин работеше на съседния ред. Батист, следвайки примера им, бе поел четвъртия. Редовете бяха осем, всеки с дължина около двеста метра. Франсоаз Арну се бе прибрала в къщата, смазана от усилията, които бе положила да разкара „тези мръсни гадини“.

Всяка година реколтата от лавандула бе гордостта на „Ла Провансал“. Тя бе и своеобразен химн в памет на Реми, но същевременно затвърждаваше репутацията на производителя си. Франсис Арну лично бе избрал какъв вид лавандула да бъде посаден — див храст, който бе открил по време на една разходка недалеч от имението две години след смъртта на Реми. Алесандра бе с него в онзи ден и си спомняше вълнението на баща си при вида на растението, което цъфтеше недалеч от пътеката. Истинска лилава кралица. Франсис не бе пожелал да пресади храста на друго място, от страх, че няма да се аклиматизира върху друга почва. Бе купил терена, обработил земята и засял там издънки от същия храст. А лабораторията на „Ла Провансал“ в кратък срок произведе уникално етерично масло. Тогава Франсис реши да пусне на пазара лимитирана серия сапуни, които в памет на по-големия си син кръсти „Лу Реми“. Всяка година първият сапун бе запазван за Франсоаз — дар, който тя

очакваше с огромно вълнение. Щом поемеше съкровището в ръка, се разнежваше безкрайно.

Алесандра се изправи. Слънцето вече бавно се изкачваше върху лазурното небе. Нямаше нито едно облаче. Бе свършила своите два реда. А Осин и Батист тъкмо привършваха техните. Тя отиде при тях.

— Мама ни очаква с нетърпение. Приготвила ни е закуска. А после аз веднага изчезвам, за да видя резултатите от тестовете за безвредност. Да не говорим, че ми предстои да прехвърлям бумацина часове наред.

На терасата във „Ванс“ Франсоаз бе наредила изящно масата за закуска. В средата букет от чаени рози подчертаваше красотата на съдовете от фин порцелан. Топлите кроасани и мъничките кифлички ухаеха на масло. А хълмовете на Мон Ванту бяха обвити във ведрина и спокойствие. Бе утрин, която премахва като с магическа пръчка всички тревоги или съмнения и помита отчаянието. Камбаната на църквата в Солт отмери седем удара. Чуваше се надалеч, толкова кристалночист бе въздухът. Всички се наслаждаваха на щастливия миг.

— Често ли има подобни нашествия? — попита Батист, докато си наливаше кафе.

В този проблем виждаше още материал за статията си.

Свидетели сме на подобно нашествие за втори път — отговори Франсоаз. — Първия път бе преди осем години. Спомнете си, нали, Осин? Франсис бе бесен, но вие му показахте какво да прави. Слава богу, че дойдохте вчера, за да прецените кой ден ще събираме реколтата. Иначе нашествието на листоядите щеше да е пагубно. За четиридесет и осем часа тези мръсни гадини щяха да унищожат всичко — като облак скакалци.

— Може би могат да се вземат някакви предпазни мерки — вметна Батист, но бе прекъснат от позвъняване на мобилния телефон. — Извинете...

Отдалечи се на няколко крачки, като слушаше внимателно събеседника си. По лицето му се четеше объркване и смайване.

— Не, не, Жан. Ще дойда до половин час, ако желаете.

После седна отново при тях. Сериозният му и мрачен поглед притесни Алесандра, Франсоаз и Осин. „Сафиату“ — помисли Алесандра. Осин седеше от лявата ѝ страна.

— Намерили са Мариус Гарбиани до басейна му, промушен единадесет пъти с нож. Обади ми се Жан Перо. Иска да отида на мястото.

— Мариус?! — прошепна Франсоаз.

Бе бяла като покривката, а сините ѝ очи, уголемени от ужаса, заличиха всичко друго по лицето ѝ. Повтори името много пъти и чак тогава сълзите ѝ рукохна. Обзе я огромна мъка. Алесандра осъзна внезапно колко много майка ѝ бе обичала Мариус Гарбиани — винаги, през целия си живот. Това, което изпитваше Франсоаз сега, нямаше нищо общо със стъписването и смразяващия кошмар, които я бяха завладели при смъртта на Жулиен. Днес тя оплакваше една изгубена любов — истинска любов, която си бе забранила да изживее. Алесандра стана, за да отведе майка си в апартамента ѝ, и пътьом направи знак на Батист да не тръгва, преди тя да се върне.

— Перо има ли някакво предположение? — осмели се да попита Осин.

— Не. А вие?

— Да, струва ми се...

— Слушам ви.

— Мисля, че полицаите ще разберат много скоро как стоят нещата. Нямам право да назова името. Погрижете се за Алесандра — отговори Осин.

— Правя го — сопна му се леко Батист, който никак не харесваше тайнствеността, в която Осин винаги забулваше думите си. — Говорете ясно.

— Повтарям ви: погрижете се за нея. Ще бъда в „Ла Провансал“, ако ви потрябвам.

Осин стана и тръгна, оставяйки Батист напълно объркан. Той влезе в къщата и срещна Алесандра, която вече бе слязла на долния етаж.

— Как е тя?

— По-добре. За щастие, Розлин ще бъде тук след петнадесет минути. Ще ѝ оставя бележка. Мама има нужда да остане сама със спомените си и със съвестта си. Това бяха думите ѝ. Иска да плаче до изнемога. Ще вечеряме с нея. Ще поканя също Осин и Ясмينا, ще помоля Жустин да дойде с Матис. Така всички ще сме около нея. Ти

върви у Гарбиани. А аз ще мина през къщи, преди да отида в „Ла Провансал“.

— Идвам с теб.

— Защо? Голямо момиче съм. Знаеш това, нали? Моят враг бе Мариус Гарбиани, нали така? Той е мъртъв. Значи нямам от какво да се боя.

— Ами какво ще кажеш за Морган Гарбиани?

Алесандра избухна в смях.

— Блестящ младеж, що се отнася до бизнеса, но що се отнася до всичко останало — момченце, мамино синче. Беше влюбен в мен. Тийнейджърска история. Бързо се утеши в Бъркли. Бедният Морган, та той и муха не може да убие... Гадно е все пак, че баща му свърши така. Искрено му съчувствам. А какво мисли Перо? Убийство заради пари? Отмъщение?

Батист осъзна, че няма смисъл да я плаши. Обади се на директора на „Еко дю Миди“, че ще закъснее, и тръгна след Алесандра.

Младата жена спря колата си в малкия двор на „Естамине“ и изтича да си вземе душ, а после се облече припряно и грабна от масата в хола грамадна купчина папки. Изведнъж нададе силен вик. В едно от креслата седеше Морган Гарбиани.

— Какво правиш тук?

— Чакам те — отговори й той с широка усмивка.

— Как влезе?

— Алесандра, дойдох да поговорим. Баща ми е мъртъв.

— Зная. Моите най-искрени съболезнования, Морган. Наистина съжалявам. И все пак как...

— Алесандра, бих искал да поправам злото, което ти е сторил.

— Това вече е минало. Стара история. Справих се.

— Мама страдаше много заради него. Разболя се и си отиде.

— Мога да си представя.

— Беше ли в течение за връзката на баща ми с майка ти?

— Да — прошепна смутено Алесандра.

Морган продължаваше да седи в креслото, кръстосал краката си. А тя се чудеше как ще го изгони. Съжаляваше, че отказа

предложението на Батист да дойде с нея.

— Отдавна ли знаеш?

— Научих го вечерта преди Жулиен да умре.

— Аха! Аз пък бях в течение от самото начало.

Алесандра разбра, че няма никакъв смисъл да бъде груба с Морган, и въпреки че изпитваше твърде малко симпатия към него, реши да го изслуша. Морган ѝ разказа, че бил единадесетгодишен, когато заварил баща си да чете някакви писма. Хвърлил се да го прегърне, за да го утеши, тъй като от очите му капели сълзи и се търкаляли по бузите му. Никога преди не го бил виждал да плаче. Мариус грубо го отблъснал и му изкрещял да излезе от стаята. Морган се досетил, че това не са делови писма, защото не били писани на машина, а на ръка. Не си намирал място и искал да разбере какво е причинило толкова мъка на баща му, обикновено така груб с него, с майка му, с всички. Цяла година ровил из къщата. Когато Мариус отсъствал, слизал в кабинета му. Бил завладян от натрапливата мисъл. Една нощ намерил писмата в кутия за архиви, между фактури отпреди десет ГОДИНИ.

— Първото писмо в купчинката бе всъщност последното писмо, написано от майка ти. Зная съдържанието му наизуст. „Причинихме достатъчно зло, Мариус. Време е да възстановим душевния си мир. Не мога да ти позволя изявления като: «Флоранс и Морган нямат никакво значение в равносметката».“

Алесандра усети удара право в лицето си. По един или друг начин, въпреки че в писмото Франсоаз оправдаваше постъпката си доста неясно, самата Алесандра все пак е била „в равносметката“. Също като баща си, Реми и Жулиен. И везните са натежали в тяхна полза. Лицето на Морган се бе разкривило от мъка. Мъката на малко момче, на дете, което не е в състояние да се защити от егоизма на родителите си. Морган заразказва за страданията на майка си. Бил неин довереник. След скъсването си с Франсоаз Арну, Мариус Гарбиани увеличил бройката на завоеванията си, а оттам — и униженията към жена си Флоранс, която се разболяла от рак заради поведението на баща му. Било твърде късно да я лекуват. Болестта била извършила смъртоносното си дело.

— Отмъстих за майка ми както можах. Той достатъчно бе използвал и двама ни. Отклоних фондове към сметки, които ползвах

само аз. А той ми се доверяваше сяпко. Подписваше всичко, каквото му давах, без да проверява. Винаги е смятал, че стои над всички, че е непобедим и недосегаем. Не само крадах, без да ми мигне окото, но подготвях почвата да го вкарат в затвора.

— Морган! — изкрещя Алесандра.

Но синът Гарбиани не я чу и продължи излиянията си. Не събирал пари за себе си, а за нея — Алесандра. Също и за „Ла Провансал“, която баща му се канел да съсипе.

— Само че цъфна Ян Салк и щеше да развали всичко. Навря си носа, където не трябваше. Бе на две крачки от разкриването на офшорните сметки. Но вече никой няма да попречи на щастieto ми.

— Искаш да ми кажеш, че... — каза със заекване Алесандра, която трепереше от ужас и не довърши думите си.

— О, не. Не съм аз убиецът. За подобно нещо е достатъчно само човек да плати.

— А баща ти? — попита Алесандра с видимо усилие.

Морган не й отговори, а стана и отиде до прозореца на хола. Остана там дълго, съзерцавайки гледката. Алесандра не знаеше какво да прави. Предчувстваше, че ще научи още някаква истина. Обзе я паника. Морган се обърна с лице към нея.

— Виктоар дьо Монтобан притежаваше документи с данни от разследването на Салк. Вчера тя показала на баща ми доказателства за отклоняването на средства. Той се върна бесен у дома. Въртя се в леглото си цяла нощ като див звяр, като ту ме обиждаше, ту се отричаше от мен. Това ме разсмя, защото бях използвал същите средства като него. Бях го ограбил с хитрост, както той бе ограбил толкова други хора, както се канеше да ограби и теб. В един момент на мен ми писна от неговите гневни изблици, от идиотщините му, от угризенията му заради мама. Направо ме вбеси! Отидох в кухнята за нож и го заклах като свиня. Толкова се гордееше с червеното си „Ферари“. Заприлича на него... Ето че си спасена от злосторника си, Алесандра.

Морган се приближаваше до нея, а тя не смееше да помръдне.

— Вече никой няма да ни раздели — поде отново той. — Чакам от седемнадесет години... Чуваш ли — седемнадесет години. Дълго е. Седемнадесет години! Повече никой няма да застане на пътя ни. Ще ти

предложа приказен живот. Само ние двамата. Разбираш ли, Алесандра?!

А Алесандра се чудеше как да спечели малко време. Да го остави да говори. Да, това ѝ се струваше най-доброто решение за момента. Само докато измисли начин как да го отдалечи от себе си.

Той замълча за миг, а после каза студено:

— Така ще стане и с Кавано.

— Какво искаш да кажеш с това „така“?! — възкликна Алесандра. Тя настръхна от ужас.

— Утре Кавано вече няма да го има. Ще останем само ти и аз. Алекс, обичам те. Малка ми Алекс, не искам повече да те губя.

— Морган, нека да бъдем разумни — умоляваше го тя, въпреки че устата ѝ бе пресъхнала.

— Разумно е да бъдем двамата заедно.

Морган сграбчи Алесандра за раменете и я привлече към себе си. Тя се бореше с всички сили и започна да вие. Той постави дланта си върху устата ѝ. Бе невероятно силен.

— Тихо! — прошепна той в ухото ѝ. — Обичам те, малка ми Алекс. Ти си моя, само моя, бебчо.

— Не мърдай!

Батист нахълта в хола заедно с петима полицаи. Трима от тях обградиха Морган. А Батист взе Алесандра в прегръдките си.

— Свърши. Всичко свърши. Вече наистина няма от какво да се боиш.

— Тук ли беше? Как се досети?

— Тази сутрин Осин загадъчно ми каза да бдя над теб. И аз тръгнах след теб. Впрочем заварих тук Осин. Беше се скрил долу под терасата. Беше предупредил полицаите. Чухме почти целия разговор.

— Но защо не се намесихте по-рано?!

— Трябваше Морган да ти се довери. Не знаехме и дали не е въоръжен. А ти се справи блестящо.

— Сключил договор за главата ти, Батист! Той го каза!!! — извика Алесандра.

— Времето работи в моя полза. Наемният убиец скоро ще разбере, че няма кой да му плати при доставката на трупа. Довери се на професионализма му.

— Гледаш доста спокойно на нещата!

— Въпрос на навик. Но за твое спокойствие ще поискам да ме охраняват жени.

Батист се разсмя и на Алесандра също ѝ стана смешно. И двамата бяха преживели силен стрес. В един момент Алесандра осъзна, че Батист я бе отвел в дъното на градината, за да не види как отвеждат Морган Гарбиани в полицейската кола. Тя трепереше, зъбите ѝ тракаха силно, краката ѝ се огъваха. Падна на моравата и избухна в налудничав нервен смях, който не можеше да овладее, както не можеше да овладее и тялото си.

— Не спирай, здравословно е! — каза ѝ Батист, който малко по малко бе завладян от същия истеричен смях.

Изведнъж Алесандра стана сериозна. Отново бе чула гласа на Сафиату.

— Тя каза „трима млади“. Морган е жив, значи остава още един! Батист!!!

— Нима наричаш жив човек, който ще прекара целия си живот в затвора? Отцеубийство, убийство на журналист, отклонение на фондове, пране на пари, спирам дотук... Това го очаква: доживотна присъда без право на помилване. Сафиату го е видяла в мрак, извън живота. А доколкото разбирам, Морган живее в мрак още от детството си.

— Но той каза, че е убил баща си, за да ме спаси! — каза замислено Алесандра.

— Стига! — извика Батист. — Не проявявай никаква милост! Съчувствие — може би, но не и милост. Той просто е използвал тази струна на душата ти, за да те вкара в живота си...

— Луд ли е?!

— Луд, израснал при луд!

— Ами къде е Осин? — разтревожи се изведнъж Алесандра.

— В полицията, за да даде показания. Дължиш му живота си. Той бе разбрал играта на Морган още преди време.

— Но защо не ми е казал нищо?

— Не знам.

— Странно.

Докато Алесандра се бе затрупала с папките си в „Ла Провансал“, Батист отиде при Франсоаз, за да ѝ разкаже последните събития. Не пропусна нито една подробност. Тя го слушаше, без да помръдне, а погледът ѝ леко блуждаеше.

— Аз съм виновна за всички тези мъртъвци. А това е тежко бреме!

— Всеки избира дали да се изправи срещу съдбата си, или да ѝ се покори — заяви Батист.

— Трябва да призная, че Алесандра ме удивлява. Питам се дали тя и аз въпреки всичко ще успеем да заличим бездната, която ни разделя. Как мислите, Батист?

— Аз мисля, че бездната е заличена. Не сте си дали сметка, но нея вече я няма. Е, може би трябва тук-там пръстта, с която е запълнена, да се поизравни.

— Вие сте добър човек, Батист. Такива хора рядко се срещат. За мен е чест, че ви познавам. Приемете го в буквалния смисъл. Вие най-добре познавате стойността на думите. Ще се опитам, или по-точно ще положа всички усилия, с други думи — ще направя всичко, което зависи от мен, за да се върна към живота... към истинския живот...

— Ами че вие нямате друг избор. Простете ми, че ви говоря така откровено, но...

— Точно това очаквам от вас — откровеност. Тя винаги ми е липсвала, както ми е липсвала и смелост... От пристигането ми във Франция понасях това, което ми се случваше, без да се намесвам в хода на съдбата. Един ден всичко се плаща. При това — фатално.

Франсоаз Арну замълча. Батист прояви уважение към мълчанието ѝ. Вероятно в момента виждаше всички, които бе обичала и които бяха покосени от смъртта. Съдбата ѝ напомняше антична трагедия. Проклятие. Да! Но Батист усещаше, че него вече го няма. Най-сетне бе изчезнало. А и самата Франсоаз малко по малко си даваше сметка за това. Сякаш се бе избавила от нещо. Чувството за освобождение бе осезаемо.

— Възможно е да ви помоля за помощ във връзка с Жустин — каза тя, следвайки мислите си. — Малката е сурова. Но не губя надежда, че ще ѝ помогнем да посмекчи сърцето си. Ще ми помогнете ли?

— Разбира се, мамо.

Думата му се изплъзна от устата. И двамата бяха изненадани от нея. Между тях се зараждаше привързаност. На него дълго му бе липсвала майка, а тя пък бе липсвала на своите синове. Така че заедно поправяха миналото.

* * *

Когато научиха за убийството на Мариус Гарбиани и за това, как Алесандра е избегнала смъртта на косъм, родителите на Матис предложиха да заведат Жустин за две седмици в Корсика, за да се поразсее. Франсоаз и Алесандра приеха предложението им не без известно облекчение. Така че Жустин стегна куфара си и замина още същия следобед. Розлин сервираше аперитива на терасата във „Ванс“, а Алесандра довършваше приготвянето на вечерята. Франсоаз пък разговаряше спокойно с Осин и Ясмина. Батист говореше по телефона с Жан Перо и му диктуваше последните корекции за статията си, която вече бе озаглавена „Аферата Гарбиани“ и щеше да излезе в „Еко дю Миди“ на следващия ден. Вече нищо нямаше да смущава мира на областта и на обитателите ѝ. Гневът и жаждата за отмъщение в миналото най-сетне отстъпваха място на спокойствие в бъдещето.

Чу се звънец. Розлин побърза да отвори вратата и се върна веднага.

— Маркиза Дьо Монтобан желае да говори с вас — обърна се тя към Франсоаз.

— Донесете ми телефона, Розлин — каза Франсоаз.

— Тя е тук, на вратата.

— Боже мой, но защо? — извика Франсоаз. — Защо?

— Позволете ми аз да поговоря с нея.

Осин стана от мястото си. Бе пребледнял. Закрачи с тежки стъпки към преддверието. Видя Виктоар дьо Монтобан, която се бе подпряла на своето бентли и търпеливо чакаше някой да я покани да влезе.

— Сигурна ли сте, че точно сега е моментът? — нападна я той с непривична за него грубост.

— Той никога няма да настъпи. Така че да приключим веднъж завинаги. Но вие какво правите тук?

— Тази сутрин Алесандра покани мен и Ясмин на вечеря. Не искаше да променя нищо, въпреки случилите се събития.

— Права е. Значи сме в пълен състав. Чудесно. В това виждам благоприятен знак от страна на съдбата.

Когато Виктоар дьо Монтобан, хванала под ръка Осин, се появи на терасата, Алесандра стисна ръката на Батист. А Франсоаз гледеше вкаменена на трапницата, напълно забравила задълженията си на домакиня. Ясмина пък не можеше да познае мъжа си. Той бе превил гръб и отбягваше погледа ѝ. Имаше вид на човек, който всеки момент ще заплаче. Виктоар носеше бяла рокля, а над нея — болеро от черна дантела. Тоалетът ѝ бе изтънчен и много елегантен. Не носеше никакво бижу, освен диамантената си халка. Това изненада Алесандра, защото маркизата бе направо пристрастена към бижута от най-висока класа. Затова появата ѝ без този претенциозен отличителен знак беше още по-необичайна.

— Прекъсвам вечерята ви. Затова ви моля за извинение.

— Не, не. Още не сме започнали — каза Франсоаз, която си възвърна присъствието на духа, а Розлин донесе още едно кресло. — Ще пиете ли нещо?

— Чаша вода с лимон, ако обичате. Ама каква история!

— Да... Не очаквахме толкова трагична развръзка.

Франсоаз разговаряше със светски тон, който бе в пълен контраст с паниката в погледа ѝ.

— Мислех да се видим двете насаме, но съдбата реши иначе. Намирам, че е добре, дето всички сме тук — започна Виктоар дьо Монтобан. — Дошла съм да направя една изповед, която тежи на сърцето ми от много години. Дълго мълчах и мисля, че допуснах грешка. Осин ще потвърди онова, което ще ви кажа.

Ясмин хвърляше тревожни погледи към Осин, който бе забил поглед в земята. Алесандра стискаше толкова силно ръката на Батист, че му причиняваше болка. Франсоаз дишаше учестено, а Розлин бе изчезнала. Въпреки късния час, летният задух още повече нажежаваше атмосферата. Маркизата бе седнала на място, щедро огрявано от последните слънчеви лъчи, които образуваха ореол около кока посребрени коси. Тя полагаше огромни усилия да овладее вълнението си. Беше прелестно красива. Но красотата ѝ бе красота на жрица и смразяваше. Най-сетне маркиза Дьо Монтобан заговори с ясен глас:

— Южен се връщал от церемония по откриването на вече не си спомням кой паметник. Осин бил с него. Шофьорът почивал в този ден и Южен бе настоял на връщане да шофира той. Отказал на Осин да кара вместо него. Карал бързо, защото закъснявал. Спомням си, че имаше среща с главния комисар на Марсилия. И на излизане от един завой...

Франсоаз гледаше Виктоар, а тя пък гледаше Осин, който се включи необмислено в разказа:

— Забеляза в последния момент малкия, който пресичаше тичешком пътя. Опита се да го избегне. Но колата подхвърли детето нагоре и то падна зад нея. Южен изпадна в паника, когато в огледалото за обратно виждане видя проснатото на пътя телце, и избяга. Трябваше да ме остави у дома, в Орел. Не се отби там, а стиснал зъби, не спря чак до Марсилия. Чак като пристигнахме, научихме от главния комисар името на жертвата. Не разпознахме Реми в момента на злополуката. Южен не каза нищо. Аз също мълчах. Ако бе казал истината, щях да я потвърдя.

Осин замълча, а после с приглушен глас, сякаш за да извини постъпката си, обясни, че Южен му бил спасил живота по време на войната в Алжир.

— Франсоаз, не знам дали ще сте в състояние да ми простите...

Преди Франсоаз да успее да отговори, Виктоар се намеси и каза:

— Моят съпруг ми разкри всичко това на смъртното си легло. Разказа ми, че Осин много пъти го подтиква да си признае, но той винаги отказвал. Колкото повече време минавало, толкова повече признанието ставало все по-невъзможно поради чудовищността на постъпката му. Защото, ако в началото е ставало въпрос за пътен инцидент, какъвто е бил в действителност и в който Южен е бил единственият виновник, впоследствие същият е щял да се превърне в огромен скандал. От този момент Осин започна да бди над всеки член от семейство Арну. Успя да спаси Алесандра днес. А вчера аз разкрих на Мариус Гарбиани съмнителните сделки на сина му, като знаех прекрасно как ще реагира Морган на обвиненията на баща си.

Вече не беше време за сълзи. Виктоар дьо Монтобан смяташе, че е изпълнила дълга си, а Осин вече не носеше в душата си тежестта на мълчанието. Ясмин познаваше нерушимите връзки, които свързваха мъжа ѝ с Южен Льокастел.

В нейната страна не предаваха човека, на когото дължаха живота си, дори когато той бе мъртъв. Сега Франсоаз знаеше кой бе убил Реми и колкото и странно да бе, изпитваше известно облекчение. Дори признателност. Но дори да проявяваше разбиране към злокобното мълчание, не го извиняваше. Само че какво можеше да направи? Нищо, освен да се моли. Тези думи нахлуха в съзнанието ѝ: да се моли. И тя потъна в молитвите си, без повече да осъзнава какво става около нея.

Алесандра вътрешно кипеше от гняв и едва се сдържаше да не избухне. В душата ѝ се бореха омраза и възхищение — чувства, които изпитваше както към майка си, която не реагираше, така и към маркизата, която бе облекчила съвестта си и смяташе, „че вече са на чисто“. Едно дете бе загинало. Бяха пожертвали паметта му в името на нещо като чест и социален имидж. Та това бе подигравка! Чудовищността на престъплението убягваше на всички или по-скоро — всички я отричаха. Осин бе допуснал не по-малко престъпление от префекта Льокастел.

А Батист, чиято ръка Алесандра не пускаше, прошепна на ухото ѝ:

— Случаят има давност.

Да, имаше давност. Това бе очевидно. Но този факт не умиротворяваше бунта в душата ѝ. Тя хвърли отчаян поглед към Батист. Не на Алесандра се падаше ролята да обяви война или да поиска съдебна отговорност. Имаше чувството, че Батист ѝ внушава да изчака какво ще направи Франсоаз. Като потвърждение, той обгърна раменете ѝ с ръка. Само че Франсоаз не казваше нищо. Седеше все така със затворени очи. Терасата на „Ванс“ бе обвита в мрачна светлина.

— Благодаря, Виктоар — проговори най-сетне Франсоаз. — Нужна ви е била доста смелост. Фаталността тежи върху моята съдба, откакто станах на единадесет години. Лоялността на Осин ме връща към спомените ми от Алжир. Там починаха родителите ми и брат ми. Понякога равновесието се постига по доста странен начин. Войната в Алжир и сечта там продължават в нашето семейство и до днес. Искам да кажа, че войната продължава да сее смърт и до днес. А поведението,

което възприех от хиляда деветстотин шейсет и втора година насам, ме прави единственият виновник. Моля дъщеря си да ми прости за тежкото наследство, което съм ѝ предала и което от днес нататък ще се опитам да облекча.

Франсоаз стана. Виктоар последва примера ѝ. Двете отидоха заедно до колата на маркизата, без да си кажат нито дума. Франсоаз проследи с поглед бентлито, което се спусна по алеята с кипарисите и се скри от погледа ѝ.

— Мамо!

Франсоаз нежно прегърна дъщеря си. Алесандра плачеше.

— Омразата няма да ни помогне да продължим пътя си, малката ми. Прости, както аз прощavam. Ще се омъжиш за Батист. Той те обича. Трябва да продължиш делото на баща ти. Мисли само за бъдещето. За първи път от много, много дълго време аз виждам своето бъдеще щастливо. Ще бдя над Жустин, която пострада от моите грешки толкова, колкото и ти самата. Време е и тя да помисли за бъдещето си... Хайде да отидем при хората, които са ни верни — така, както те го разбират. Обичам те, Алесандра! Никога не съм ти го казвала. Бях твърде заета със собственото си нещастие. Обичам те, мое малко момиче.

— Ако знаеш откога чакам този момент, мамо...

— Ела, миличка. Всички сигурно се тревожат.

Майка и дъщеря се върнаха на терасата. Осин и Ясмин вече се готвеха да си тръгнат.

— Не, не, останете. Моля ви за тази услуга. Не можете да ми откажете. Тази вечер ще сложим край на заточението, което ни наложи съдбата и което ни принуди да живеем извън действителността. Осин, прекланям се пред вашия кодекс за чест. Ще трябва да изличим миналото, нямаме друг избор. То ще остане завинаги в душите ни чрез душите на скъпите ни близки, които изгубихме. С присъщата ѝ властност, чиято ефикасност обаче не мога да отрека, Виктоар току-що ме накара да разбера, че миналото просто трябва да даде път на бъдещето... Обявявам официално годежа на Алесандра и Батист. Нека този ден, който започна така зле, бъде благословен в името на обещанията за щастие, които ни донесе.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно...

Сватбените гонгове, почуквания по чашите и последвалите ги тостове приключиха... Чуваше се само нестихващата песен на щурците. Бе началото на септември и утрото вече си проправяше път зад връх Ванту. Около Алесандра и Батист бяха останали само неколцина гости. Франсоаз уморено се бе отпуснала в едно кресло, но на устните ѝ грееше блажена усмивка. Само Жустин все още танцуваше, насърчавана от щракането на пръсти и пляскането в такт, даващи ѝ сили да продължи тъжното пламенно фламенко. След церемонията в църквата на Солт поканените гости, които бяха двеста души, нахлуха във „Ванс“. Имението не бе виждало подобен празник от сватбата на Франсис и Франсоаз. Само че, за разлика от тях, Алесандра и Батист бяха пожелали да почетат земята, където се бяха запознали, и бяха поканили Африка в Прованс. Смесицата от култури бе изненадваща и очарователна.

Алесандра отвлече Батист в един отдалечен кът на градината.

— Благодаря — каза просто тя.

— За какво?

— За всичко... за това, че си тук, че съществуващ. Любов моя, та ние се познаваме от две години! Тогава не знаехме, че събитията ще ни привържат и свържат така здраво един с друг. При това завинаги — изрече развълнувано тя и докосна с устни халката, която Батист бе сложил на пръста ѝ предишната вечер.

После го целуна със страст, а той отвърна на целувката ѝ със същия плам.

— Сега, когато новата ти серия козметични продукти е на пазара и след като се разписахме при господин кмета, бихме могли да помислим и за нашето бебе — прошепна Батист и я стисна в прегръдките си.

— То вече е тук — отговори Алесандра.

— Как така? — учуди се Батист.

— Знам от оня ден. Исках да ти направя подарък през брачната ни нощ.

— Наистина ли!? Момче или момиче?

— Малко е рано да се каже. То е едва на петдесет и три дни, ако гинеколожката не е сгрешила.

— *Алесандра!*

Батист бе на седмото небе от щастие и цялото му тяло трепереше от възбуждане. Животът. Най-сетне.

* * *

„Ла Провансал“ бе възобновила стария си ритъм. Заливаха я поръчка след поръчка. Фирмата бе поела отново и необратимо по пътя на биокозметиката. Скоро щеше да стигне отново на лидерското място, което бе загубила заради Жулиен. Осин Бенмалек обучаваше един млад химик, за да може да излезе в пенсия след три години, без да се тревожи в какви ръце оставя лабораторията. Алесандра делеше времето и силите си между Африка и Прованс, а успехът на новата козметична линия я задължаваше да пътува не само из почти цяла Европа, но и да ходи често до Ню Йорк, Москва, Шанхай и Токио... Скоро заради бременността щеше да се наложи да делегира правата си на друг. Бе мотивирала доста добре екипа на фирмата и всички около нея усилено ѝ помагаша, без значение от заемания пост.

Франсоаз Арну се занимаваше с дизайна на продуктите. Бе открила, макар и на късен етап от живота си, артистични заложи, които влагаше в избора на цветове за изящните им опаковки. Работеше заедно с артдиректора, който дълго бе доказвал таланта си при реномиран производител на парфюми в Париж. Той също бе вдовец и се бе пенсиониран. Живееше в Горд, където обаче се отегчаваше до смърт. Казваше се Албер Болте и бе дошъл да предложи услугите си на Алесандра, която бе счела за разумно да наеме на този пост именно възрастен и опитен човек, особено пък с такава репутация. Бе извънредно оригинален и изобретателен, а и ефикасността му бе направо замайкаща, така че Франсоаз не остана безчувствена към

обаянието му още когато Алесандра ѝ представи новото попълнение в екипа на фабриката. От този ден виждаха Франсоаз доста често в „Ла Провансал“. Интересуваше се главно от Албер, с когото скоро свикна да споделя и доста неща извън работата. Под негово влияние тя предприе освежителен ремонт на „Ванс“ и в течение на месеци имението бе строителна площадка. По съветите на Албер Болте стените на помещенията станаха патешкожълти, зелени или лилаво-сини, а кухнята бе боядисана в крещящо червено, на чийто фон медните съдове се превърнаха в произведения на изкуството.

Дълго след ваканцията в Корсика всички, които обичаха Жустин, се тревожеха за нея заради поведението ѝ. През август Алесандра и Батист решиха да я заведат в Буркина Фасо. Надяваха се, че шокът от допира с африканската земя ще повлияе благотворно върху момичето. И предвиждането им се сбъдна. Един ден, като не знаеше вече какво да прави, за да забавлява Жустин, Алесандра я заведе на мястото, където бе загинал дядо ѝ. И там съдбата ѝ помогна... Стадо слонове — може би бе същото отпреди пет години — бе недалеч от строящия се тогава хотел. А двете с Жустин бяха сами в един ленд ровър, каран от млад чернокож, който им бе и водач. Ревът на слоновете изпълваше с дрезгавите си вибрации цялата околност.

— Любов — обясни младежът. — Това са мъжкарите...

— И какво правят мъжкарите? — попита Жустин.

— Бият се.

— Искам да видя.

— Опасно е, госпожице... Изключително опасно!

Нито Алесандра, нито младежът имаха време да реагират. Жустин скочи от колата и хукна към високата избуяла трева. Тичаше право в посока на силните викове, от които кожата ѝ настръхваше. Алесандра и водачът им я настигнаха. Младежът бе взел и пушката си. А Жустин гледеше зашеметяващия спектакъл на двама мъжкари, които яростно се блъскаха един друг като в битка на титани. Шумът, прахолякът и топлата въздушна вълна придаваха на картината пред очите им апокалиптичен драматизъм. Жустин се изплаши. Страхът я скова, вкамени. Алесандра не знаеше какво да прави. Водачът ѝ направи знак да отстъпи тихо назад. А той се приближи до Жустин,

хвана ръката ѝ със странна нежност, прошепна няколко думи в ухото ѝ и я поведе обратно — кротко, внимателно и без да бърза, като създаваше у нея впечатлението, че двамата не стъпват по земята, а плуват и се реят в пространството. А когато сметна, че вече са на безопасно разстояние и въвн от периметъра на слоновете, произнесе нещо на родния си език, извади от джоба си някакъв амулет, докосна с него челото си, после го сложи в ръката на Жустин, затвори дланта ѝ и я поддържа няколко мига. А после се случи нещо неочаквано. Младото момиче припадна в ръцете му и той го отнесе до колата и го сложи внимателно да легне отзад. След това запя монотонно с гърления си глас.

— Вече можем да си вървим — каза той след доста време. Алесандра не откъсваше поглед от Жустин, която приличаше на заспала.

— Тя там ли ще стои? — попита с безпокойство Алесандра.

— Повече няма от какво да се бои. Излекувана е.

— Излекувана ли? — попита Алесандра.

— Излекувана е.

Алесандра знаеше, че няма смисъл да настоява, за да разбере нещо повече. Поиска да узнае името на младия магьосник. Казваше се Бурнабе. Той ѝ помогна да отнесе спящата Жустин в стаята ѝ. А когато два дни по-късно тя се събуди, бе напълно променена. Пееше и се смееше, радваше се на насладите на живота. Изобщо не си спомняше за слоновете. А и Алесандра не ѝ разказа странната сцена. Сети се за Сафиату и си спомни какво ѝ бе обяснил Батист за слоновете и за баща ѝ.

Като се завърнаха в Солт, за Жустин започнаха слънчеви младежки години. Най-изненадваща бе постоянната ѝ загриженост за другите. Оказа се, че обича рисуването, и сподели тази си страст с баба си Франсоаз. Заяви, че след зрелостния си изпит ще учи рисуване в Академията по изобразителни изкуства в Париж. В Париж щеше да отиде и Матис Гранже, за да разгадава тайните на киното...

Издание:

Автор: Фредерик д'Оналия

Заглавие: Буря над Прованс

Преводач: Силвия Колева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: френски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: френска

Печатница: ФолиАрт

Редактор: Мария Чунчева

Художник: Вихра Стоева

Коректор: Снежана Бошнакова

ISBN: 978-619-164-133-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3374>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.